



Birtalan  
Ferenc

TÓCSA TÜKÖR

Liget

Birtalan Ferenc

# **TÓCSATÜKÖR**

válogatott és új versek

2013–2018

Kiadja a Liget Műhely Alapítvány, 2018

Szerkesztő | Levendel Júlia, Horgas Judit  
Könyvterv | René Margit  
Tördelés | Károlyné Őr Erzsébet

ISBN 978-615-5419-32-4



A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

# TARTALOM

<b>RIGÓTÖRTÉNET, FELESÉGÉNEK.....</b>	<b>22</b>
Téged se szerettelek jól.....	23
Sál, olasz fazonú inggel.....	24
Nem tudom milyen dolgok fontosak.....	25
Hidegfront.....	27
Egy délelőtt.....	28
Az olgás.....	29
Kényszerálm.....	31
Őrületség éjfél után indulni versnek.....	32
Egymással szemben.....	34
Ősz.....	35
Félek, ne eressz el.....	36
Ma valaki gonosz volt.....	37
Nyár, 1963.....	38
Csikasz napokból.....	39
Határkövek – 1964.....	40
Varázsolok.....	41
Logodi utca.....	42
Szieszta.....	44
Bárzongorista.....	45
Üres póráz.....	47
Rózsák a Vérmezőről.....	48
Azért.....	50
Felkészülve a napra.....	51
Én is a Logodi utcában.....	53
Kardot közénk.....	54
Az első kép.....	55
Hajnali inkarnáció.....	56
Rekviem egy elveszett rekviem fölött.....	57
Vér és virág.....	58
A vers szülőhelye.....	60
Belőled él.....	62
Határkövek – 1982.....	63
Kialakult.....	64

A vízóra-leolvasó .....	65
Balatoni anziksz .....	66
Őszi vers, Bogárnak .....	67
Novemberi elégia .....	68
Zsolozsma .....	69
Fekete ég .....	70
Valamit mondanék neked .....	71
Dünyögő .....	72
Búcsú Pasaréttől .....	73
Menekíts .....	74
Kánikulai csirkevers .....	75
De profundis .....	77
Augusztus-átkozó .....	79
Ezen a március végi délelőttön próbálgatom .....	80
A huszonegyedik nap .....	82
Mea culpa .....	83
Ha reszketek is .....	85
Téliesen .....	86
Rigótörténet, feleségének .....	87
Határcövek – 1990 .....	89
Ujjatlan könnyű ingben .....	90
Vezekeltem .....	91
Más ablakok .....	92
Arcodra hasonlít .....	93
Mellékhatás .....	94
Számfejtő .....	95
Éjfél előtt .....	96
Rozsda őröl .....	97
Ikercsillag .....	98
<b>JÁTSZIK ÉJSZAKÁT .....</b>	<b>99</b>
Ezerkilencszázhétben .....	100
A véceláncot .....	102
Kocsmakép .....	107
Jelenések verse .....	109
Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe .....	111
Nyáron betöltöttem a tizenegyet .....	112
A kada .....	114

38-as villamos .....	116
Álmokról, állatokról .....	117
Analízis .....	119
Egy színjátszó kör emlékére .....	120
Rongyosleves .....	121
Látogatóban .....	123
Tánti .....	124
Forradalmi vers szőlővel töltényhüvelyekkel .....	127
Sláger .....	129
Harminchárom év .....	131
A szürke .....	133
Tengerhangzúgással .....	135
Kocsonya .....	137
Kedden .....	139
Vízkereszt .....	142
Egy álom vázszerkezete .....	144
Rossz éjszaka .....	146
Tegnap fényképeket .....	148
Ez az éjszaka kimarad a költészetből .....	151
Szombat .....	152
Trójai vírus .....	154
Egy frontmentes nap végén .....	156
Tavasszal szomorú .....	157
Átír föloldoz .....	158
Május megint .....	160
Kedves nyár .....	161
Kisuniverzum .....	162
A szokásos vásár lehetett .....	164
A mozgólépcsőn állt mellém .....	167
A rend .....	169
Ültetés .....	171
Épp csak megérint és már sehol sincs .....	173
Háló .....	176
Egyre több reggelemben tülekednek .....	177
Egy hete sincs .....	179
Nem a bíróságon voltunk .....	181
Mióta nem tudok járni rendesen .....	183
Néha este .....	186

Ma kérdeztem az orvost.....	187
Mehr licht .....	188
Amfora .....	190
Verbőczy Antal emlékest .....	193
Ma ezek.....	195
Hagyd a fenébe.....	197
Pályázatot írt ki a kardiológián .....	199
A harmadik .....	201
Telem.....	204
Üres csomag .....	205
<b>BARBÁRMENNYORSZÁG .....</b>	<b>206</b>
Máriás.....	207
Mint mikor az autóból kinéztem Bécsben .....	209
Születésed másnapján .....	210
Afrika .....	211
Busz ment a ház előtt .....	212
Esti olajszag .....	214
Ez itt a.....	215
Bartók 70.....	216
California blues .....	217
Vers versekről .....	219
Szakma-vers.....	220
Éposztalan idők maskarájában.....	221
Versünnep.....	224
Józsefvárosi etűd .....	225
Vakfolt .....	226
Elefánrongytorony .....	227
A másodálmok.....	230
Matek .....	232
Marketing .....	234
Honvers.....	236
Este, szombatnapon .....	237
Történelmi jelen.....	238
Március jön .....	239
Októberi melankólia.....	240
Az jutott eszembe.....	241
Enyhe tél.....	242

Adventi leveske .....	243
Ahogy rákóczy a fákkal.....	244
Halászlé szenteste .....	245
A bebarangolt .....	246
Sós szél.....	247
Keats .....	248
Félreolvasásom.....	249
Cinkeszonáta .....	250
Eszter .....	252
Még egyszer Katiról.....	254
Mennyből az .....	256
És jön egy új év.....	257
Havatlan januárfényben .....	258
Két napja esik .....	261
Reggel .....	263
Jégszonett.....	266
Útszéli vers a szerelemről.....	267
Májusvég .....	268
Talán tudtam .....	270
Ma régi .....	271
Pronto.....	272
Az én nyaram.....	275
Ambivalens.....	276
Boross billiárdterméből .....	277
Ezerkilencszázötvennégy július negyedikén .....	278
Remington.....	280
Realista vagy .....	282
Részletek az elegáns nappali képeiből .....	283
Üres kattogás.....	287
Szilveszter februárban .....	288
Útban csillaghegy felé.....	290
De szépek vagytok.....	292
Rozsdaszimfónia .....	293
Súlytalanul.....	294
Másnapos vers .....	296
Anubisz .....	297
Pszicho, tréning.....	298
Kínvokáció.....	299



Nem ezt ígértem .....	300
Vannak rossz délutánok esték.....	301
Kis éji semmi.....	302
Bátortalanul.....	303
Megkésett idill .....	304
Egy sosemvoltról.....	305
Ha hideg van.....	306
Ilyenkor ünneptájt .....	308
December, délelőtt, szélcsend.....	310
Torzó.....	311
Hideg hold februárral.....	312
A bolond tüdőorvos .....	315
Istenem .....	316
A szív hátsó fala.....	318
Mari ma telefonált.....	320
Bux Barnabás Boldizsárt körülvette a semmi .....	322
Egy kankalin emlékkönyvébe .....	323
A 17-es.....	324
Armageddon.....	326
A kérdés.....	327
Arányok, gyerekek, az arányok.....	328
„És le fogunk győzni” .....	330
Míg a hegyre fölértek.....	331
Mintha messziről.....	332
Dzsibuti .....	333
Műszaki zár .....	335
A csöngház ablakán túl .....	337
<b>BODZA ÉJSZÍNŰ KAVICS.....</b>	<b>338</b>
Szép nap ez .....	339
Föllapozva az egészségügyi naptárt.....	340
Fölösleges egy délelőtt ízet magyarázni .....	341
Egy hajnal halála .....	342
Ez a nyár.....	344
Ria Puccinit.....	345
Amikor harmadszor álltam.....	347
Ma nem lesz leves.....	349
Bénafilm .....	350

Kamillaének.....	351
A hetes harangszóig.....	352
A léthé partján.....	355
Üres út.....	357
Már nem tudok.....	358
Keskenyfilm.....	359
Rossz idők ezek.....	361
Hétköznapi dolgaimból.....	363
Csak a telefon okos.....	365
Menetirány.....	366
A halál ereklyéi.....	369
Aranyba zártan.....	370
Pókmenet.....	371
Záróra.....	374
Sorok a temetőből.....	375
Csak a történelmi hűség miatt.....	376
Aztán ha.....	378
Top.....	379
Ilyenkor.....	380
Szeptember olyan messze van.....	382
Igaz.....	384
Tudod.....	385
Narajama.....	386
Üzenet a virágárusnak.....	387
<b>AKÁR EGY ETŰD.....</b>	<b>388</b>
Vannak akiket örökké várunk.....	389
Szó virág.....	390
Merengő.....	391
Emlékezz a begóniákra.....	392
Távoli anziksz.....	394
Ilonka néni.....	395
A filatorigátnál.....	396
Aknavető.....	397
Május felé.....	398
Menetkészzen egy szerelemről.....	399
Nyárvég varjával.....	400
Vén Rómeó.....	401

Ne félj .....	402
Csendélet rohadó ringlóval, görögdinnyedarabokkal.....	403
Szelektív emlékezet.....	404
Mégis a mesék.....	405
Gépcsere.....	406
És mégis lesz halászlé .....	407
Előkészületek egy ünnepsorozatra .....	408
Első napján .....	410
Egy elcsórt virág .....	411
Amikor felszáll a gép.....	413
Decemberég .....	414
Április 1 .....	415
Corpus delicti .....	416
Bazalt.....	417
Új köztemető, október .....	418
Mielőtt este elhunytok .....	419
Vízválasztó.....	420
A holnap.....	421
Mindig .....	422
Versekről verset írni .....	423
Ünnepre gyülekezünk .....	424
Szemben amerikával .....	426
Az én táncom .....	427
Két akvarell.....	428
Elérve feketébe.....	429
Ilyen sorok .....	430
Kilenc sor az ősz elé.....	431
Halottas ingek regéje .....	432
Kiért szól? .....	435
Mert valami nincsen rendben itt .....	436
Nemzeti baj.....	438
Cigányok .....	440
Előzetes jelentés egy kerítésbővítési tervhez.....	442
Emlékezz .....	444
Ha felidéződnek régi dolgok .....	446
Vurstli .....	447
Zuhanyrózsa.....	448
Át a Görgey Artúr téren .....	450

Ebéd .....	452
Freud úr .....	453
Július 3 vasárnap .....	454
<b>A HALASZTÁS BŰVÖLETE .....</b>	<b>455</b>
Óz .....	456
Mesék születése .....	457
Gasztroenterológia.....	458
Tócsatükör .....	459
Apura zsilvölgyében .....	461
Anyu díszokleveles véradó volt.....	462
Szerep szerep.....	463
A halasztás bűvölete .....	464
Amikor vihart álmodom .....	465
Délpesti ballada .....	466
Ez is egy karácsony volt .....	467
Esti merengő.....	468
Ringató.....	469
Hardy .....	470
Gyászgyár .....	472

# BETŰRENDES CÍMMUTATÓ

38-as villamos ..... 116

## A-Á

A 17-es .....	324
A bebarangolt .....	246
A bolond tüdőorvos .....	315
A csönkház ablakán túl .....	337
A filatorigátnál .....	396
A halál ereklyéi .....	369
A halasztás bűvölete .....	464
A harmadik .....	201
A hetes harangszóig .....	352
A holnap .....	421
A huszonegyedik nap .....	82
A kada .....	114
A kérdés .....	327
A léthé partján .....	355
A másodálmok .....	230
A mozgólépcsőn állt mellém .....	167
A rend .....	169
A szív hátsó fala .....	318
A szokásos vásár lehetett .....	164
A szürke .....	133
A véccéláncot .....	102
A vers szülőhelye .....	60
A vízóra-leolvasó .....	65
Adventi leveske .....	243
Afrika .....	211
Ahogy rákóczy a fákkal .....	244
Aknavető .....	397
Ambivalens .....	276
Amfora .....	190
Amikor felszáll a gép .....	413
Amikor harmadszor álltam .....	347

Amikor vihart álmodom .....	465
Analízis.....	119
Anubisz .....	297
Anyu díszokleveles véradó volt.....	462
Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe.....	111
Apura zsilvölgyében .....	461
Aranyba zártan.....	370
Arányok, gyerekek, az arányok.....	328
Arcodra hasonlít .....	93
Armageddon.....	326
Augusztus-átkozó.....	79
Az első kép.....	55
Az én nyaram.....	275
Az én táncom .....	427
Az jutott eszembe.....	241
Az olgás .....	29
Azért.....	50
Aztán ha.....	378
Április 1.....	415
Álmokról, állatokról .....	117
Át a Görgy Artúr téren .....	450
Átír föloldoz .....	158

## **B**

Balatonai anziksz.....	66
Bartók 70.....	216
Bázzongorista .....	45
Bátortalanul.....	303
Bazalt.....	417
Belőled él.....	62
Bénafilm .....	350
Boross billiárdterméből .....	277
Búcsú Pasaréttől .....	73
Busz ment a ház előtt .....	212
Bux Barnabás Boldizsárt körülvette a semmi .....	322

## C

California blues .....	217
Cigányok .....	440
Cinkeszonáta .....	250
Corpus delicti .....	416
Csak a telefon okos .....	365
Csak a történelmi hűség miatt.....	376
Csendélet rohadó ringlóval, görögdinnyedarabokkal.....	403
Csikasz napokból.....	39

## D

De profundis.....	77
De szépek vagytok.....	292
December, délelőtt, szélcsend .....	310
Decemberég .....	414
Délpesti ballada .....	466
Dünyögő .....	72
Dzsibuti .....	333

## E-É

Ebéd .....	452
Egy álom vázszerkezete.....	144
Egy délelőtt.....	28
Egy elcsórt virág .....	411
Egy frontmentes nap végén .....	156
Egy hajnal halála .....	342
Egy hete sincs.....	179
Egy kankalin emlékkönyvébe .....	323
Egy sosemvoltról.....	305
Egy színjátész kör emlékére.....	120
Egymással szemben .....	34
Egyre több reggelembe tülekednek .....	177
Elefánrongytorony .....	227
Elérve feketébe.....	429
Előkészületek egy ünnepszorozatra .....	408
Előzetes jelentés egy kerítésbővítési tervhez.....	442

Első napján .....	410
Emlékezz a begóniákra .....	392
Emlékezz .....	444
Enyhe tél.....	242
Este, szombatnapon .....	237
Esti merengő.....	468
Esti olajszag .....	214
Eszter .....	252
Ez a nyár.....	344
Ez az éjszaka kimarad a költészetből.....	151
Ez is egy karácsony volt .....	467
Ez itt a.....	215
Ezen a március végi délelőttön próbálgatom .....	80
Ezerkilencszázhétben .....	100
Ezerkilencszázötvennégy július negyedikén .....	278
Éjfél előtt .....	96
Én is a Logodi utcában.....	53
Éposztalan idők maskarájában.....	221
Épp csak megérint és már sehol sincs .....	173
És jön egy új év.....	257
„És le fogunk győzni” .....	330
És mégis lesz halászlé .....	407

## F

Fekete ég.....	70
Félek, ne eressz el .....	36
Felkészülve a napra.....	51
Félreolvasásom.....	249
Főllapozva az egészségügyi naptárt.....	340
Főlősleges egy délelőtt ízet magyarázni .....	341
Forradalmi vers szőlővel töltényhüvelyekkel .....	127
Freud úr.....	453

## G

Gasztroenterológia.....	458
Gépcsere.....	406
Gyászgyár .....	472



## H

Ha felidéződnek régi dolgok .....	446
Ha hideg van.....	306
Ha reszketek is.....	85
Hagyd a fenébe.....	197
Hajnali inkarnáció.....	56
Halászlé szenteste .....	245
Háló.....	176
Halottas ingek regéje .....	432
Hardy .....	470
Harminchárom év .....	131
Határkövek – 1964 .....	40
Határkövek – 1982 .....	63
Határkövek – 1990 .....	89
Havatlan januárfényben .....	258
Hétköznapi dolgaimból.....	363
Hideg hold februárral.....	312
Hidegfront .....	27
Honvers.....	236

## I

Igaz .....	384
Ikercsillag.....	98
Ilonka néni.....	395
Ilyen sorok .....	430
Ilyenkor ünneptájt .....	308
Ilyenkor .....	380
Istenem .....	316

## J

Jégszonett.....	266
Jelenések verse .....	109
Józsefvárosi etűd .....	225
Július 3 vasárnap .....	454

## K

Kamillaének.....	351
Kánikulai csirkevers .....	75
Kardot közénk.....	54
Keats .....	248
Kedden .....	139
Kedves nyár.....	161
Kényszerálm.....	31
Keskenyfilm.....	359
Két akvarell.....	428
Két napja esik .....	261
Kialakult.....	64
Kiért szól? .....	435
Kilenc sor az ősz elé.....	431
Kínvokáció.....	299
Kis éji semmi.....	302
Kisuniverzum .....	162
Kocsmakép.....	107
Kocsonya .....	137

## L

Látogatóban .....	123
Logodi utca .....	42

## M

Ma ezek.....	195
Ma kérdeztem az orvost.....	187
Ma nem lesz leves.....	349
Ma régi .....	271
Ma valaki gonosz volt.....	37
Május felé.....	398
Május megint .....	160
Májusvég .....	268
Már nem tudok .....	358
Március jön .....	239
Mari ma telefonált.....	320

Máriás.....	207
Marketing .....	234
Más ablakok .....	92
Másnapos vers .....	296
Matek .....	232
Mea culpa .....	83
Még egyszer Katiról.....	254
Mégis a mesék.....	405
Megkéssett idill .....	304
Mehr licht .....	188
Mellékhatás .....	94
Menekíts .....	74
Menetirány.....	366
Menetkészzen egy szerelemről.....	399
Mennyből az .....	256
Merengő.....	391
Mert valami nincsen rendben itt .....	436
Mesék születése .....	457
Mielőtt este elhunytok .....	419
Míg a hegyre fölérök.....	331
Mindig.....	422
Mint mikor az autóból kinéztem Bécsben .....	209
Mintha messziről.....	332
Mióta nem tudok járni rendesen .....	183
Műszaki zár .....	335

## N

Narajama.....	386
Ne félj .....	402
Néha este .....	186
Nem a bíróságon voltunk.....	181
Nem ezt ígértem .....	300
Nem tudom milyen dolgok fontosak .....	25
Nemzeti baj.....	438
Novemberi elégia.....	68
Nyár, 1963.....	38
Nyáron betöltöttem a tizenegyet.....	112

Nyárvég varjúval.....	400
-----------------------	-----

## O-Ö

Októberi melankólia.....	240
Óz.....	456
Örültség éjfél után indulni versnek.....	32
Ősz.....	35
Őszi vers, Bogárnak.....	67

## P

Pályázatot írt ki a kardiológián.....	199
Pókmenet.....	371
Pronto.....	272
Pszicho, tréning.....	298

## R

Realista vagy.....	282
Reggel.....	263
Rekviem egy elveszett rekviem fölött.....	57
Remington.....	280
Részletek az elegáns nappali képeiből.....	283
Ria Puccinit.....	345
Rigótörténet, feleségének.....	87
Ringató.....	469
Rongyosleves.....	121
Rossz éjszaka.....	146
Rossz idők ezek.....	361
Rózsák a Vérmezőről.....	48
Rozsda őről.....	97
Rozsdaszimfónia.....	293

## S

Sál, olasz fazonú inggel.....	24
Sláger.....	129
Sorok a temetőből.....	375

Sós szél.....	247
Súlytalanul.....	294
Szakma-vers.....	220
Számfejtő.....	95
Szelektív emlékezet.....	404
Szemben amerikával.....	426
Szép nap ez.....	339
Szeptember olyan messze van.....	382
Szerep szerep.....	463
Szieszta.....	44
Szilveszter februárban.....	288
Szó virág.....	390
Szombat.....	152
Születésed másnapján.....	210

## T

Talán tudtam.....	270
Tánti.....	124
Tavasszal szomorú.....	157
Távoli anziksz.....	394
Téged se szerettelek jól.....	23
Tegnap fényképeket.....	148
Telem.....	204
Téliesen.....	86
Tengerhangzúgással.....	135
Tócsatükör.....	459
Top.....	379
Történelmi jelen.....	238
Torzó.....	311
Trójai vírus.....	154
Tudod.....	385

## U-Ü

Új köztemető, október.....	418
Ujjatlan könnyű ingben.....	90
Útban csillaghegy felé.....	290
Útszéli vers a szerelemről.....	267

Ültetés .....	171
Ünnepre gyülekezünk .....	424
Üres csomag .....	205
Üres kattogás.....	287
Üres póráz .....	47
Üres út.....	357
Üzenet a virágárusnak.....	387

## V

Vakfolt .....	226
Valamit mondanék neked .....	71
Vannak akiket örökké várunk.....	389
Vannak rossz délutánok esték.....	301
Varázsolok .....	41
Vén Rómeó.....	401
Vér és virág.....	58
Verbőczy Antal emlékest .....	193
Vers versekről .....	219
Versekről verset írni.....	423
Versünnep.....	224
Vezekeltem.....	91
Vízkereszt.....	142
Vízválasztó.....	420
Vurstli .....	447

## Z

Záróra.....	374
Zuhanyrózsa.....	448
Zsolozsma.....	69

# RIGÓTÖRTÉNET, FELESÉGÉNEK

*Szaladnék feléd akár egy kisgyerek.  
Mégfognálak, mondanám: megkerestelek.*

## TÉGED SE SZERETTELEK JÓL

Bogár ha nézel messziről  
csapódom szürke őszvégen  
legalább neked nem kell mondanom  
nem így akartam nem egészen  
pedig azt súgtad te is  
még megérdemlem a szerelmet  
de hát kinek kell a fájás  
jajaimmal kinek kelljek

Bogár ha nézel tudhatod  
azt mit már senki tudni nem tud  
ez a világ nem rám szabott  
nekem már minden út keresztül  
pedig reménykedem és várok  
mert nem lehet hogy ne keressen  
s valahol most is úgy hiányzok  
ahogy a hiányod sírja testem

Bogár most kell hogy idenézz  
sejtjeim indulóban  
és borzasztó nehéz az egész  
a föld kifut alólam  
morajlik a messzi csillag robban  
de téged se szerettelek jól  
hát kit szerethetnék nálad jobban  
hisz te hullsz ma is a csillagokból



## SÁL, OLASZ FAZONÚ INGGEL

az angóra sálammal nem tudom mi lett  
ahogy a nyaraimmal se  
kutatok minden szegletet  
mások a virágok a nevetések  
hol a kék nagykockás  
olaszos ingem  
az a zárt kétgombos fazon  
eltűntek a májusok is  
hiába jönnek új orgonák  
az a valamikori nincsen  
öt-hatéves lehettem  
mentek tavaszok telek  
és hiába kerestem  
nem tudtam a sálat megtalálni már  
ahogy elveszett a rózsadomb bogárral  
a vár a vérmező  
a hármashatár-hegy óbudával  
hiába kutatom  
nem kerül elő  
a házmán utca a gesztenyés  
a csepeli zsidótemető se  
eltűnt ujjaimból az érted remegés  
hogyan tudhattam volna előre  
minden örök mint az angóra sál  
és végül minden összeáll  
a soha nem mozduló időbe

## NEM TUDOM MILYEN DOLGOK FONTOSAK

a hubble milyen képeket osztogat  
*s a legtávolabbi objektumok*  
*abból az időből származnak*  
*amikor a 13,7 milliárd éve született világegyetem*  
*mindössze ötszázmillió volt*

próbálom érteni  
de néhány évtizedre kalibrálva hamar föladom

marad hogy a szanitereket  
*milyen jó szó*  
húsz százalékos ecettel fújom be miként javasolták  
tényleg használ  
igaz rettentő szagok áradnak  
de legalább környezetbarát  
van három csomag szódabikarbónám  
az kifejezetten jó súrolásra  
ám odáig nem jutottam  
mert közben elmerengtem  
a feltérképezett galaktikák számán  
de a vízkő mindig kizökkenett  
ahogy picit mintha habozva  
végül megadta magát az ecetnek

pasaréten  
akkor már nagyon beteg voltál  
kiöklendtéel valamit a mozaikra  
van ilyen mellékhatása a sugárterápiának  
próbáltam annyi mindent

praktikákkal vegyszerekkel  
a barna mozaik nem engedett el

más észre se vette  
hiába költöztem el onnan  
mint betonra égett árnyék  
a jegy azóta ott van  
te meg olyan messzire  
nem érhet utol semmi se  
a szódabikarbóna ecet  
mégis idehoznak téged

sápadt csillagrendszerek  
irigylik a fényed

## HIDEGFRONT

idetette magát az októberhideg  
taknyolódik a hályog  
takargatod szíved  
lidércesek az álmok

rossz órák rossz napok  
kutatsz emlékek között  
tétova fény dadog  
köd hömpölyög

terek üres padok  
nem tudod mi volt a tényleg  
hagyod az egészet hagyod  
dérkrizantémok égnek

## EGY DÉLELŐTT

Néha sírnék,  
de nem lelem a könnyeket.  
Lehet éppen egy délelőtt.  
Lehet a sötétség, lehet.

Sírnék. Igen.  
A fájást űzni magamból,  
mert nagyon rám férne néha,  
hogy vigasztaljon az akkor.

Sírnék. Gyere,  
mert egyedül, semmi-letten,  
ami ragyogás, mi fény volt,  
mindent utánad temettem.

Gyere. Gyere.  
Még egyet ints, csak szóljál,  
ne sírjak, hiszen tudhatom,  
azért vagy velem, mert voltál.

## AZ OLGÁS

ablaküvegezésről szóló verset  
e-mailben kaptam hajnalban  
feladóját kitakarták  
de olga neve látszott olvashatóan

az ablakból az üveges  
a lépcsőházban a szilánkokat kiszedte  
berakta az új üveget  
s helyére visszaakasztotta  
nagyjából ennyi volt a vers  
a hajnal hátralévő részében  
igyekeztem felidézni az ismerősöket  
köztük olgát  
megfejtést a törött üvegre nem találtam  
túl orosz irodalmi példákön  
életem során egyetlen olga volt  
az ötvenes években házi segítség bogáréknál  
róla hallottam történeteket  
talán ezekilencszázhatvanhatban  
egy angyalföldi alkóvos lakásban  
meglátogattuk

anyám szerint az üvegtörés halált jelent  
bár lehet az csak tükörrre vonatkozik  
mégis valószínűtlen  
hogy az e-mailt bogár küldte túlról

miután felébredtem körbejártam a lakást  
rendben voltak az üvegek ami érthető

mert összesöpört maga után a mester  
ám azóta bennem van a félsz  
egy ablakon új üveg ereszti be a fényt  
és ezentúl hajnalonta  
itt lesz álmaimban  
figyel egy kísértet-olga

## KÉNYSZERÁLOM

az első képben olyanok voltak együtt  
hogy nem tudom fölfogni józan ésszel  
mert bogár nem viselte volna el azt a kuplerájt  
ami abban az étkezőben volt ahol soha nem lehetett  
hisz évek óta farkasrét foglya egy kolumbáriumban  
és mégis együtt voltunk dóri is  
ki tálcán ételekkel indult a lépcsős szobába  
és én ahogy mindig helyette zselykével veszekedtem  
hátha megéri neki szólnak a korholó szavak  
de beigazolódott mint ezerszer  
el kell telnie évtizedeknek hogy értsen  
ha megért egyáltalán

bementem a fürdőszobába koszosnak éreztem magam  
a kád tele volt szennyes ruhával  
a vécé mocskos hányinger kerülgetett  
ebből ma este nem lesz szerelem  
nagyon nem jön össze az egész  
az ágyon minden szanaszét  
tudtam képtelen vagyok odafeküdni  
be kell ágyazni rendbe tenni a szobát  
valahogy kiszabadulni a tisztátalanságból  
és főleg nem értettem bogárt  
hisz miatta igazítok vázát szőnyeget  
ha egyszer visszanéz  
ne vegye észre hogy minden szétesett



## ŐRÜLTSÉG ÉJFÉL UTÁN INDULNI VERSNEK

figyelmeztet az elhalt szívizom  
de a halállal nem egyezkedek  
a jelentés a halottkém dolga  
mindegy hányban és milyen napon  
tizenhárom perccel vasárnap után  
hagyom

az járt este eszemben  
hol a határ  
meddig érdemes lennem

az öregség semmire nem jogosít  
mögöttem nagyrakásnyi évvel  
nevetséges hirdetni valamit  
amit magam sem érek föl ésszel

balga vagyok  
elhasznált testben élek  
bennem retteg egy kisgyerek  
s a lángoló kamasz  
ki csak a jónak hisz a szépnek  
hiába tudja  
vegytisztán semmi sem az

ha nem leszek  
ki mint ítéli meg a verseket  
miket magam miatt írtam magamnak  
mind kicsikart vallomás  
befalazott ablak

nem titkos üzenetek rejtett kincsről  
szóhalmazokat mentettem a nincsből  
halált szerelmet tavaszt  
ha fázott a szívem  
leírtam azt  
leírtam ezerszer  
szeretlek  
bevallottam ha viszontszerettek  
rengeteg éjjélutánnal mögöttem  
ezt tudom biztosan  
ezért jöttem

mit vehet el a halál tőlem  
mindenem szétszítottam  
aki akart kapott belőlem  
talán csinálhattam volna jobban  
eldönti kinek hatalma  
mennybe jutok pokolra  
csakis így lehetett élnem  
vagy nem én lettem volna

# EGYMÁSSAL SZEMBEN

*(Koltói Anna Kórház)*

Egymással szemben ültünk. Még nem ismertelek.  
Vidáman fecsegett mindkét társaság.  
Nem vettem észre, de már figyeltelek,  
S nem izgattak az asztali szócsaták.

Néha átnéztél. Találkozott tekintetünk,  
Megpihenve egymás szemében.  
Ha valaki látná, azt hinné, beszélgetünk,  
Merészen hajolva át a messzeségen.

# ŐSZ

Véget ért harangjáték az ősz.  
Ultrahangba átmenő remegés.  
Ruhádat szél kötötte szét.  
Hangod becéző, ibolyántúli kék.

## FÉLEK, NE ERESSZ EL

Fázok. Szorítsd meg lecsüngő gonosz karjaim  
És ne ereszd el. Félek, oly sötét ma minden.  
A hidak úgy kacagnak, mint görnyedt mosónők  
Olcsó tréfáikon, hosszú teknőik felett.  
Lábunk előtt dőrén hasalnak árnyaink,  
S olyan a bója, akár egy beteg kísértet.  
Sántán botladozik a vízben és megcsikordul.  
Lassan megy az idő, mint sötét öregasszony,  
Ki fél, hogy észrevesszük, s utána öregszünk.

## MA VALAKI GONOSZ VOLT

Piros árnyak lopózkodnak nagy sötéten  
A csendes, halottra fagyott téli réten.  
Lábnymuk a hóban, sok ezer piros folt.  
Úgy félek. Ma valaki nagyon gonosz volt.  
Szürke felhő száll magasan, száll az égen.  
Piros árnyak lopózkodnak lent a réten.  
Ne menj el, ha itt vagy, nem félek semmitől.  
Melletted nem rémít a sok gonosz ököl.  
Árva hinták a fák, oly gyorsan forognak,  
Lent a réten piros árnyak lopózkodnak.  
Lábnymuk a hóban, sok ezer piros folt.  
Ne menj el, félek, ma valaki gonosz volt.

## NYÁR, 1963

Arra emlékszem: sütött a nap.  
Ám merre voltunk, nem tudom.  
Pokrócunk a fák alatt,  
túl embernemjárta földúton.

Valami síkon. Hegy semerre.  
Végtelen, aranykalászos ének.  
Nem volt remény kegyelemre.  
Távolból indultak a gépek.  
Bokrok közt pelék matattak.  
Álmosítón zsoldározó kabócák,  
mintha jelre, kis szünetet hagytak,  
s alánk fordult az égi ország.

## CSIKASZ NAPOKBÓL

már nem tudlak felmenteni innen  
te vagy a június minden

csikasz napokból szüless meg  
bábáskodom a tüzeknek

megigézlek legyen szárnyad  
gyümölcsösödj ki a nyárnak

utadból szétnyitom a fákat  
madarak sírjanak utánad

térdeljen eléd a holnap  
haláltalanná kidalollak



## HATÁRKÖVEK – 1964

Erőm legyen és bátorságom,  
szép szeretőmre ékszer.  
Rőt koronád az alkonyi égről  
ellopom, Uram, nézd el...

## VARÁZSOLOK

idehozok egy júliust  
egy vízpartit egy fényeset  
régit mikor még béke volt  
ide hol jégben ébrednek

idecsalok egy volt tavaszt  
orgonaőrült májusost  
az ég szeplőtlen tiszta kék  
nem látszik akkor még a most

varázsolok egy őszt ide  
aranyszín avart lépkedünk  
még nem halál nem elmúlás  
felhőtlen remény lép velünk

jöjjön ide egy régi tél  
cserépkályhában tűz lobog  
várjuk az Isten gyermekét  
s hisszük lehetünk boldogok

## LOGODI UTCA

hol volt hol nem volt volt a Logodi utca  
alatta a Vérmező  
fölötte a lovasút-sziklaisándor-lovasút  
ahol körbefut a hatalmas várfal  
ezerkilencszázhatvannégyszáz  
november huszonötödike este  
obeliszk-magas zöld cserépkályhában parázs  
a szobában épp csak lengő árnyak  
ahogy az izzó fából egy-egy kicsi láng felcsap

az a hol volt hol nem volt Logodi utca  
még eget hasít a kedv szárnyal  
ahonnan Zuglóba visz a busz  
egybeolvadok a hajnalsötét gyárral  
Csibész pulink mintha tudta volna  
óvatosan támaszkodott hasadnak  
érezze hűségét-szeretetét  
a benned bűvő magzat  
s akit mégse láthatott  
mert a garzonban döntenem kellett  
ő vagy a gyermek

az a hol nem volt Logodi utca  
zabolátlan csapódó szerelemmel  
Bogár Kati Bogár  
vergődöm tehetetlenül  
mert állandó ítélet állandó kegyelem kell  
tanulni elfogadni a felnőttiséget  
hogyminden pusztulás onnan indul  
ha nem szeretsz már ha nem szeretlek téged

az a hol volt Logodi utca  
ahová borral jöttek a verstárs-barátok  
ahonnan világváltásra csalogattak a kocsmák  
éig szökött a kurtítatlan álom  
ahol bámultunk a lebukó napra  
mint Tóth Árpád a rondellákon

az a volt Logodi utca  
ahol végleg eldőlt mehetek bárhová tőled  
soha nem fogok elérni másig  
az a talán igaz se volt fiatalság  
volt Logodi utca  
az a hetvenkét lépcső a lakásig

## SZIESZTA

Ma délután újra a Logodi utcában voltam  
a lépcsőházban ráköszöntem a szomszédokra  
emlékeznek ránk visszajöttünk  
és rendeztettem az egy szobában  
mindenről tudtam mindent mi merre hol van  
a galéria tűnt kicsit idegennek  
mert a valóságban persze nem volt  
de tetszett és elfogadtam mint odailót  
és jó volt látni a stukkókat rozettákat  
– észre se vettem az eltűnt negyvenhárom évet –  
amikor odamentünk az üres lakásba  
ujjongtunk a miénk: tényleg  
becsuktuk az ajtót és a parkettára fekve  
nyitott szemmel álmodtunk csodás életet  
és ott feküdtünk és jött reggel este  
és nincs ki szólna már ha tévedek  
mert üresség van egyedüllét  
s mikor egy ilyen álomba beleébrednek  
csak szidom a világot  
ahol azért kapunk hogy visszavehessék.

## BÁRZONGORISTA

kezd az agyamra menni  
a bárzongorista  
*a vadrózsából került a tabánba*  
ahogy beléptünk  
játszani kezdte  
neked white lady az asztalon  
és nem jut eszembe  
pedig alig több mint negyven éve  
hó esett  
szikrázott december  
felakasztottam a kabátod  
a zongorista  
ahogy bementünk  
nekünk játszott  
alig volt több  
kezd az agyamra menni  
hogymennyi éve  
a tabán  
nem a *kakas*  
a presszó  
mindig színház után  
még *hatvankilenc előtt*  
neked white lady az asztalon  
kezd az agyamra menni  
a hogyhívták zenész  
mit játszott  
nem tudom  
fogason kék  
tediber kabátod

szép szikrázó havas december  
lehet hogy piafot  
piafot szerelemmel  
ahogy bementünk játszani kezdte  
asztalokon fehér terítők  
*a rojtokra jól emlékszem*  
csak az arcod nem áll össze  
nem  
az istenért sem

## ÜRES PÓRÁZ

Mivé leszek még: nem tudom.  
Sodor az esős április  
közönyösen. Mondhatnám: unom,  
de milyen jó most még várni is.

Hat évtized múlt, s az orgonák  
holt májust ígéznek vissza.  
Bársonyosak, illatos-lilák.  
A kúszó villamos: giliszta.

Megyek haza: a semmi vár.  
Nem kopogok, nem csengetek.  
Hat évtized múlt: ennyi jár,  
de voltak szép esetlegek.

Eszembe jutsz – bolond beszéd,  
hisz negyvenöt éve ott vagy –,  
s bár készül már, mi szedne szét,  
ma nem hagyja még: nyugodjak.

Nézd: a Vérmező zöld, virágzik.  
Csibésszel épp most indulok.  
S valami mégis úgy hiányzik.  
Üres póráz előtt a múlt kocog.



## RÓZSÁK A VÉRMEZŐRŐL

ki emlékszik a rózsacsokorra  
amiért a Vérmezőre űzött a részeg este  
a feldőlt vázára  
sebeiktől csúfított kezemre  
ne mondd hogy nem hoztam virágot  
tocsogott a víz áztak a vérszínű szirmok  
részeg volt az este részegek az évek  
a tizenegy év a várban  
hányingerig dédelgetett álmok  
hit egy jobb világban  
mesékben forgatott fiú  
szórtam eléd sallangos verseket  
törölgettem arcod bánat-patakjait  
ki emlékszik a csokorra  
ki rád  
ki a semmiből lángoló felem lettél  
aki tűz nélkül hagyott  
aki nélkül létezem  
de csak egy rothadó fél vagyok

nem hittem istenekben  
hogymint sorsunk elrendeltetett  
de nem lehetne álmodni szebben  
hogymint én megátkozott  
találkozhattam veled

ma már minek királlyá lennem  
dideregtető trónteremben  
feküdni baldachinos ágyba  
azért hogy hiányod remegjem  
összekarmolt részeg rózsáárva

## AZÉRT

mert jó szagú vagy  
    mert ének  
mert ünnep a  
    hét közepén  
mert kidobolnak az ujjaim  
    az asztalokon  
mert te vagy a ritmus  
    a percenként hetvenkettő

## FELKÉSZÜLVE A NAPRA

amikor utolér és határtalanná válik a reggel  
leszakadva az éjszaka partjairól  
magamra húzom az utazók ruháit  
megmaradásra késztet bevetésre vár a kávé  
a cigaretta a gyógyszerek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel  
a percek nyüszítve jönnek  
valószínűtlenné leszel idegen  
szád sarkán egy álomból lopott mosolyban  
talán még ott vagyok  
s még úgy tapadsz hozzám öntudatlan  
mint anyjukhoz a fel nem nyílt szemű állatok

amikor utolér és határtalanná válik a reggel  
a spórolós nap lekapcsol holdat csillagot  
kisimul a galambok felborzolt tolla  
csipegetni a fényt lepörögnek a terekre

amikor utolér és határtalanná válik a reggel  
huszadik századi Odüsszeusz  
gályám padjához láncolom magam  
nincs bennem nyugtalanság  
se remény új kalandokra nincsenek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel  
leszakadva az éjszaka partjairól  
felkészülök a napra  
köszöntöm életem díszleteit bérletet mutogatva

amíg lehet  
amíg lehet  
amíg le nem tartóztatnak a reggelek

## ÉN IS A LOGODI UTCÁBAN

hajnalban kell a vérmezőre érnem  
mikor kosztolányi már zár az égen  
én más helyre járok más kioszkba  
a délinél ötkor nyit a kocsmá

föltámadni sörtől inni fél rumot  
hinni mások lehetnek a holnapok  
álmos sötét az alkotás utca  
csipás lámpáknál várunk a buszra

hogy valaki vendége lennék én itt  
francokat a reggel zuglóba szédít  
kába emberek feje bólogat  
ringatnak fázós törött álmokat

új megálló újabb adag a présbe  
azt se látnánk ha minden csillag égne  
verseny áruház a rákóczi út  
az ál-gutmann-gatyás neonfiúk

innen már nem semmi költőnek lenni  
indulni a hajnali busszal menni  
két kenyér között vinni az estét  
nekem ez a hajnali részegség

a hungáriánál egy hubertuszra  
leszállni az ég még nincsen becsukva  
gagyit ezüstöz rám a holdbazár  
mindjárt hat óra fújni vár a gyár

## KARDOT KÖZÉNK

ne várj rám este szerelemmel  
erőm melléd zuhanni van csak  
fektess kardot közénk  
meg ne kísértsen az álom  
a hóhérmosolyú hajnal előtt  
mert megindulnak az órák  
földarabolni testem  
és elrothadok a város  
négy kapujára szögezve

## AZ ELSŐ KÉP

nem látok arcod mögé  
kitagadod a világot  
fekszel klórszagú ágyon  
szekrényeden virágok

szemed kapui zárva  
csuklódon mécsesek  
égszínű lobbanásban  
mutatják véredet

vizes hajad alatt  
rózsacsokor-váz  
vörös betűk izzanak

**SZÜLÉSZET**  
**SPORTKÓRHÁZ**



## HAJNALI INKARNÁCIÓ

Mielőtt e fehér papírt az asztalra tettem  
minden tiszta volt  
nem szándékoztam fontos dolgokról írni  
gondolataim elfordítva az évek meddőhányóiról  
megállapítottam: ha nem is ideális  
de neked nekem  
az adott körülmények közé csiszolódott életünk  
kielégítőnek mondható.

Szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte  
figyelmen kívül hagyva az ablakot  
túl a tárgyilagosságon rögzítettem  
a hófoltok zsugorodóban  
nedveket gyűjt a föld  
elérkezett a hetednapenkénti reggeli fény szobánkba  
s a szombaton halálra ítélt vekker döglötten áll  
nem asszociáltam langyos nyugalomra  
alvó fiunk csupasz fenekére húztam a paplant  
s meggyújtva kávé utáni sokadik cigarettámat  
gondolataim elfordítottam az évek meddőhányóiról  
kiráztam agyam hatnapnyi gondját  
s figyelmen kívül hagyva az ablakot  
szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte  
azonosítottam a hófoltokat  
koordinátáimat  
hogy bemérhessen a tavaszi szél

## REKVIEM EGY ELVESZETT REKVIEM FÖLÖTT

*„csak én dűnnyögök egy holt kutya mellett”*

Egy régen elveszett verset kerestem.  
Most már tudom: nem találhatom.  
Suta hasonlattal mutatok a vízcsöppre,  
mindegy: pocsolóába vagy tengerbe estem.

Biztosan nyár volt. A Filatori-gátnál,  
jó harminc éve. Egy toronyházban laktunk  
– s bár felhők már akkor is jöttek-mentek –,  
állítom: az még nem egy kitalált nyár.

Mert hét közben esett s kint gomba várt,  
a Pilist kutattuk földszagú vasárnap.  
Délután, mert délelőtt még Sződligetnél úsztunk,  
majd meglátogattuk Szentlászlón Gyulát.

Akkor épp ott tanítóskodott  
– persze még meg sem írtam azt a verset –,  
csak mesélem: való kellett legyen az a nyár,  
s hogy gondoltam volna, mára hova jutok

vesztett verset keresve, így harminc év után.  
De nem csoda, hisz annyi minden semmi lett,  
volhatott akkor bár-akármi,  
ma már szegény anyám sem ismerne rám.

Fiam idézte fel a fönti sort.  
Hogy benne mért ragadt meg, nem tudom.  
Keresgéltem, de semmi. Ám mindegy is,  
rég egy rekviem kiért, miért szólt.

## VÉR ÉS VIRÁG

Ha érteném a működését,  
könnyítené a dolgomat.  
Tudnám a receptet, a mércét,  
mint sodródik a gondolat.

Nagy ritkán visszapörgetem,  
emlékembe mi mit hozott.  
Máskor csak eltöprenkedem,  
ami gyötör, miért van ott.

Könyvet lapoztam, verseket  
– néha a költő is olvas –,  
egy-egy sor távolra vezet,  
pillanat, s nem tudni, hol vagy.

Valahogy így jutottam messze,  
a világgá ment drogista  
Mária kútjához, Názáretbe,  
majd kétezer évvel vissza

Óbudára, a nagyszobába.  
Léceken feszül a repró:  
ül a gyerekekkel, ül a Drága.  
A Csúcs-hegy odakint ócska freskó.

Nevetünk. Minden lehetne jó is.  
De nem. Az élet szétesőben,  
nincs hangod, hogy újra szólíts,  
titkok zárnak el messze tőlem.

Vers visz, csapódok, mintha szélben.  
Vér és virág ma már az arcom.  
Álmokból hatvanhárom évem.  
Csak maradjon még, kitartson.

Ha tudnám receptjét, a mércét,  
mihez kezdenének a párkák?  
Ma minden versem új remény még:  
a hosszú sorokat visszavágják.

## A VERS SZÜLŐHELYE

az íróasztalom kb. 90×45 cm-es  
fiam kiszolgált gyerekbútorából (némi mesterkedéssel)  
évek óta a *tett színhelye* már  
a barna műbőrön amivel bevontam  
sok lehullt parázs  
s hajdanvolt három kiscicánk körömemlékei  
itt ülök reggelente  
nézem az évszakok hogyan vonulnak  
itt kellene betűbe merevülni a versnek  
– hűlő kávé cigarettafüst –  
mikor még alszik a feleség a gyermek  
s a velem ébredő kutyánk  
a homályba bűvó szőnyegen szuszog  
s már új álmában mozdulnak viszik a lábak

íme a vers szülőhelye  
így lehetne mondani szépen

nézek délkelet felé  
vonulnak vonulnak csak az évszakok  
rövidül a kiszabott idő  
a reggelek verstelenednek

még ide ülök menetrend szerint  
kezem ügyében toll papír  
szolga vagyok csak  
valaki más aki diktál  
hát kell az alázat  
ha megkondul az a kezdeti félhang

elnévtelenedjenek körülöttem a tárgyak  
semmibe hulljon a kutya szuszogása  
hogy megindulhasson a betűk hadserege  
a századik az ezredik  
halálomig beismerő vallomásra

## BELŐLED ÉL

Hogy mennyi év, és mennyi még,  
s isten ki tudja, hol van?  
Éltünk, s élünk még annyian,  
és minden igaz és valótlan.

Testünknek nincs jövője, múltja.  
Épít, lebont a bölcs anyag.  
Nem létezik se volt, se újra,  
csak a szigorú vagyok, s a vagy.

Nincs büntetés és nincs ajándék.  
Szememből villan rád a Nap.  
Mögöttem belőled él az árnyék.  
Vakságaink halálosak.

Hogy mennyi év, és mennyi még?  
Ugyan, ki válaszolhat?  
Tartózkodási engedélyt  
nekünk sem küld a holnap.

## HATÁRKÖVEK – 1982

Miénk volt minden álom itt,  
ha értünk jött az este.  
Közös volt félelem, kenyér –  
de nincs még semmi veszve.



## KIALAKULT

kialakult az emlékek rendje  
a boldogságnak épített lovat  
nem vontatják a végtelenbe

## A VÍZÓRA-LEOLVASÓ

Mikor a vízóra-leolvasó elmegy,  
a kertek alatt számlára élesednek  
a vízóra-aknák.  
Ez a rendje, mondogatod,  
teljenek a naplók,  
mert végül is az a biztos,  
ha állandóan közöttünk van  
a vízóra-biztos.  
Semmi se veszhet kárba.  
Ez a valódi origó!  
Ha esik, ha fúj,  
járja a kertek alját, járja.  
Csapódnak az aknafedelekek,  
telnek a naplók új adatokkal,  
a Nagy Hivatalban készül a számla.  
Bárhogy akarnád rejtteni titkod,  
tudod, hogy újra eljön a biztos,  
és minden, és mindenkor  
össze van írva.  
Haláloddal sem mehet a sírba!  
Látod, ahogy jön,  
villan a lámpa,  
telik a napló, súlyosul a táska.  
Nem menekülsz, ha reggel, ha este.  
Nem menekül a szerelem se.  
Ablakod, ajtód hiába zárnád,  
tudod, hogy készül,  
hozzák a számlát.

## BALATONI ANZIKSZ

A terasz korlátjának támaszkodva nézzük,  
az ég tisztulni kezd.  
A déli part fényei kihunyóban.  
1986. július. Szepezd.

A szél a kerteken  
susogó zenét hoz át.  
És holdat, sok-sok csillagot  
ringatnak lent a fák.

Ma este béke van.  
Rossz hírek nincsenek.  
Pár éhes denevér suhan  
a tükörös tó felett.

Nem gondolunk hát semmire.  
Mi fájni tudna, távol.  
Hagyjuk, ez a percnyi csend  
kihazudjon az út porából.

## ŐSZI VERS, BOGÁRNAK

Az ablakon a madarak belesnek:  
Október mindent bronzba önt.  
A jegenye zörgő levelet peregtet.  
Riadt szívünkig ér a csönd.

Valahol avar ég. Kósza füstje  
tömjénezt. Válunk templomosra.  
Aranyba öltözünk, ezüstbe.  
Készülünk a végső nem-tudomba.

Majd jön a szél, hogy elröpítsen:  
találjunk boldogabb hazát.  
Valahol él talán egy isten,  
ki a menthetetlent menti át.

## NOVEMBERI ELÉGIA

Ősz öregasszony, ködhajú Gorgó,  
itt a november, kedvesem.  
Hamuszín hajnalt űz a csikorgó  
szél a kifosztott kerteken.

Így élünk rendben, negyven éve.  
Megint Halottak Napja van.  
Nem fázunk, jutott kenyérre,  
de nincs szavad, már nincs szavam.

Negyven év. Latyakra, sárra  
hártyát terít a dér, a fagy.  
Szöknénk idegen, messzi másba,  
de lennünk már csak itt szabad.

Ébreszt, betér hozzánk a reggel,  
fölröptet éhes varjakat.  
Forró a kávé, a cukrot keverd fel.  
Valahogy ez az ősz is elmarad.

## ZSOLOZSMA

mögöttem negyven év  
és olyan magam vagyok ezen a kurva november estén  
mint isten lehetett az első napon  
érezem a csontvázreszketésű fákat  
dérbe öltözött avarban sünök tüskeremegését  
Uram nézz ide  
kertem minden virága tépett  
összkomfortos semmiből nőnek a csodátlan évek  
nem adsz életjelet  
pedig elkelne most a jó szó  
tolvajmód szökő esték sokkjaira a testmeleg  
mert elrothadok ebben az esőkönny-szagú gyászban  
mocsokba szennybe húz  
elkorcsosul a szárnyam

## FEKETE ÉG

Ránk dől január.

Hova lettek a szikrázó esték?

Csikorgó lépteinkkel a régi havak?

Tengernyi kincsükből mi maradt?

Ami jön, minden idegenség.

Varjúmagányra kattant a zár.

## VALAMIT MONDANÉK NEKED

Valamit mondanék neked.  
Valami szépet,  
hogy minden fontos itt  
hogy kell az ének,  
és érdeemes volt  
– ellenünk hiába tört akármi –  
ezt a reményt hazudó  
márciust kivárni.

Valamit mondanék neked,  
ameddig szólni szabad,  
amíg az ibolya-égre  
a halál ki nem tagad,  
s pecsétjét szánkra üti  
a kozmikus csöndnek.  
Valamit mondanék neked,  
ha a szótól lenne könnyebb.

Valami titkot mondanék.  
Csak én tudjam s te tudd.  
De lesz-e hírvivő szél,  
s ha lesz, füledbe jut?  
S ha hallod, érted-e,  
miért vacog, remeg  
ez a nagyfiú-költő,  
ha valamit mond neked?



## DÜNNYÖGŐ

A Nap sehol.  
Vak, szürke ég.  
A Hold, ki tudja, merre?  
Tépett karú mackóm repül.  
Véres kötés az este.

Se itt, se ott  
e pillanat.  
Holnemvolt kút az arcom.  
Újabb rovást kap homlokom,  
felhőt von rá az alkony.

Pa-ramm, pa-ramm –  
magam vagyok,  
borostyán-gyász avarban.  
Úttalan úton dünnögök,  
csak el ne higgyem: baj van.

A Hold sehol.  
Vak, szürke ég.  
Véres kötés az este.  
Hiányod sebe üszkösül.  
Új nap, ki tudja, lesz-e?

## BÚCSÚ PASARÉTTŐL

a fontos dolgok is elenyésznek  
emlékeid közt nem találok  
széthullik mint a rigófészek  
hiába keresed hiába várod

erkélyünk alatt aranyág magyal  
a sas-hegyre látni a kert fölött  
messzibe vesző lombjaival  
fekszik akár egy kutyakölyök

kapkod nincsnevű csillagokhoz  
a korlátnak támaszkodva nézem  
elalvóban fülemüle csattog  
ennyit sikerül megidézniem

évek óta magamban siratlak  
az életről mesélek neked  
hiába nyitott minden ablak  
nem rejthetem el rettegésemet

hallgatjuk a rigók rekviemjét  
megpróbálunk hinni a jónak  
milyen szemérmes is az emlék  
letakar elvisz tőlem a holnap

## MENEKÍTS

száll röpül a nyárfa magja  
ne hagyj itt ne hagyj magamra

nincs szavam a nemlevésre  
csak a vagyra csak a mégre

testem fárad földre göbbed  
röptesd újra újra röptesd

érted vagyok legyél értem  
adj hitet a szenvedésben

fölöttem az ég ha megdől  
menekíts a félelemből

benned halok értem élj itt  
teremtéstől teremtésig

## KÁNIKULAI CSIRKEVERS

hajnalban ébresztő meleg  
odatettem a gázra a csirkét  
benne a lábak direkt neked  
a fejet én szeretem  
zöldséget tisztítottam  
kiraktam az ételhordót a pultra

nyári hajnalokon odaálmodom magam  
a konyhaablakból a svábhegyre látni  
érezem a levesillatot és arra gondolok  
hogy fogsz örülni amikor a jénaiba teszem  
a cérnametéltet lábat  
omlósra főtt felső combot a zöldségeket  
fölpolcolom hátad mögött a párnát

uramisten milyen messze van minden

kezemben nejlonszatyor  
megyek az ötvenkilenceshez  
holnap ne gyere mondod  
ebben a kánikulában  
majd szombaton  
mit ennél kérdezem  
csirkelevest tudod  
valamiért mindig azt kívánom  
kicsit elmosolyodsz  
ez nem az ortopédia  
ide behozhatod a lábat

de messzire van az a hajnal  
csak ebből a melegből kimeneküljek  
figyelem szaporodnak a szívszorítások  
persze neked úgyse mondanám  
nehogy lelkifurdalásod legyen  
akkor szombaton  
vigyázz magadra mondjuk  
te ott én az úton

a szépilonánál fröccsöt iszom  
a bódé mögötti pultnak támaszkodva  
nem tudok gondolni semmi szépre  
talán az árnyék  
a házmán utca gesztenyése

ezerszer végiggondolva  
nejlonszatyorban minden  
nem jut eszembe semmi  
tudom  
hiába a hőség  
indulni kell menni  
külön üvegben a zöldség cérnametélt  
csak a címet várom  
hová kell utánad vinnem

## DE PROFUNDIS

nem kell több szombati vers

ezután ha közeledik az ünnep  
csak a sámánok dobzaja lüktet  
zeng az órült tá-ti-ti zeng csak  
dübörög döng a nem vagy a nem vagy

pedig hát tudtad: én vagyok  
ácsolni föléd holnapot  
megbúni fagy és szél előtt  
együtt a föld az ég ha dől  
hogyan holtomiglan hogyan holtodiglan

de csak a dobszó csak a nincs van

egy zöld boríték egy fecni papír  
rajta a nincsen a nem vagy a hír  
hogyan gémbereedik hűl fagy a tested  
s én sírom e tá-ti-ti iszonyú verset

még menni kéne menni messze  
nem látszik még a völgyeresz se  
most érnénk épp a hegyre fel csak  
ki engedte hogyan szökj hogyan elhagyj

por lettél semmi arctalan  
por vagyok semmi én magam  
por a te szemed por a szád  
száll a mindenség pora rád

és hull szítál akárha köd  
és eltemet veled beföd

lekoppan hat nap hat feje rá  
dübörög a nem vagy a tá-ti-ti tá

## AUGUSZTUS-ÁTKOZÓ

légy százszor ezerszer átkozott  
jöjj szeptember október záporozd  
törd minden ágát fújd világgá  
ne lehessen újra nyárrá

vakítsd meg szórj szemébe port  
virágtalanná semmivé tarold  
hozz keserves ősz rá gyász havát  
sosemvirradó éjszakát

hóval verd jéggel ostorozd  
a gyümölcessel bájoló gonoszt  
mert árva lett halott minden itt  
s nézte nézte az Isten is

ne lehessen újra nyárrá  
törd minden ágát fújd világgá  
jöjj szeptember október záporozd  
átkozott legyen átkozott



## EZEN A MÁRCIUS VÉGI DÉLELŐTTÖN PRÓBÁLGATOM

mint ezerdarabos puzzle-t azt a délelőttöt  
persze akkor nyár volt augusztus meleg  
és hiába kínlódom nem tudom összerakni a történetet  
fényekre emlékszem sötét ruhákra  
két oldalt mocskok kandeláberek  
de nem érzem a denaturált szesz szagát  
az adta-e a halványsárga fényt  
vagy már múlángolás volt gépzene  
amire a tűző napon lehorgasztották fejüket a csokrok

ezen a március végi délelőttön  
próbálom elhíttetni magammal  
a csöndszünetekben rigóhang cinke szólt  
és békésen a méhek bogarak zümmögése  
de ezt csak most akarom beilleszteni a képbe  
mert egyáltalán nem emlékszem arra se  
kik álltak mellettem  
csak rémlik annyira fájt a derekam  
hogyan hiába váltogattam a lábam  
és vártam rakják a kocsira a virágokat  
induljunk talán múlik a zsibbadás  
és neked is borzasztó lehet várni a napon bezárva

ezen a március végi délelőttön  
lényegét tekintve valami összeállt  
ami meg sem közelíti az akkort  
de tudomásul veszem vannak dolgok

amiket hiába akarok újra és ezerszer megidézni  
a tovagördülő évek fölmorzsolják a felejthetlent  
előbb a számok homályosulnak  
később az arcok  
és ma már elfogadom ha nem is értem  
működik az önvédelmi rendszer  
ami nem hagyja kibogozni a réget  
és súlyát veszti az is lesz-e ki akarja rám a választ  
akibe hiányként beleégek

## A HUSZONEGYEDIK NAP

Eltelt egy nap, és újra egy,  
és ez is együtt és veled.  
Ennyi a halál, látod, ennyi.  
Nem-lennem kell, hogy tudj ne-lenni!

Magad, belőlem haltad el,  
de vagy, míg nekem vanni kell,  
mert egylétünkben, anyagtalan  
nincsed súlyát hordozom magam.

Hiába romlott össze tested,  
bennem te maradsz csak egynek,  
s ha bárhol is, ha millió darab vagy,  
naponta újra, újra összeraklak!

## MEA CULPA

hallgasd hogy jajgat a szél  
hallgasd csak  
vetkeznek a bokrok a fák  
jajgatnak

jajgat a levél és  
jajgat az ág  
jajgat az ég csupa  
jaj a világ

rám feketülnek  
rínak a varjak  
búvik a jázmin a földbe le  
jajgat

gyászuló ködbe  
éjbe takarva  
krómhideg álmok  
visznek a jajba

templomok éteri  
jajszava bong  
jaj hova szökjek  
jaj hova mondd

jaj kire vár kinn  
a dér-ravatal  
az ónszínű csönd  
ha dörren a jaj

arcomat Isten  
a Semmibe gyúrja  
maxima culpa  
mea maxima culpa

## HA RESZKETEK IS

téliesül már  
halkan a cirkó zúg duruzsol  
kezemben füstöl  
sokadik cigarettám  
szívemen szűkül  
a koronaér  
aggódón biztosan  
idenézel rám  
hisz jól tudod azt  
mit nem tudhatok  
de nincs sok okom  
az ittmaradásra  
ha élni nem élni  
majd ugyanaz  
s bár reszketek még  
nem sejtve a titkot  
mit rejteget  
az úri sötét  
élni már éltem  
épp eleget eddig  
hogy tudjam e földön  
nincs menedék

## TÉLIESEN

hiányod átsüt vértemen  
húsomból él a félelem  
holdszemű fehér éjjelen  
kísértetarcod vérezem

## RIGÓTÖRTÉNET, FELESÉGÉNEK

Áll az ablaknál. Mögötte hangtalan, üres a lakás. Mellényét ösztönös mozdulattal összébb húzza. Már fűteni kellene. De maga miatt? Ezért nem főz már hetek óta. A kutyának mindennap készít valamit. Az, hogy etetnie kell, hogy gondoskodnia kell róla, időről időre visszazökkenti a valóságba, hogy ez az élete.

Áll az ablaknál, a bokrokat nézi. Az ősz már bizonyosság.

Időnként végigremegteti a kertet a szél, hullanak a barna-vörös levelek számolatlanul.

Érzi, ahogy a feszültség erősödik benne. Az egész világot nem lehet átrendezni, hiába dobál ki mindent, benne, belül mozdulatlanok, mozdíthatatlanok az évek. Tudja jól, s mégis, öncsaló módon próbálja átrendezni a múlt jeleit. A lakás már olyan, mintha nem is ő lakna benne. És mire ment vele? Ha becsukja a szemét, visszarendeződnek a tárgyak, mert belül minden mozdulatlan.

A rigókról mindig beszámolt. A végén már csak a rigók maradtak. Róluk mesélt. A két fiókáról, hogy kiröpültek, hogy üres a fészek... – Róluk írj... a rigókról...

A temetésen semmit nem érzett. Tudta, cirkusz, színjáték az egész, hogy ott a számlán a virág, a drapéria, hogy mennyiért kapcsolják be a magnót, a gejl kandelábereket. Mi köze ehhez? A búcsúztató pátoszos, semmitmondó, fizetett szavához? De a színjáték kell, s odaállt, hogy megtapogathassák oldalán a sebet.



A fészek darabjait gondosan összeszedi.  
Alaposan körülnéz, hogy nyoma se maradjon. Saras  
cipőjét a fűbe törli.  
Nyomorultul érzi magát.  
A postaláda üres. Téves telefonok is alig jönnek.  
A rádió, a tévé döglötten áll.  
Mögötte, a szőnyegen alszik a kutya; álmában  
nyühög.  
Nézi a bokrot, az üres fészek helyét.  
Sötétedik.  
Belül minden mozdulatlan. Nyakukat  
nyújtogatják a kolduló fiókák. Tombol a nyár.

## HATÁRKÖVEK – 1990

Esóvert, üres a fészek.

Fölrúgja, továbbmegy a nyár.

Ha lesz reggel, nélküled ébred.

Huszonhét év – hát ennyi volt, Bogár.

## UJJATLAN KÖNNYŰ INGBEN

már semmi sincs az égvilágban  
szűkülő erek szédülés  
zsibbad a lábam fáj a hátam  
de élek és ez nem kevés

már semmi sincs: a semmi minden  
vihar csitul szél szendereg  
várok ujjatlan könnyű ingben  
még találkoznom kell veled

már semmi sincs: a semmi sincsen  
kezemben régen nincs-kezed  
semmi lóg üres bilincsben  
idehazudom emlékedet

## VEZEKELTEM

a kezedre emlékszem a szádra  
lehet már ősz volt kint lehet  
valahogy átmenekültünk a nyárba  
azután halálíg veled

ahogy szólsz a hangodra emlékszem  
ahogy kérdezed: szeretsz-e  
s én itt fekszem azóta is csak ébren  
te feszítettél keresztre

nem megyek hozzád már évek óta  
hittem így könnyebb lesz talán  
de nem kudarcba fulladt minden próba  
te vagy az egyetlen hiány

az időm elfogy lassan letelik  
bűneimért vezekeltem  
élek ameddig muszáj s megengedik  
hogyan itt tartsalak a versben

a hangod szád kezéd emlékezem  
érezlek tapintható vagy  
amíg maradnom kell dolgomat teszem  
soha nem mondtam le rólad

## MÁS ABLAKOK

régi függönyünk mintáit nézem  
ülök a gépnél  
fennakadva a messzeségen  
mintha az akkor lenne a végcél  
mikor egyszerűnek tűnt minden  
hogyan hihettem volna  
nélküled múlik el huszonkét évem

jöttek velem a régi függönyök  
mintha védőim  
de semmi sem örök  
változnak otthonok ablakméretek  
menthetetlenekkel küszködök  
takarok bántó fényt  
ősz-ködöt

tavasz a naptár mutatja  
régii függönyünk mintáit nézem  
belőlük inkarnálódsz szavakba  
álomba szédülök ébren  
elbűvölt istenadta  
fölfényesedsz a szürkeségben  
ne maradjak magamra

látom csukott szemmel vakon  
komondorarcú hegy  
néz be hozzánk az ablakon  
mikor még ketten vagyunk az egy  
itt már minden semmi rom  
nézem a szemed  
arcodat régi függönyről olvasom

## ARCODRA HASONLÍT

Arcodra hasonlít a város,  
bevésődve, maródva sejtjeimbe  
romházaival, sok zegzugával,  
hogy orgonái merre nyílnak,  
hol lapulnak bronzos gesztenyék.

A városra hasonlít arcod.  
Rejt nem múltó fényeket.  
Fékcsikorgást sikítsz a sarkon,  
esőtől futva érkezek.  
Város-arcunk vagyok: az alkony.

Vésődő gesztenyék bronz,  
nyíló arcváros-orgonás.  
Kóbor esők a zegzugokba,  
a fényeket fékek üvöltik át.  
Ház sehol. Visszadőlünk a romba.

## MELLÉKHATÁS

miután fölkeltem és újra vérzett az orrom  
elfelejtettem az álomban írt verset  
töprengtem hova tűnhetnek  
a fészükéből kiesett gondolatok  
amikre úgy emlékszünk  
fontosak valamiért

természetesen a vers tökéletes volt  
a vérhígítónak esett áldozatul

hogyan döntsem el mi a fontos  
ócskává meszesedett ereimben a rög  
vagy a vers ami behúzódott a tudattalanba  
és azon munkálkodik  
összetapasszon parányi lemezecskéket  
a soros szívrohamhoz

## SZÁMFEJTŐ

Megyek az utcán, számolom a fákat.  
Számolom hány lépés a következő házig,  
hány lépés még a templomig,  
hány HÉV, autóbusz hagy el a térig,  
hányan vannak kik szembe jönnek,  
s hányan hagynak el, számolom.  
Megyek lombcsupasztó őszben.  
Bokrokon, fákron rothadó fészkek.  
Ami valaha titok volt, pucér.  
Minden vacak szél beletéphet.  
Megteltem gyűlő nemvagyokkal.  
Számolom, és persze elfelejtem.  
Hát egyre többször mondom: nem tudom.  
Lángtalan tüzem kormol.  
Számolom, ki merre, hol vészett el,  
mikor bukkanhat elő egy új seholból.  
Megyek, az utca, mint a semmi gödre.  
Mit számít az, mit számolok.  
Beér az ősz, rejt trampoline ködbe,  
még kivillannak csontlós verssorok.  
Valahogy el kell hallgatni a dalnak.  
Reggelek jönnek, zúzmarások.  
Bezúdulnak mezőkről a varjak,  
véget vetni minden számadásnak.



## ÉJFÉL ELŐTT

már nem számít  
reggel van-e este  
havat söpör a szél cifra kertet  
nyújtott lépésekkel mérem az időt  
mint egy kerítésszerelő

visszanézem az éveket  
minden kilencen áthúzva egy  
épül a hetedik kereszt

még érzem a holnapot  
de néven már nem nevezem  
a hídon akkor megyek át  
ezért mindegy reggel este  
folyó ahova érkezem  
vagy óceán ami magába szív  
és partra vet

## ROZSDA ŐRÖL

Kevés szó őriz és teremt.  
Csupasz, őszi bokrok ágán  
szikrázó, zúzmarás a rend.  
Emlékedből él a sármány.

Felejtett fűrész a kertben,  
ragadozó rozsdá őröl.  
Mégfog, elereszt a versem.  
Haló ág hullik a töről.

Alanytalan, vak mondatok,  
hangszereim, megrepednek.  
Kiürítik a holnapot.  
Csillagok mögött kereslek.

## IKERCSILLAG

elrejtettem arcodat  
őrzője vagyok ötven éve  
látlak hallom a szavad  
lettél mindenem miértje

hány zúzos éj és nappal  
tavaszok telek nélküled  
mit vittél tőlem magaddal  
vak lettem dalt őrlő süket

napvilág a holdat  
félmagadat hagytad itt  
meglellem akárhol vagy  
hiányod hozzád angyalít

akárha ikercsillagnak  
nincs nélküled-jelem  
szemem rád nyíló ablak  
minden más titok legyen

# JÁTSZIK ÉJSZAKÁT

## EZERKILENC SZÁZHÉT BEN

százöt évvel ezelőtt mikor megszületett  
Suba Anna és László Ferenc második lánya  
Anna anyánk  
a meteorológiai feljegyzések  
valószínűleg megerősítenék  
július tizenkilencedikén  
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár volt

két háború után  
július huszonötödikén  
öt óra előtt öt perccel  
benne vészelve át az ostromot  
a Gizella Kórházban életet adott nekem  
addigra béke volt  
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár  
a tizedik kerületi anyakönyv szerint  
vall. ref. megjegyzéssel Ferencé lettem

megtapadva a jelenlétben  
kiegyenesedtek a görbe lábak  
a jóslatok ellenére éltem

így érek a júliusi csöndbe  
százöt év után  
fölsír anyánk  
s rejtőzünk benne mindahányan  
reményként  
az irgalmatlanul messzi nyárban

Marosbogát Aranyos-Torda  
Isten leküldte Annát  
akárhánymilliárdomodikként  
és eltűnt mintha sose lett volna

aranyösreányes fénynyomok  
nyarak égnek mögké a porba

## A VÉCÉLÁNCOT

spárgával hosszabbították meg  
rekonstruálhatatlan ki kötötte hozzá a toldást

ez a legkorábbi kép  
talán valami magasítót is odatettek  
bár lehet ezt már a képzelet csatolja a múlthoz  
hogyan a család legkisebbje használni tudja a vécét  
az első napokban a sikerélmény vágya vitt oda párszor  
de még váratott magára a zubogtatás  
ahogy a nagyokat hallottam az előszobából

ilyen elsőemlék után mihez kezdhetek  
magassá növesztette bennem a hiányérzetet  
amivel küszködöm lassan hetven éve  
minden tettem szavam visszacsatol  
a hős utca kettő háromszázötös földszinti lakás  
szőnyegtelen hajópadlós szobájába  
téli estéken izzik a kályhacső  
hallom a szél szellem-mormogását  
Erdély nemere-hangjával bújja  
a megtérő katona kiáltásait  
Bözödújfalú Kőrispatak felől  
kire reggel találtak örült forgásban  
ahogy riogatta az eltűnt farkasokat  
Tisza kutya félivadékuk a részem  
mint szegénylegényeké  
a parazsat evő táltos esti mesékben  
míg alma sül a kályhaplatnin  
s a zsarátban krumplik édesednek

ilyen elsőemlékkel mit kezdhettek  
bújtató háromlábú asztal keresztfáira  
mackóm ruháit teregetem  
anyu mellett teknőben mostam sámlin állva  
két sezlony a nagyszobában  
anyuéké az egyik  
a másikon osztozik az enyémmel Anna álma  
a kicsiben Sanyi Jóska Laci fekszenek  
szalmazsákos ágyon

Anna haja *gesztenyebarna*  
*mandulavágású* a szeme  
*galamszürke* kosztümben fektetik ravatalra  
apu legénykorában *tejfőlszőke*  
anyutól örökölt szavakat hurcolok hét évtizede  
Pista és Annus  
nézem az esküvői képet  
Sanyi vőfély  
Kapeller Margit másodkeresztanyám  
koszorúslány  
mind meseszépek

Annusék  
Tánczos nénihez költöztek a másodikra  
*férje kint maradt a Donnál*  
Pista női ruhákat varrt vakulásig  
Anna szövőszék mellől ment szülni a Gizellába  
három egymásba nyíló kórterem  
Marika a külsőben  
én hat évvel előtte a másodikban születtem  
anyu a belsőbe került az onkológiáról



másnap hazavittük  
legalább együtt legyünk  
ha már nem tudtuk megmenteni a ráktól

ilyen elsőemlékek után hogy folytatódhat élet  
ott vagyunk heten  
anyu nagymosni jár  
tűzből mentett könyvet hoz nekem  
meséket hallgatok  
ahol a szegények győznek a jók  
Sanyi az ötliben vasöntőtanonc  
Jóska bandázik  
galambokat lőnek  
én a drótfogasról lepiszkált  
zsinóros altisztsapkában parádézok  
honnan tudhattam volna

nem dicsőség-jelkép  
apu a minisztériumban csak tisztiszolga  
de formált szavaival ha mesélni kezdett  
*anyu ölében gombolyag kezében kattogó tűk*  
minden reményteli könnyebb lett  
szálltam Farkaslakára Máramarosra  
furfangos góbé  
székely Naszreddin Hodzsa

ilyen első emlékektől hova  
irigyeltük kik nagyszülőkhöz mentek nyáron  
mi  
túl hetedhét határon  
a kettétépett Kogutowitcz Manó-térképet néztük

keresve holnemvoltban merre van Kőrispatak  
Marosbogát

és meg kellett szeretni ami volt  
a kistenyér-hazát

maradtak a mesék maradt az álom  
a kétszer-amerikás László Ferencről  
félvak Mózes tatáról  
ki megkapta a vízumot  
jöhet Pestre  
többször felolvastatta a levelet  
és örökre elment aznap este

ezek nem sorspanasz szavak  
ne gondoljon senki rosszra  
vagyok mert elrendeltetett  
egy félelem teli ölelés összeterelje a sejteket  
s léteimet meghatározza  
egy hajdani véccélánc hossza

néha elfelejtem  
kezdődik újra  
hiteget  
de végül megöl a visszanézés a múltba

majd hetven év  
a választ hiába várom  
*lettem* esetleges  
tény a meghalásom  
megyek ahogy kenyérre várók

a sorokban mennek  
nem teremthetek  
nekem-tetsző rendet

állok földdobszóban  
pallókra tett koporsók mellett

gyászfeketét suhogó varjúszárnyak fölöttem  
eltűnik a voltam  
pedig még meg se jöttem

## KOCSMAKÉP

tízéves korom körül  
sokszor engem küldött anyu a kocsmába apuért  
a Wágner vendéglőt  
a Hiki fodrászata mellett akkorra bezárták  
odalett a Müller pékség  
Papp vegyeskereskedés  
a Boross biliárdterem  
Margit néni trafikját még kímélték  
közért lett Kovácsék fűszer és gyarmatáru boltja  
a tejcsarnok előtt  
nagy alumíniumkannák álltak reggelente sorba  
Wágnerék mellett volt a kis textilüzem  
falépcsőn kellett felmenni  
szövőszékek zakatoltak  
ott dolgozott ezerkilencszázötvenig Annus  
*előtte a törökőri református imaház  
Szemenyei tiszteletes úr bibliaóráin  
voltam párszor ötvenhat után  
szép lányai közül csak Betty jut eszembe  
kirándultam is velük  
de nem tudtam összebarátkozni Istennel*  
ha nem találtam aput a Kerepesin  
mentem a Ciprus sarokra  
lehetett bármilyen részeg  
sose veszekedett velem  
*mindjárt megyünk* mondta  
mikor húztam a karját  
*anyu vár*  
vett málnát nekem

*a legkisebb* mutatott a cimboráknak *a legkisebb*  
és megsimogatta a fejem

a Ciprus utca Hungária körút sarkán volt a kocsmá  
messze a Százin a Beszkárt kőkerítése mellett  
a *Vörös Lobogó pályánál* ahová bemásztunk nézni  
hogyan hengerli simítja a salakos futópályát  
szamaras kordélyával a pályamester

a kocsmának fekete olajozott fapadlója volt  
nagy kályhában égett a tűz

érezem ma is

a söntéspultból áradó szagot

nem tudtam mi történhetett

az ajtónál toporogtak az emberek

a rácsba kapaszkodva benéztem az ablakon

lábánál emelve a kocsmasztalt

láttam apámat

befurakodtam

*menjünk vár anyu* mondtam

tisztult apu szeme

letette az asztalt

*igyál egy málnát gyere*

a cimborák visszaültek

mintha nem történt volna semmi se

*rohadt az élet Sándor*

*beledöglesz ha nem törődsz bele*

kocsmakép ezerkilencszázötvenötből

az én erős apámról

négy éve temettük Annust

s tavaly húsvéttól nem volt Sanyi se

## JELENÉSEK VERSE

egy klottgatya egy rossz cipő  
egy kék egy vörös nyakkendő  
bakancs talpában jancsiszög  
léptek alatt hó rögög  
füst száll égre kavarog  
nincs csendes éj  
se angyalok

nyár  
mikor még semmi baj  
talpadon por gázolaj  
falatnyi hit és remény kell  
karéjnyi zsíros kenyérral  
amihez vadsóskát harapsz  
lehet-e nálad gazdagabb  
legkisebb fiú egyre nősz  
nem veszíthetsz az utca *Hős*

anyád jön nagy cekkerekkel  
szaladj elé  
elfáradt vedd el  
nyúzd  
a piacról mit hozott  
és boldogok vagytok  
boldogok  
szobában szekrény asztal ágy  
a létező legszentebb világ

valaki alszik a sezlonyon  
lehet hogy meghalt  
nem tudom

január hava szél sziszeg  
hova vitt majd hét évtized  
jeges tüskés göröngyös út  
álmodtad  
nincsenek tanúk  
magához húz a végtelen  
jövőtlen múltad sincs jelen

## ANYU HORGOLT FÜGGÖNYEI JUTOTTAK ESZEMBE

sok gyöngyfüzérnyi rojt  
a lakást elborító kis-nagy terítők  
ahogy ujjára karikázódik a fenyő-perle  
így kértem a Röltexben ha fogyóban volt  
néztük szaporodnak a pici minták  
ég csillagai örök éjben

mikor nem volt több fonal  
és beterítették mindent a csipkék  
testét összekaszabolta a rák  
aprócska díszei messzire vitték

így leszünk kiraboltak  
hurkolgatjuk perceinket  
páfránylevélminták  
sarlóvá fogyó holdak  
seholsincs anyák figyelnek minket  
szaporítják szűkítik a sort  
a fonalak fogynak  
ölben ugráló gombolyag  
olyan természetes a holnap  
kicsit lecsúszott szemüveg  
látom mozog a szája  
várj éppen számolok  
még egy sima egy fordított  
és elfogynak a csillagok



## NYÁRON BETÖLTÖTTEM A TIZENEGYET

rohangáltam a hosszú sor mellett  
a kenyérgyári kultúrterem vasajtajánál  
ott mentünk be ha bál volt ha vetítettek  
ott adták ki a kenyeret

októbert vég sütött a nap  
oldalamon pisztolytáska  
hulladék anyagból szabta Jóska  
ült a csikón  
kezében tűk az ár  
ne vágja föl a gyantázott medvecérna  
börgyűrűk voltak ujjain

anyunak szóltak  
valaki még ráló a gyerekre  
le kellett vennem azonnal

*Jóska akkoriban sok igazit varrt  
bár főleg tizenhat szeletes  
csöcsös focikat  
a szijgyártóktól  
a Szigetvári utcából hozta a munkát*

aztán kallódott mindenfele  
mondták nem jó játszani vele

*Nehéz az őszinte élet és hazudni bűn.  
Úgy járkál a nép akár egy kövér ember.  
Hízik a bűntől, hogy igazi énjét eltakarja.  
Mosolyog, mikor fáradtan összeesne.*

hol a pisztolytáska  
anyu Jóska a kenyérgyár  
én még úgy teszek mintha élnék  
szabadon  
jaj szabadon  
hívogat sok látványpékség  
hűl minden  
mint a forradalom

## A KADA

utca után kell leszállni a huszonnyolcasról  
öreg fakapu a bejárat  
az üvegezett-verandás lakás az övök  
onnan nyílik a konyha a szoba abból  
emlékeimben minden barna  
talán a falikutat veszi körbe  
az olajlábazat zöldje

ünnepekkor mentünk  
néha ott tartottak névnapot  
de Annus sokáig feküdt a Bajcsyban  
s aztán a temetőbe is arra vitt a villamos

Lajos bácsin sokat nevettünk  
góbé volt bajuszos egyszázbélű  
berregett és kattogott  
mintha vicc lett volna az élet

*billeg a gúnár az udvaron:  
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt  
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt  
utána a többi liba:  
meg hát meg hát meg hát*

itták a bort apuval  
sírt szájukról az ének

*messze messze Csík-országban  
élt a világ legeslegszebb leánya*

*messze messze Csík-országban  
két legény is szemet vetett reája  
az egyik csak addig nézte  
míg a másik fejszét dobott a fejébe  
szomorú a nóta vége  
leborul a falu népe zokogva*

darusként dolgozott a Ganzban  
komák voltak apuékkal  
Lacinak Lalinak kereszt-keresztzülei  
Lali Géza Laci meg én  
majdnem egyidősek

szilveszteréjjel kóboroltunk a csikorgó havon  
Lali sose jött  
mosolygott ült az anyja mellett

előbb anyu halt meg aztán Ilona néni

jól tudom  
így jár az ember ha a múltat nézi  
kóborlunk ebéd után a Guttmannon

Lali idejét szűkre szabta a Down-kór  
hárman kódorgunk a bánya-tónál

egyedül mit építhetek  
emlékaranyból

## 38-AS VILLAMOS

mint amikor aput vártam  
számolgatva jövő villamost  
míg besötétedett  
a fénnel hitem is fogyott  
mentem a kerítés mellett  
visszanéztem hátha még

eltelt azóta hatvan év  
megfordulok  
kopasz nyárfákra néz az ablak  
mögöttük sápadt templomok  
talán angyalszárnyon oda jár a jóság

mire hajnal lesz mehtagadlak  
ha hallom a második villamost

## ÁLMOKRÓL, ÁLLATOKRÓL

mindig kikönyörögtem  
és ahogy visszagondolok  
ilyen apróságok igazolják  
otthon volt az a kétszobás komfortos lakás  
a legendák Juranicsán  
hová tündérek közé rendeltetett születnem  
s bár nehezen akartam megmaradni  
ragaszkodott hozzám a háznép  
ha már lettem

először a kiskopasz begók  
a vadnyúlfiók  
kit meszeléskor nyomott agyon az öreg komód  
a húsvétra Farkasrétről  
Szávulyéktól kisírt  
piros szemű fehér  
őt Marikának neveztem unokahúgomról  
*az egy zavaros történet hisz Anna meghalt*  
kivitettem az udvarra füvet legelni  
s mint kölökkutya trappolt utánam  
volt fehér egér sikló  
kaktuszom tenyérszi sziklakertem  
szájából etetett gerlepár  
Bimbi a rattlerkölyök  
*anyuéknak volt valaha Bimbijük*  
Szultán a nagy tappancsú németjuhász  
gyűjtöttem pénzt akváriumra  
*a TŰKER-ből mint apu szemet trógeroltam*  
hónapokig jártam a Luther utcai akvaristához

guppikért növényekért  
de nem bírták a gyűródést a vitorláshalak  
hiába szültek a szifók  
töltötte ikrával fészket a gyöngygurámi  
valami mindig közbejött  
a bandázás a lányok

más lettem-e tőlük  
megérne egy misét  
varázsvilággá fényesült  
a nyáresti ég  
nem korholtak  
*az csak egy dolog úrfi*  
mondta apám  
*ma hol vagy*  
*legyél szabad*  
*érv oda*  
*ahová álmodod magad*

## ANALÍZIS

ülj le Annus ne mosogass mondta a komaasszony  
*jobb este örömmel mint reggel körömmel*  
mindig ez volt a válasz  
alig láttuk asztal mellett ülni anyánkat  
így volt kezdetektől időtlen időkig  
aztán lepihent ő is  
álltunk az ágy mellett  
néztük a földet  
megfőzött  
a konyha rendben  
*ennyi volt minden csak erre kellett*  
este nézem a mosogatót  
*vajon hol végezte a piros vájling*  
nem haragszom a szennyesekre  
de reggel legyen a tányér a bögre tiszta  
*mindent a maga idejében*  
nehogy azért rendeltessek vissza  
mert szanaszét maradtak a dolgok  
van meleg víz  
ilyenkor prima  
az analitikus majd merenghet a sok miérten  
*legyen ő is boldog*  
hogyan én mit miért és mit miért nem



## EGY SZÍNJÁTSZÓ KÖR EMLÉKÉRE

egyszer majdnem tagja lettem egy színjátszó körnek  
de a kései siratót bízták rám  
és annyira megviselt a harminchat fokos láz  
hogy sokáig nem mentem a Szilágyi Dezső tér  
környékére sem  
évtizedek múlva is azok a sorok szakadtak föl  
ha néztem az erkély mögötti ablakokat  
cigány vagy mondtam az utolsó órán  
köpök a legendára  
káromkodni kél kedvem  
de mi az az átok amit utánad kiáltsak  
hogy mindenben csalódtam és bassza meg bassza  
meg a jó ég  
de előtted soha nem beszéltem így  
nem is tegeztelek  
anyu hogy lehet elmondani egy ilyen verset  
hiába próbállak összerakni a kedves nőkből  
ők is odalettek  
és nem futja már látom  
mögém sokasodtak az évek  
körbevesznek  
sosincs remény kijózanodni belőled  
amikor világosodik az elmém  
látom én is ostoba voltam  
majdnem-tagja egy ripacskodó színjátszó körnek  
szórtam a morzsákat hogy visszataláljak szórtam  
pedig soha nem tudtam elszakadni tőled

## RONGYOSLEVES

napok óta rosszkodik a gyomrom  
mára kicsit jobb lett  
csináltam köménymaglevest  
mikor betegségeimből lábadoztam  
anyu mindig főzött s ha jólesett  
az gyógyulásomat jelezte  
kanalazgattam s eszembe jutott  
ha tojást is csurgatott bele  
rongyoslevesnek nevezte  
a szegénységre gondoltam  
nem a barnás-savanykás lében  
*mert a kanálnyi ecet kihagyhatatlan*  
szabálytalan darabkákban úszó tojásra  
fiú létemre sose figyeltem  
hogyan készíti a mindennapit  
ahogy apám billegő járását hanghordozását se  
régóta visszaérezem a szeretett ízeket ha főzök  
s ha szólok néha megrettenek  
honnan szól apu  
s járásom engem mint őt  
éppúgy billeget  
zárva az ajtóm  
ritkán jön vendég  
egyedül vagyok mint mesékben a vének  
van hogy fölkapom a fejem  
szent ég megint magammal beszélek  
mintha örökké valakikkel lennék  
keverem a rántást  
anyu megszórja köménnyel

hallom a csoszogást  
apu lépdél  
megterítek  
az asztal másik felére nézek  
hozok még egy tányért  
hogy is felejthetnélek ki téged

## LÁTOGATÓBAN

nem változott azóta semmi  
ugyanazok a házak fogadnak  
az az ablak  
az óvóhely szürke íve kisebb talán  
mint mikor el kellett menni

azt mondják felnőtt vagyok  
ez ugyanaz az ország  
csak keserűbbek a pillanatok

nem változott azóta semmi  
csak az udvart felásták barbár kezek  
emlékeimből csináltak virágtenyészetet

minden ugyanaz  
csak az ébredés varázsa nem  
magamra hagytak  
játszanak velem

mindenki strandra ment  
nincs idehaza senki  
becsapódik a bámuló ablak

idegenek vannak csak  
idegenek

nem változott azóta semmi  
csak elment mindenki  
mögém dőlnek a holnapok  
rég nem tudom már  
hol és miért vagyok

## TÁNTI

a konyhában lakott  
a szobájában Marika az albérlő  
villamoskalauz volt a 38-ason  
néha blicceltünk vele  
a Népszínház utcáig és vissza

Tántinak vaságya volt deszkadobogón  
ne a hideg kő legyen alatta  
a gyógyszeres üvegeit irigyeltem  
de nekem az üreseket se adta

Máté bácsi se a kardjaiból  
pedig pinceműhelyében volt jó néhány  
a padláson postagalambokat tartott  
nézte röptüket ahogy visszatérnek a dúcba  
Péter fiának szingó gumis Legnano kerékpárja volt  
vállán vitte egy másik bicajon  
ha edzésre versenyre ment a válogatottba

Tánti ezekről semmit nem tudott  
néha lejött az első emeleti lépcsőfordulóig  
csontsovány árnya mint az ablakkeret  
*nem lehetett sehová látni*  
*olyanok voltak azok az épületek*

kis ételhordóban vitt neki valaki enni  
ötvenhatban magyarázta nekem  
a der die dast  
aztán visszatértünk az oroszra ötvenhétben

Tánti semmiről sem tudott  
ágyba-asztalba kapaszkodva járt  
nem láthatta Bánó doktort nagy szakállasan  
ahogy fehér rövidnadrágban ment teniszezni  
nem érdekelte mit gondol róla a világ

Tánti nem tudott a gubisról  
ahogy ócska zsákkal járta a faládákat  
*nálunk ott volt a nagy akácfa mellett*  
hetente lapátolták lovas kocsira a szemetet  
nem tudott a Nap mozinál a mester után  
ládát trógeroló Ványa doktorról se semmit

Tántit nem érdekelték a Tichy lányok  
kik fölötte laktak a másodikon  
Antóniát apu hozta ki a vécéből holtan  
nem tudta merre megy Baranyai Margit  
valahai banktisztviselő csekkeket bélyegezni

Spielmann néniről se orvos fiáról  
ki nyaranta odahozta első szerelmemet Katinkát

miket nem tudott még Dr. Oszvaldné Tánti  
titok volt  
de öregedve nem nehéz kitalálni

ott cseperedtem Atlantiszon  
néha megsimogatták csikófrizurás fejem  
mit tudtam én  
ami van az a történelem  
egyszer úgyis elsimul egyszerű lesz az egész

mint mikor anyut temettük  
s pár hantnyira várta a két angyalfehér  
mesebeli gyógyszerész  
Layék

## FORRADALMI VERS SZÓLÓVEL TÖLTÉNYHÜVELYEKSEL

az egyetlen tanú maradtam

ahogy egy erdő kihal  
s már hiába kérdezel  
nincs aki válaszoljon  
kiürült minden  
próbálsz összekotorni  
pislákoló tűzmaradékát a múltnak

november  
már ágyúk se szóltak  
sütött a nap  
arra az ősze mindig úgy gondolok:  
fénytel  
mentünk a Hungárián a Népliget mellett  
a Soroksári úton a HÉV-sínek mögött  
dombokban álltak a nehéztüzérségi lőszerhüvelyek  
ez biztos  
talán a mennyiség csaphat át a legenda hegygerincén

fogtam apu kezét  
mentünk a Gubacsi híd felé  
*Jóska nem jött haza napok óta*  
talán telefonált a minisztériumba  
mert apu mindig bejárt  
*a portának működnie kellett*  
de tudtuk: *él*  
Csepelre járt udvarolni Huffnágel Marinak



*ki hegesztő volt a bicikligyárban*  
s az ostrom miatt valahogy ott ragadt  
de anyu biztosat akart  
azért indultunk apuval  
persze a Hős utca és Csepel közötti távolságról  
fogalmam se volt  
a hídnál tank állt a túloldalon jobbra  
csövét Erzsébet felé szegezve  
őrséget géppisztolyos orosz katonák álltak  
végig se tapogattak  
mondták: *pasli*  
pedig zsebemben volt két töltényhüvely  
*a Ganz mellett találtam*  
de sürgősen eldobtam a papírgyárnál  
fekete szőlőt ettem Mariéknál a lugasról  
*azóta kedvencem az otelló*  
hiába mondták *silány fajta*  
a dolgok öntörvényűek  
ha van  
ma is azt veszek

legközelebb HÉV-vel mentünk a Lenines-térig  
*tán Tanácsháznak nevezték*  
1957-ben ott volt az esküvő a Szent Imrében  
egy képen előtte állunk  
akkor is ős volt szőlővel a lugasban

zsebemből eltűntek a töltényhüvelyek  
csak emléküket tapogattam

## SLÁGER

*szeretni kell ennyi az egész*

ezerkilencszázötvenkilencben mindent vitt a dal  
befejeztem az utált nyolcadikat  
a Mogyoródi út Zászlós utca sarkon szakítottam  
Unger Marival  
nem gondoltam egész életemben azt magyarázom  
mit vitt el az az ősz mit kaptam azon a nyáron

*szeretni kell*

odaadtam magam a dalnak  
néhány kötéllel elintézték a forradalmat  
kitartással mindent meg lehet szokni  
egy nemzet tanult *ellen-* helyett 56-ozni  
szent szabadság legyen a neved áldott  
elzúgtak Európa hallgat  
megverték voltunk nem kollaboránsok  
kussolt aki addig Dunnyuskázott  
akik tegnap hegyen-völgyön vonatoztak

*szeretni kell*

adott a ritmus  
kicsit lazábban mint Zorba  
rázta a seggét a szocializmus  
*ennyi az egész* énekelt Korda  
még egy ideig fújtak műszakkezdéskor a gyáarak  
az volt az ifjúságunk

kerestük az elveszett ungermáriákat  
spórolt a család  
vettünk részletre Tavasz tévét  
néztük vakulásig a műkorcsolyát  
*szeretni kell*  
rengeteg halál után a békét

## HARMINCHÁROM ÉV

pikáns asszociálni krisztusi korra  
ki-ki elmondhatja  
kik álljanak a sorba  
kinek ami jutott  
mennyi év melyik század  
belőlünk a huszadik  
szakított harminchármat  
romhalmazvilágon  
gyönyörű gyerekkor  
lánctalprekviemmel  
ezerkilencszázötvenhatból  
fölsebzett utcák  
tankok égnek  
ritmustalan kattogás  
davajgitár-ének  
sötét szobában varázsszemet lesve  
megváltó híreket várunk  
míg ájulásba sodor a november este  
s Szolnokon meghágva a forradalmat  
munkás-paraszt kormányt avatnak

tizenegy alig múltam  
vérrel gyalázattal telt meg a múltam  
vasárnaponként  
muskátlis ablakkal szálltak a nóták  
ócska rádióknak hittük  
a *Szabad Európát*

rendet csináltak rendet  
teli börtönök rejtegettek  
akasztófa-csendet

harminchárom év  
megtalált elhagyott a szerelem  
azt mondjátok *korszak*  
az a harminchárom volt mindenem  
fiatalság élet  
amit most elsíbolnak  
szégyenkezve hallgatom  
miket beszélnek  
ámulok hogy fogynak a gazok  
szaporodnak a jók a szépek  
vannak millióan  
azt a harminchármat ki lopta el  
hol van

fogyékonyak vagyunk  
vásó anyagból  
a ma nem mondhatja  
hogyan volt az akkor  
örültünk szerettünk  
akárhogy is  
éltünk  
felülírható-e  
harminchárom évünk

## A SZÜRKE

Eszterházy-kockás mellényes  
öltönyömet  
ezerkilencszázhatvanhárom tavaszán vettem  
a Rákóczi úti férfi divatáru boltban  
volt gavallérsarkú barna cipőm  
és elmaradhatatlanul *hétköznapra is* nyakkendő  
*az úr nem csak vasárnap úr* mondta Jóska  
anyu szerint is annak kellett volna születnem  
amit később úgy interpretáltam  
tévesen használta a feltételes módot  
akkoriban volt divatos a gumis nyakkendő  
amiről hamar lemondtam miután Józsi meghúzva  
visszapattintotta a nyakamra  
adott egy rendeset és megtanított a kötésre  
ami elfelejthetetlen mint az úszás a biciklizés

Horváthék kertvégénél készült a kép  
látszik az ajtó ami mögött rég  
Horváth bácsi asztalos műhelye volt  
állunk anyuval maradék három fiú  
mosolyogva mind  
Jóska kívül-hordós rövid ujjú ingben  
anyu és Laci feketében  
azon a nyáron mentünk Erdélybe  
Jóska nem jött a család a munka miatt  
meg különben is Erdélyben született  
nem úgy mint Laci meg én a pestiek

koraeste

Kőrispatak főutcáján jöttek a legelőről a *bihalak*

Karda Dénesék kapujában álltunk

rémülten figyeltem a nagy fekete állatokat

egyikük a csordából kiválva felém tartott

hátráltam de fordult a kapun be utánam

tanácsosnak láttam a deszkapalánkra fölugorni

nyakkendősen öltönyösen

*akkor szakadt el a nadrágom*

*valamennyire helyrehozta egy műstoppoló*

*de mint a karambolos autó új már soha nem lett*

a bivaly Kardáéké volt

az itatóhoz fordult a kapu mögé a jámbor

én a városi ficsúr nem érdekelttem

este a kocsmá hátsó falás verandáján ültünk

petrolámpafénynél

alattunk csordogált a Küsmöd időtlen útra

halkan szólt az ének

kesernyésen mint a *deckapálinka*

mint a *cujka*

## TENGERHANGZÚGÁSSAL

jön a hajnal  
az ősz rohadó leveleit  
olvadó hó leve mossza a sárba  
véres a reggel a takarók a párna  
maradék álmaim körül szimatol  
az elmúlás habzó szájú vedlő kutyája

rendet kellene rakni  
összesöpörni az útról a leveleket  
talán ha megérkezik a fény  
bevilágít a fák ágai között  
mintha lenne remény  
de vissza kell menni a műhelyekbe  
oda is befújta a szél  
az alvadtvér-színű lombot

nem akarok menni a háborúba  
fel kell söpörnöm az erdei utat  
kitakarítani a csarnokokat

valahol találtam egy seprűt  
visszahozom mondtam a nőnek  
aki valamit csomagolt  
a végeláthatatlan sorban érkező  
tovadöcögő dobozokba

még mindig szürkeség volt  
kezdték visszaszállingózni az emberek  
kevesen jöttek



rövid ujjú ingben  
úgy tűnt mintha elmaradt volna a háború  
a rogyadozó léptek meggyötört arcok  
mégis iszonyatot árasztottak  
mint akik nagy tüzek mellől jönnek  
tépettek voltak kormosak  
egyikük odaszólt  
nem lesz itt igazi harc sosem  
csak szalonképessé kell tenni a halált

akkor már nem volt söprű a kezemben  
félúton álom és apokalipszis között  
ismételgettem  
ez már akkor is tavasz  
nézd nem találsz vérnyomokat  
mindjárt besodródik a reggeli harangszó  
elhalkul a tenger zúgása

mostanában így folytatódik  
ha jön a nappal  
s csak kushad  
véres szemét rám szegezi  
az elmúlás kutyája

## KOCSONYA

Tengerszínszemű nem szereti a kocsonyát  
én mindkettőjüket

mikor jön  
megmutatom a hűtőben összefordított tányérokat  
más lesz az asztalon  
amit direkt neki  
nagyképpen mondhatnám görögsalátá  
de nálam az írt receptek  
nem játszanak nagy szerepet  
ami eszembe jut ahogy várlak téged  
a legfontosabb arra gondolni aki elé teszem  
*figyeljenek kik nem sikerült ételekről mesélnek*

mantrázok elalvás előtt  
van fetasajt vettem koktélpáradicsomot  
piros kaliforniai paprikát  
*néha megdöbbenek*  
*vénségemre mily választékosan fogalmazok*  
mit tehetek  
haladok a korról  
anyu vinetéje padlizsán lett  
borsikafű a csombor  
ha föltámadna és meghívnám egy gyrosra  
csak nézne rám  
nem gondolna rosszra  
de nem háborgatom szegény anyám  
új világba hozták a chilit kurkumát  
Szecsuanról nem is beszélve

mire vasárnap jön a kedves  
*nélküle az egész hét mit érne*  
szépen megteríttek gyertyákat gyújtok  
*az olyan romantikus*  
elé rakom a csirke  
kukoricakeményítővel panírozott mellét  
*à la Dragomán*  
kínálom az álgöröggel  
kérdeszgetem  
jó  
egyél ha kell még

hétfőn szilveszter  
szerpentinem konfettim sincsen  
de lesz kocsonya lencse  
kellemesnek ígérkezik  
a hatvannyolcadik boldog új év  
akármilyen volt is itt vagyok  
talán jön egy kéményseprő  
tányéromon bevetésre kész  
vár a malacfarok

## KEDDEN

végre vettem egy nadrágot a kínaiban

a negyediket próbáltam

*nehéz annyiszor öltözni mióta fölvtágták a mellkasom*

*a hasam a combjaimat*

s már fel akartam adni

*egyszer talán megírom az egy év két bypassát*

mikor az eladónő megsajnál és a raktárból kihozta a jót

otthon megmértem a régi belső szárát

hetvenegy centi

elrontott A/4-es lapokat tépek kis darabokra

azokra írok fontosnak gondolt dolgokat

nadrággal cetlivel a piaci ruhajavítóba mentem

a kérdésre mikorra kellene

*a kommersz válasz helyett: tegnapra*

hétfőre feleltem jó lesz fizettem bediktáltam a nevem

jöhet érte bárki már szombaton mondták

még szerencse hogy nem pénteket

havazott fagyott csúszkált az ország

araszoltak autók emberek

ki se mozdultam a lakásból

*az érszűkület is persze*

csak a postaládához lifttel

és vissza a hetedikre

de ez a nadrág verse

elővettem a télikabátot bakancsot  
kesztyű sál már napok óta a fogason  
s nekiindultam nagy lesz ami lesz-szel

nehezen tudom felbecsülni  
négy-ötszáz méter a táv  
a megboldogult csepeli áruház  
– ma Görgey Artúr – téren át  
leülni közben nem lehet  
a padok havasak jegesek

ahogy a parkba értem mintha  
dinyét krumplit áruló hangszórós kocsi jönne  
fülemre húzott sapkám alá  
recsegő hang tolakodott a csöndbe

a parkolóban néhány sátor állt  
babgulyással forralt borral csalogatott  
egy politikai part

a nadrág nem lett kész  
rá van írva a papírra: hétfő  
mondta a hölgy  
igen próbáltam magyarázni  
de beláttam  
az ördögnek tartoztam az úttal a hidegben  
bizonygathattam ő mondott szombatot  
de láttam a szeme se rebben

visszaindultam a csarnokon át  
csillagszórót vettem rozskenyeret

a hentesnél darabka disznósajtot  
s máris úgy éreztem  
nem hiába mentem

a sátonnál invitáltak  
*jobb Magyarország meleg ruhák*  
de nagyon szürke volt a kedvem  
láttam fázós ölelő tenyerekben a bort  
merülő kanalakat gőzölgő levesben

messze a ház ahova el kell érnem  
nézem december nyolcadikán  
bokáig télben

hétfőn megyek vissza  
addigra új sátrak állnak  
talán új bor is forr új gulyással  
végre elhozom a kínai nadrágom  
aztán ideér karácsony az új év  
egy új magyar álom

## VÍZKERESZT

a globális fölmelegedés az egymást követő frontok  
próbálok megkapaszzkodni  
lesem az orvosmeteorológia híreit  
kapkodok a gyógyszeres dobozhoz  
ki érezte milyen a halálfélelem  
nem csodálkozik  
egyetért velem  
összekeverednek a betűk  
negyedszer kezded a mondatot  
mert fogalmad sincs mit olvasol  
kikészítve az orvosok a mentő  
az azonnal értesítendőik telefonszámai

karácsony után mikor már tény  
a megváltó megérkezett  
de hozzád nem csönget senki  
s extraszisztoléiddal sem tudsz mit kezdeni  
talán vigasztalhatna  
négy óra után láthatóan hosszabbodnak a nappalok  
keresgélisz a Port.hu-n valamit ami happyenddel  
kecsegtet

jók a gyerekeiket egyedül nevelők  
olyanok  
kikkel szerelmeik csúnyán kibasztak karácsony előtt  
de megoldódik minden mire a fagyöngy alá  
na ilyenek kellene  
jó elmorzsolgatni egy-egy meginduló  
s mintha a szorítás is enyhülne  
persze az izomlazító a Xanax a konyak besegít

amikor a negyedik filmet is végignézted  
nem sokkal éjfél előtt  
még kóborolsz kicsit a Facebookon  
átfutod az aktuális idézeteket  
aztán kikapcsolod a gépet  
még egy egyenes vonal se marad  
mint az intenzív monitorján mikor valaki elmegy  
s a lepedőt arcára hajtják  
hogy kontúrosabb legyen a helyzet



## EGY ÁLOM VÁZSZERKEZETE

nem tudok mit kezdeni a kora hajnallal

nehezen újra elaludtam  
közelebb jöttél  
óvatosan  
egészen a számig  
állandóan rajtam tartva szemed  
összehiraptam alsó ajkadat  
meztelen combodon  
fölkúszott bal tenyerem  
égetett a büntudat  
a vágyás-utánad miatt

köpve tilalomra  
sikerült visszaaludni  
de megváltozott az álom  
tovább sodort az irrealitás

elefánton ültünk  
valami zooban  
mellöttünk fekete párduc  
leugrott  
féltem kárt tesz valakiben  
de visszajött  
ölembe hajtotta fejét

szűk utcácskába értünk  
végén drótfonatos kapu állt  
a párduc elfutott

az elefánttal  
se menni se megfordulni nem lehetett  
csak nézett szomorúan

felálltál  
megigazítottad a ruhád  
szemedből már nem olvashattam ki a reggelt

## ROSSZ ÉJSZAKA

jött a sötétruhás ember  
azt hittem megöl  
a hasa aljába állt a kés  
megtorpant  
csodálkozva nézett  
a fekete nyélre  
megingott  
rogyott a térde  
jajra  
nyílt a szája

én nem akartam  
a hang már nem belőle  
tört elő  
a tiéd volt  
s most te mondasz  
halált  
gyilkos felé dobtam a kést  
téged talált  
én nem akartam  
hogyan jöhetsz vissza  
mindig más alakban  
belaksz öt álmod  
mindig más vagy  
s én nyögök  
sírok és kiáltok  
tüzet küld rám  
az Isten  
majd vadvirág

simogató szelíd len  
hullámzik át az álmon  
melléd fekszem  
elveszett arcod  
nem sikerül  
exhumálnom

## TEGNAP FÉNYKÉPEKET

rakott ki a Facebookra egy rokon

esküvői  
omlóvakolatú templomnál csoportkép  
rosszul írta a dátumot  
számomra egyértelmű  
hat évtized  
anyun fekete kendő  
karján gyerek  
szomorú  
áll a vőlegény mögött  
mosolyognak a többiek  
apu a sor szélén  
negyvenhárom éves  
sötét apró bajusz  
sovány  
jobb kezében táska  
az állandó cigaretta a balban

ugyanaz a pár  
talán két évvel később egy szobornál  
a fűvön szoknyás lánygyerek  
nincs értelme hogy megvilágítsam  
a történetet

a tévében egy tehervagont mutattak  
mobil múzeum a transzport-időkből  
balra arctalan csendőrruhás alak  
lépcsők a vagonajtó előtt

aranyszobrokat láttam éjjel  
arca senkinek se volt  
egyikük kezében  
cigaretta ég el  
néztem a vánszorgó hosszú sort

azt mondta Klári sietni kell  
az autóban zuhanyozzak  
és mossak haját  
de miért ő  
és miért Jenő jött a fekete kocsin

mikor mondtam a mosdást  
zuhanyt nem mertem említeni  
megállt mert menet közben  
nem lehet engedni meleg vizet  
én a hátsó ülésen  
néztem nincsen lefolyó  
és ez az egész képtelenség

akkor nyílt meg az autó bal-közepe  
előtte egyre többen  
vállmagasságig lehetett látni őket  
eltűntek az autó ülései  
vagon belsejében kuporogtam  
és nyomultak egyre  
nyomultak a szürke emberek

vasárnap temették  
az ő rokonai nem jöttek vissza sosem  
nem tudtam menni a temetésre  
a neki szánt kavicsom képzeletben odavittem

mára megint havazást mondanak  
nehezen érkezik a tavasz  
apu szombaton lenne száznégyszáz éves  
keresem az aranyszobrokat  
hiába sietnék  
ez még február a télvég  
a képek szürkesége ugyanaz  
nézek az égre

havazz rám  
havazz

## EZ AZ ÉJSZAKA KIMARAD A KÖLTÉSZETBŐL

talán a frontok az antidepresszáns hatása  
az éjfél utáni  
most-már-mindenképpen-aludni-kell kényszer  
a senkitől-semmit-sehol-nem-akarokba ájulás  
az ébredésbizonyíték

föl kell építenem az új napot  
mióta leszakadt a relaxa  
betüremkedik nem kegyelmez a fény  
próbálom megérteni mit akarhat még  
a tavasz a rám borulással

ez az éjszaka kimarad a költészetből  
valami mégis ideparancsol  
körbeállnak zöld lándzsavitézek  
feketerigók hozsannát ordítanak a tél ravatalán

ez az éjszaka kimarad a költészetből  
próbálom elhíttetni magammal  
valakinek még terveit lehetnek velem  
nem tudom milyenek nem tudom meddig  
de a rigóimából kihallatszik a szerelem  
hajnalszárnyával megsimítja arcomat egy angyal



## SZOMBAT

minden szürke  
az ég a fényt a délelőttre szűrte  
lágerőrök  
felhőkig érő stadionlámpák  
kattogó idő  
szél billegteteti a távoli nyárfát

szirénaszó  
valaki mindig meghal végül  
erősödik a rettenet hangja  
semmibe szédül

az ember elesik  
az ember szárnyal  
a halál jön-megy  
kint fő a hús káposztával  
megérint az elmúlás itt hagy  
konyhából beúszik  
a csomborillat

szombatszürke  
helyenként átnéz a nap  
mégse tűnik el minden  
nem hagyom legyőzni magam

szerelmet álmodtam éjjel  
mi fontosabb  
mint ónszínű égen a fényjel  
ha hozzám bújsz ha vagy

a nyár második délelőtti  
ború fény szerelememlék  
káposzta ahogy anyu főzte  
terített asztal  
egy mindig várt vendég

## TRÓJAI VÍRUS

mikor elvonulóban a nyár  
s én a sejtek szaporodásáról álmodom  
fogalmam sincs mit jelenthet  
a mindenreggelek keserveihez tartozó dilemma  
fölfejteti mint anyu a régi holmikát hogy megmentse  
újrakösse a fonalat valami használhatóvá  
nem úgy mint Pénélopé  
az ő Odüsszeusza mindig előkerült a kocsmából  
de újra és újra kihajózott hogy keserves napjait rója  
fogalmam se volt hol van Ithaka  
csak láttam várja anyánk s bánata nem Trója  
elvonulóban a nyár  
felhő szomorítja arcát az égnek  
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek  
beteszt az éjszakának az este  
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste  
anyu elfogyott  
apánk minden pohár borban őt kereste  
ez a történet se fényesíthető de vessen rám követ  
ki engem látva látni mást szeretne  
ilyenné lett a játék  
nehéz megtalálni az egy-szót  
amit hoz és továbbsodor a szakadozott álom  
elvonulóban a nyár  
az őszbe még oda kell érni  
melyik sziget felől hallatszik majd a szirénének  
nem tudom  
azt se ki vagyok Odüsszeusz vagy Télemakhosz  
körbevesz a tenger

a múltó nyár  
megyek a rejtelmek szeptemberének  
hallom szirének elhaló jaját  
zsibognak zsongnak bennem a sejtek  
istenem mennyire szeretlek  
és próbálok nem gondolni rád

## EGY FRONTMENTES NAP VÉGÉN

arra gondolok  
alkalmatlan az idő elégiára  
egyértelmű a képlet tudom  
de elegem van  
az önostorozásból  
nem olyan jó a világ  
hogy minden hiba okát  
magamban keressem

vannak módjai az áltatásnak  
vegyünk egy idealizált pillanatot  
meséljük magunknak  
szűrt fényel süt a nap  
halljuk a zúgó csobogását  
ha becsukjuk a szemünket  
érezni az avarillatot

mondhatod  
mindent túlfényezek  
mi mást tehetnék

valami káromkodással  
rövidre zárhatnám az estét  
hisz annyira közönséges az egész

nem okollak  
s a nagyobb baj az  
minden véget ér  
mire az egészszből  
valamit megértenél

## TAVASSZAL SZOMORÚ

szerelmes dalokkal jönni elő  
kimeríti a hülyeség fogalmát  
ne vedd zokon  
a kevéske napsütés kezdi érlelni a D-vitamint  
amire nagy szüksége van a szervezetemnek  
ezért ülök a keleti nyitású ablak elé  
hiányzol ebből a délelőttől  
telve hóvirággal az erdőaljok  
napfényt szédítenek a krókuszok  
és emlékszem régről  
a Rákóczi útra néző iskola udvarán a kerítés mellett  
már emelkednek lándzsáikon  
a húsvétígérő nárciszok  
s a betongyűrűk borostyánfüggönyén át  
nefelejcsok kéklenek  
ilyenkor nem dűnnyöghetek hiánydalt  
hagyom a szokásos kórleírást is  
ott a sok versemben az anamnézis  
kicsit megbolondulok  
ahogy nézem a rügyek tüntetését  
ahogy testet ölt az orgonák szobra  
így a jobb ma  
bódító földszag dől az ablakon  
nem is tudhatok mást akarni  
csak maradni  
maradni amíg lehet  
hériccselel kankalinnal nárcisszal  
veled

## ÁTÍR FÖLLODOZ

az ébredés átír és föloldoz  
szenvedek álomdarabokkal  
mintha bontott ház sitt-kupacából akarnék  
visszaidézni

léttelenbe tűnt családot gyerekmackóval  
mosollyal a lépcsőfordulóban  
kertbeli lánnyal  
ahogy előrehajolva néz egy sárga virágot

az ébredés átír és föloldoz  
egy kórház ahol előbb én  
aztán ahogy jöttek a látogatók  
már te feküdtél az ágyban  
mindenütt a semmibe tűnés pusztulásnyomatai  
betámasztott tört üvegajtók zárják el  
az elmúlás házának parkettás báltermét

az ébredés átír és föloldoz  
magyaráztad: elvesztetted a munkád  
nem egyedül  
de engem nem érdekeltek a többiek  
mert úgy értelmezhetetlen

csak egyén külön boldogulásából épülhet  
egészségesebb  
vírusoknak ellenállóbb társadalom  
kérdetted: *most mihez kezdjek*  
mintha számítana amit mondok

*nem érted  
hát mi fontosabb mint azok a rohadék versek  
nézz a naptárra  
hiányuk mérgezi emészti el a lelket*

az ébredés átír és föloldoz  
ködös a reggel készülj a télre  
kit fog érdekelni a piros tornacipőd

föloldoz a megíratott ébredés  
ha az a sorsod  
előbb-utóbb térdre kényszerülsz  
versek várnak a sárga virág körül



## MÁJUS MEGINT

a Borároson egy kurva héja sincs  
fáj a lábam  
hogy kergetőznék  
várok húsz percet tíz után  
messze az otthon messze az ősz még

hazavisz a HÉV  
Csepelre bezötyög az este  
nem tudom milyen úton érkezik  
vetem az ágyat  
készülök a soros basszamegre

a *más költőkről* nincsen véleményem  
iszom a magam borát  
számolom  
melyik villamossal kedvezőbb  
a csatlakozás

a balekség régen nem vigasztal  
hogy lehetnék különb  
tré voltam néhány fröccsért én is  
az idő nem púderoz  
majd dönt amerre dönt

nyitva az ablak  
május jó akar lenni nálam  
egy versben szép ha hold világít  
elrejt a HÉV honnan hozott  
jóéjt-puszi altatom Kosztolányit

## KEDVES NYÁR

örülök hogy itt vagy  
*annyi bánat éri az embert*  
te vagy a gyümölcsös  
elém gurítod a napot

apunak az ajtóban könyörögtem  
hadd vihessem be a hatalmas dinnyét  
de négy évem nem bírta el  
néztem sírva hogy összetört

nyár  
látom a hegyről a messzi Dunát  
nem találok a papírdobozban  
a képeslapot ezerkilencszázötvennégyből  
pedig emlékszem

levágtam sarkáról a bélyeget  
a nógrádverőcei tanácsháza van rajta  
virágoskerttel  
persze minden fekete-fehér  
matatok a képek között  
lobognak arcok régi nyarak

kedves nyár  
*jár ez a megszólítás*  
mindig szerettelek téged  
ragyogj  
rég mögéd  
messzire nézek

## KISUNIVERZUM

*.....elképzelhető,  
hogy az általunk ismert világegyetem  
egy féreglyuk belsejében létezik,  
ami részét képezi egy  
sokkal nagyobb univerzumban helyet foglaló  
fekete lyuknak."*

hárman feküdtünk az ágyon keresztben  
lábán combig húzva a ruha  
fejünk egy irányba nézett  
de a lányommal  
valahogy más szögből láttuk az egészet  
a fehér köpenyes  
a combjánál ügyködött  
tudtam a katéterezés  
mert vagy a csukló vagy a lágyék  
nem a tű volt rettenetes  
a fecskendő a kézben  
de nem érződött a félelem  
szinte kedélyesnek tűnt az állapot  
majd vad erővel  
belé nyomta a kontrasztanyagot  
összerándult görcsösen  
fordult az ágy  
egymással szembe kerültünk  
védtelen nyitott szemérmét láttuk  
aztán a fájdalom elhagyta az arcát

ébredéskor mindent  
a rám váróra fogtam

de miért nem te voltál  
a fehér köpenyes érthető  
nélküle érdektelen lenne minden  
a félelem érthető  
csontba marón a szerelemhiány

de miért volt ott a lányom  
és mért tipor belém  
hagy magamra  
kérdéseimmel az álom

## A SZOKÁSOS VÁSÁR LEHETETT

mint az ötvenes évek elején  
a Kerepesi úti kispiac mögött  
ahol a Szörény utca megy el az iskola mellett  
oda állították a ringlispílt hajóhintát  
mikor közeledett a menet vége  
emelkedő deszkákkal fékeztek a lengő csónakot  
a Százados útról már hallottuk  
a bádogtölcsérekből recsegő zenét

Balázssal mentünk  
*ezt megint ébrenlétben kell kikutatni*  
tízéves lehetett  
tudatosan indultunk megkeresni az aktuális szobrot  
nem időztünk sokat  
kifizettem és vittük a fehér talán egyméteres figurát  
határozottan emlékszem  
nem volt sem angyal- sem démonutánzó

következő alkalommal  
bizonyára komoly oka lehetett  
Balázs egyedül hozta hóna alatt  
a hevenyészetten csomagolt új szerzeményt  
félakkorát mint a múltkori  
a szobor feje mögött visszahajlottak a szárnyak

először azt hittem szatír  
de nem is az volt az érdekes  
hanem az egészzet fedő barna lakk  
nem mondom hogy nem tetszett

kettőezer-nyolcszázért méltányos is volt az ára  
különben ötezret szántam rá  
gondoltam vehetett volna jóval nagyobbat

három órakor felébredtem  
a két fröccs az esti tea  
aztán visszafekve próbáltam folytatni a történetet  
de csak derengő képen álltak  
színüket vesztett terrakotta katonák

egy lány volt velem  
nem Bogár  
nem Tengersizszemű  
mégis természetesnek tűnt mellettem léte

később Lacival és apuval  
indultunk Hódmezővásárhelyről  
egy másik városba ebédelni  
ittunk három üveg vörösbor  
aztán vissza Vásárhelyre

mikor újra megéheztünk  
autóba szálltunk  
apu vezetett pedig sofőrülésem sem ült soha  
de valamiért a rendőrségre mentünk  
ahol magyaráztam  
rég voltunk az étteremben apu alig ivott  
fújassák meg vele a szondát

hét órakor harangoztak  
nem érdekel gondoltam  
maradok a nincsnevű mellett

át akartam ölelni de világosodott  
a függöny mögött kirajzolódtak a körvonalak  
nézett befelé az angyalos a mázas  
az agyaghadsereg

a lány kisimult mellőlem az ágyból  
szomorú mosolyába gyűjtve  
magával vitte álmaimat

## A MOZGÓLÉPCSŐN ÁLLT MELLÉM

lépdeltünk fölfelé  
haja vállig érő olyan semmilyen  
látszott nem sokat ad magára  
ruhája kékesszürke  
amorf mintákkal teleszórt  
kis kabátja karján két piros szegecs  
felém nézett én tovább  
kíváncsivá tett kit nézeget  
próbálok visszaidézni arcát a félmosolyt  
tizennégy-tizenöt éves lehetett  
nem mentem be a munkahelyemre  
hitegettem magam  
csak nyolc órakor kell kezdeni  
itt összekavarodott a kép  
tudtam a pénz egy része a munkaruhában maradt  
de másik helyre lettünk irányítva  
hiába mennék oda nincs mibe átöltöznek  
sejtettem ez az állás is ugrik  
nem lehet hogy holnap úgy teszek  
mintha mi sem történt volna  
vagy próbálkozom hülye kifogásokkal  
csak a szorongás maradt  
mit mondok este otthon  
a ruhát se tudom elhozni  
veszni fog a pénz  
a lány már egészen mellettem állt  
nem volt kétség engem nézett ki  
nőtt bennem a feszültség  
valamit megint rosszul csinálok



hagynom kellene  
de megkérdeztem szomjas-e  
bementünk valahová  
sokan voltunk  
rohangált az asztalok között  
mondta fröccsöt inna amelyet én  
sült combot ettem  
kínáltam elfogadta  
Ildikó jutott eszembe  
mindig akkor szökött el az intézetből  
mikor megbeszéltük megyünk érte  
lenyelt egy ceruzahegyező-kést  
tizenhárom volt mint Balázs  
nem tudtuk elfogadni hogy menthetetlen  
párszor telefonált  
bementem hozzá a kórházba vittem ezt-azt  
egy fiatal srácot rugdostak félhalálra  
mondta az igazgatónő  
börtönben ül  
hiába szeretnének  
ezek képtelenek a változtatásra  
ilyen öregen mit kezdhettek  
mondható-e bármi  
amitől igazivá lehet a mosolya  
meg akartam simogatni  
jó lett volna látni ahogy kifényesedik a haja  
de nem volt merszem  
felszálltam amint beérkezett a metró

## A REND

mondtam ne tolja vissza az ágyat  
ki kell söpörni a sok port  
de mire visszaértem a partvissal  
egy asztal állt ott  
lehullott csavarok  
vasalkatrészek halmaza mögötte  
szét kell válogatni  
nem mehet minden a szemétkbe  
apu csak nézte  
mint matatok a partvist félretéve

nem tudom miért kezdtünk veszekedni  
vagyis én emeltem meg a hangom  
pedig halkszavúságát örököltem  
mi a francot akar ezzel az egészszel  
már nem a szobában

egy betonpadlós műhelyben álltunk  
*a partvis árulkodott hogy nem odavaló*  
apu annyit válaszolt  
*a problémáidat csak te oldhatod meg*  
és eltűnt akárha sose lett volna  
én meg kerestem az ágyat  
rendet akartam rakni  
helyet csinálni a fehér csillagos kék pongyoládnak  
de ahogy bejöttél már nem volt rajtad az arcod  
kérdeztelek *látta-e kimenni apu*  
*hallotta-e hogy kiabáltam*  
megsimogattál

*sötétben máshogy terjednek a hangok  
feküdj le mellém  
nincsen visszaút*

## ÜLTETÉS

a reggeli Furon után szabadabbak a húgyutak  
*ennek semmi köze a ködös novemberhez*  
*csak a vasárnap állandó*  
*mert a három helyett immár elég hetente egyszer*  
vettem takarékos vécétartályt  
ne engedjen le egyszerre nyolc-tíz liter vizet  
mert ha naponta harmincszor  
a csatornadíjjal együtt az ember sokat fizet  
kicsit szaggatottabbak a vasárnapi versek  
ahogy ingázok oda-vissza  
de délutánra enyhül a helyzet  
s csak erősítve mint mondtam  
ennek semmi köze novemberhez

tegnap kaptam egy halom növényhajtást  
csupa pozsgás javarészt kaktuszok  
Gyuri telesített pincéjünkbe a kertből  
s mert beszéltünk róla rég  
hozott

mentem az erkélyre  
ott tartom halott virágok cserepeit  
*elég morbid november harmadikán*  
de mondta  
ültessem be mielőbb  
s milyen jó lesz sebekre kenni az aloe verát

zsörtölődtem  
hozhatta volna cserépben  
így a macera túl nagy  
de minduntalan visszazökkentett a Furon-hatás  
türtőztetem magam  
*örülj hogy lyuk van a seggeden*  
*dicsértessék neve az Úrnak*

tegnap diófát ültettek valami prominensek  
unokákról árnyékról bugyogtak  
én a két filodendromra gondoltam  
s hogy mi lesz utánam az elárvult kaktuszokkal

így telik a délelőtt  
vécé erkély a Word  
ahogy ismerem magam  
délutánra túl leszek az ültetésen  
mérséklődik a vizezési kényszer  
a konyhában is vacakolok  
mert hiába vízajtó akármi  
muszáj valamit kajálni

vasárnap van  
és ez remek  
délután  
hülye telefonokkal  
nem ébresztenek a marketingesek  
talán tavaszt is álmodok  
fényeset  
ahol gyöngülő szívemhez  
hízkelkednek a kaktuszok

## ÉPP CSAK MEGÉRINT ÉS MÁR SEHOL SINCS

forgolódsz  
valahogy kiszakítod magad  
az órára nézel  
eltelt kettő a délutánból  
az utolsó képsor annyira irreális  
hogy távolléted a valóságtól igazolható  
bár senkit nem érdekel  
kiknek mesélhetnéd  
eltűntek a tárgyi világból  
fölüthetsz álmoskönyveket  
okoskodó félelmetes megoldást kínálókat  
de ezekhez már öreg vagy  
minek magyarázni félébredésben  
azt a helyet már megálmodtad  
azért olyan ismerős  
és Kiskunlacházán nincs vulkanikus eredetű  
bazaltmedencés hőforrás  
mégis természetes  
akár a nudista strand fövénye  
a lányok ahogy a bugyijukat fel-  
vagy épp levették  
az foglalta le gondolataidat  
bátyád hová tűnhetett  
mert együtt voltak a csomagjaitok  
de magadhoz vetted a nagy kétfüles táskát  
azzal indultál a bazaltoshoz  
emlékezve  
arra kell lennie az alpesitetős háznak  
tudod

a telek vége egyenesen a tóra nyílt  
valaki kérdezte mit keresel  
magyarázott a piros sorompóról  
ami a part menti könyvtár mögött van takarásban  
előtte a parkolóban szokott állni a miniszter kocsija  
de emlékeztél rá te is  
csak a sorompót nem tudtad hová helyezni  
akkor láttad meg két ház között  
az alpesi tetőt  
a rokon épp elfordult a tótól  
hiába kiabáltál utána  
ekkor lehetett hogy az órára néztél  
és eszedbe jutott összehasonlítani  
a régi helyet a mostanival  
illetve akkor erősödött meg benned  
ez egy visszatérő álom  
a kövek között kerested a táskát  
miután átmásztál két kerítésen  
és csodálkoztál  
hogy ebben a korban milyen könnyedén  
de a digitális óra piros számai visszatérítettek  
derekadba nyilallt a fájás  
persze nem kerítésmászás volt az oka  
elfeküdted  
meg ahogy élesedik a jelen  
tudod a frontok s a többi nyavalya sorban  
jólesett volna visszamászni a vízbe  
érezted a vállad is sajog  
mögötted gyúrt kockás takaró  
vár a fürdőszoba  
húzod a függönyt a relaxát

fél három  
szerda  
tizenharmadika



## HÁLÓ

az éj sarkából mint a pók  
nézem sehová ment  
mi volt

eggyé lettem a csenddel  
mesékbe szőttelek  
eltüntetett a reggel

az éj sarkából nincs tovább  
ősi dob eső kopog  
az égen rongyos nagykabát

az éj sarkában nincs a kincsem  
rozsdálló eldobott edény  
üres minden

az éj sarkában nincsen álom  
kiszáradt zörgő légytetem  
hintázok szakadt pókfonálon

## EGYRE TÖBB REGGELEMBE TÜLEKEDNEK

az álmokra keresett magyarázatok  
sokat nyom a latba a magány évtizede  
a ritmussal küszködő szív magánelőadása  
de racionális válaszokat álmofejtésre nem ad az elme  
csak találgathatom  
miért keltem fel éjjel resztelt májat készíteni  
krumplival  
s miért mentem vissza a szobába mondván  
korán van még az evéshez

aludt a ház  
elmerültem fontosnak hitt dolgaimban  
ám nem hagyott nyugton a majorannás illat

az étkezőben voltak a lányok  
azt hittem korábbi az idő becsapott a téli sötétség  
Zselyke az asztalnál Dóri a kenyeres dobozzal  
szemben ült

előrehajtott fejjel  
kicsit oldalról a homlokához értem

a harmadik lábas fedelét emeltem mikor észrevettelek  
mondtam hajnalban csináltam kaját  
de valami másról beszéltél meg hogy miért fontos ez  
az egyik edényben sült krumpoli volt de nem hasáb

recés laskára vágott  
visszatettem a fedőt  
megint egy hülye helyzet

miért csinállok ügyet abból a vacak májból  
neked volt igazad  
felébredtem

néha visszaálmodom magam  
általában egy télbe  
takarítom a havat az anyuformájú  
nemtudommilyennevű selyemcipusról

a magyarázatokkal nem jutottam semmire  
talán a hűtőben lecsónak várakozó  
paradicsom paprika indította az álmot

a simogatás érthető az érintéshiány miatt  
minden múlt idő

mennyiszer mondtam a hidakra vigyázni kell  
de ahogy néztél a lábasok fölött  
tudtam élesek az aknák

hagytam a májat a hidat  
nem áltattam magam semmivel

## EGY HETE SINCS

hogy az álomolga verset írtam  
azóta nyugtalanít  
görgetem magam előtt  
mint beragadt dallamot  
halál törött üveg

kétezer-kettőben Faddon  
elejtetem egy tükröt  
eszembe jutott anyám  
de annyi csak  
összesöpörtem

hogy valami megváltozott  
mindenki tudta  
én voltam a dráma balekja

novemberben  
a Khan el-Khalili bazárban gondoltam  
jó lenne eltévedni  
nem jönni vissza  
föültek a gépre  
én megtanulom a nyelvet  
de hogy a picsába írják arabul Csepelt

mentem az idegenvezető  
magasba mutató keze után

leültünk a minaret előtti téren  
és meghallgattuk a gépmüezzint

Janiék decemberben kivágták a jegenyefát  
nem tudtak ráállni az antennával az adótoronyra

valahol most nyaralnánk  
július végén a legjobb huszonötödike körül  
bár most ez se igaz  
Alsónémedi felől villámlik  
idehallatszik mélyről a dörgés

a tükörhöz annyit  
fene gondolta volna  
hogyan ilyen halál is lehet

az olgás-álmovers után reggel  
levertem egy poharat a sarokvitrinből  
hatásvadász epizódja a történetnek

anyu szerint a tükörtörés halál  
a szerelemtelenség pusztulat

őrlődöm régvolt időkön  
mindenütt szilánkok  
temérdek üvegdarab

## NEM A BÍRÓSÁGON VOLTUNK

valami bizottság-szerűnek tűnt az egész  
nem volt asztal csak székek körben  
nyomást éreztem a hátamban  
ahogy az Auchan-pénztárnál  
támaszkodtam a bevásárlókocsira  
alig várva hogy hazaérjek  
másnap vitt el a mentő  
az EKG szerint túl infarktuson  
olyan érzés volt arra emlékeztetett

a könyvről beszéltünk  
védtem az igazamat  
bizonygattam a tiédet neked kellene megírni  
a bizottság tagjai nem szóltak  
figyelték mire jutunk  
egy szék fölé hajolva lapoztad a kéziratot  
mondtad nem egészen úgy voltak a dolgok  
én csak visszaidéztelek  
*semmi sincs egészen úgy*

valaha fontos voltam neked  
eltelt egy évtized  
és meg se kérdezted  
miért nem írok verseket  
a kert a fák a bokrok  
valami *titkos féreg foga*  
lehet

mintha sírnál úgy borultál a székre  
senki se szólt  
zsibbadt a karom  
nem szóltam én se  
felmentőnek az ébredés maradt  
talán szűnik ha felkelek  
felejtelek fájást álmokat

még mondani akartam valamit neked  
de nem tudtam idézni  
a megíratlan verseket

## MIÓTA NEM TUDOK JÁRNI RENDESEN

másra bízom a vásárlást  
megért ki piacra megy  
ölelés nélkül nincsen szerelem

kétliteres dunsztos üvegembe  
tudom mennyi uborka kell  
nem lehetnek görbék se bumszlik  
takarja szeletnyi kenyér

nem egyszerű ilyen kis üveggel  
az ötliteresek odalettek  
hova tettem volna a panelben

tény  
többet kaptam mint ami az üvegbe fér  
elővettem a fedeles nagy jénait  
aljára raktam a kaprot  
rá a végei-vágott uborkákat  
közé fokhagymacikkek  
s szelet kenyérral megkoronáztam  
bár a vers lényege nem a recept  
fontos tisztán látni a történetet  
meleg vízzel sózva  
kicsit csípje a száját  
felöntöttem

az erkély keleti fekvésű  
délig süti a nap  
ott tartom a régi kertből menekített



kecskelábú asztalomat  
colos deszkából csináltam  
mellette ültünk sokszor  
a bokrok árnyalta száletli alatt  
de tíz éve télben nyárban haszontalan  
bár szenteste a szobában Jézuska arra teszi a fát  
s alig kopott rajta a festék  
ez már egy másik világ  
arra tettem

máskor óránként nézem mint alakul a mű  
emelgetem a tányért  
de a pár hete még tomboló nyárban  
elfelejtettem  
sötét gondolatokkal  
ültem a sötétített szobában  
mire eszembe jutott s megnéztem  
habosra forrt  
ki kellett volna dobni  
kellemetlen jódos szaga volt  
nem segített rajta az árnyék  
s bár két nap múlva hűtőbe raktam  
nem mertem kínálni senkinek  
elszaródott a nyárvég

hogyan lehet így befejezni verset  
szeptember közepén kértem egy új adagot  
de esett az erkélyre ki se tettem  
hagytam az ablaknál a konyhapulton

délelőtt fölfényesedett a nap  
a tetőt se kellett megemelnem  
úgy üzent az illatokat  
hogy számban összefutott a nyál  
a lé opálzott  
szikrákat szórt a tál  
szőkészöldek voltak kívánatosak  
megkóstoltam  
hallottam ahogy ropog  
majd úgy emlékszem  
ez egy jól sikerült nyár volt  
ma hűvös uborkákat álmodok

## NÉHA ESTE

mikor lekapcsolom a villanyt  
és sötét a lakás  
behunyom a szemem  
csillagos holdas már az ég  
játszom a gondolattal  
indulok vakon  
jól tudom mi merre van  
a tárgyakat tapogatom  
de győz a félelem  
mert minden fénytelen  
s csalok

nem megyek semminek  
egy asztal egy szék egy ágy csak  
én is tárgy vagyok  
része a lakásnak  
a halványság az égből  
szentjánosbogár-fény  
lábam elé dől

valami ilyen lesz ha eljön  
három lépés az asztalig  
még öt lépés az ágy  
ne nyisd ki mondom  
játsszál éjszakát  
hogyan nem virrad ki  
játssz

## MA KÉRDEZTEM AZ ORVOST

hányban fogok meghalni  
szerinte van pár évnyi esélyem  
de a végrendelettel legyek résen

egyik percben semmi pánik  
a másokban félek  
ez még az okoskodás ideje  
mögöttem elverselt élet  
próbálom lazára hozni a formát  
nem vettem komolyan soha  
miért izgatna most a voltság  
elég ennyi év hogy értsem  
magánvilágvégem

mindennek szabott az ára  
a hajóst ki átvisz  
marhára  
nem érdekli a jatt  
ha valamiért izgulni kell  
nem emiatt

lapozzon aki unja  
nem tisztítótűz miatt megyek  
a krematóriumba  
maradékomban a lényeg  
vagyok a láng magam égek  
tisztelegem csorba ne essék  
mikor elrendelem az utolsó estét

## MEHR LICHT

napokkal ezelőtt kiégett  
egy villanykörte a konyhában a mennyezeten  
nem azért hozom szóba  
mintha nem lenne mellette négy másik  
de Európában jó ideje hiszünk a több világosságban  
Johann Wolfgang is olyan szépen kérte  
amit az úr elválasztott a sötétségtől  
miért az én konyhámban legyen kevesebb  
negyven wattal a fényből

rég semmibe lett a szénszál a wolfram  
félek elővenni a létrát  
én sem az vagyok aki voltam  
szédelve remeg a térdem  
de izgat a 30% spórolás a plusz 2 watt  
tanulok hinni E27-ben  
69.-ben vagyok ám 70 még nem

előveszem a létrát  
a kisebbet  
nekivágok a három foknak  
próbálgatom meg ne billenjek

helyén a lemosott bura  
kapcsolom  
minden klappol

nem szabad gondolni csak a jóra  
nem számolgom hol leszek

mire letelik a garantált 2000 óra  
állók  
ámuldozok a konyhafényben  
mint a harcosok a győzők  
én aki kicseréltem

## AMFORA

régről kiásott agyagedényeket próbálhat így összerakni  
egy megszállott lelkében nem e világi restaurátor  
ki maga előtt látja az amforával lépdelő leányt  
érzi a gesztenyefák között susogó szellő simogatását  
ahogy jön a kútról s a hegy fölött még ott a nap

ilyen lehettem délután belefeledkezve álmom  
fölfejtésébe  
darabok szerteszét nem tudni mi mihez illik

a két érkező lovat sokaság veszi körbe  
divatbemutatóra készülődik a tömeg  
izgulok nehogy valaki meglökjön elessek  
pedig messzire vagyok tőlük  
látom a kép bal felső vége felől  
jönnek a piros-sárga úthengerek  
szinkronban mozog mind a hat  
ahogy az endékás varieték táncoslányai  
bal hátsó kereküknél egyszerre fordulva leparkolnak  
a szőnyegen

közel a pulthoz ahol az előbb  
nem tudok jobb szót kitalálni  
egy meglehetősen fád áruházi lány  
*de így sem adja vissza a kiváltott ellenérzést*  
mert a lány szó önmagában kedves szeretnivaló  
és ő nem olyan volt

amikor mondtam neki  
már rég elvitték a patronos dobozt

és nem értem miért kell várnom egy órája hogy  
kifizessék  
ez azért fontos mert évek óta szódásszifonom sincs  
a dobozt is úgy fogtam szét ne essen mikor odaadtam  
ő a széles pult másik felén állt és lehordott  
ne beszéljek az arcába mert büdös a leheletem  
elképedtem hisz annyira messze voltunk egymástól  
próbáltam hanyagul szám elé húzni a kezem tényleg  
úgy van-e  
nem éreztem semmit de annyira ideges lettem  
hogy ilyet akkor se lehetne mondani ha igaz lenne  
és hívja az üzletvezetőt vagy akárkit  
és a patront is újra emlegettem  
és van-e olyan teájuk ami nem filteres valami ceyloni  
vagy indiai  
azt mondta biztosan és elment  
a pult is kitűnt a képből  
kicsit jobbra léptem ahol négyen ültek köztük  
egy költőbarát  
aki minden kérdésre nagyon okos válaszokat tud adni  
valami olyat mondott ők se csinálnak szódát  
én meg felháborodtam hogy  
baszd meg ki a faszt érdekel a szóda de elvitték  
a patront  
és az a hülye kis kurva is csak sérteget  
a helyes kronológiában ekkor érkeztek a lovak  
az áruház első emeleti nagytermébe nem tudom  
hogyan  
a hat úthenger is  
és egész jól mutattak a zöld szőnyegpadlón



valami hideget éreztem az arcomon  
nyálas volt a párna  
biztosan próbálgattam a leheletemet mikor rám szólt  
a lány

felültem s úgy ittam a mindig bent lévő teából  
hogyan visszacsapódjon a levegő a bögréből  
nem volt büdösebb a megszokottnál  
de a végén után mikor mostam a kezem az arcom  
a számat is kiöblítettem

leültem a géphez  
itt jön a leírás a restaurátorról  
az asztalon cédula  
ebéd után írtam rá a költőbarát nevét  
mert az ünnepi készülődésben elfelejtettem megköszönni  
az elsőbbséggel küldött könyvét  
amit már olvastam mert megkaptam e-mailben  
pedig örültem és valahogy mégis kiment a fejemből  
azért volt a cédula  
megírtam a két köszönő sort  
bocsánatot kértem  
rákenve mindent ünnepre memóriára

aztán nyitottam egy új dokumentumot  
és próbálom összerakni az emlékcserépeket  
valami elfogadható sorrend szerint

## VERBŐCZY ANTAL EMLÉKEST

elit intellektuális társaság  
ez járt eszemben róluk  
volt nevük is két szóból állt azonos kezdőbetűkkel  
de nem tudom eldönteni az *m* vagy az *f*  
néhányan mintha emelvényen ültek volna  
mégsem volt színház-benyomásom a képről  
valakivel beszéltem  
Balázs melletttem ült  
csodálkoztam hogy került sor a meghívásra  
de örültem Öcsinek rég járt egy ilyen este  
érezni lehetett szikrákat vet az izgalom  
mustárszínű kertésznadrágban érkezett  
elképesztő súlytöbblettel  
*harminc év mit tesz*  
szemüveg volt rajta  
nem az *üveg nélküli üres keret*  
amikor hozzáléptem megölelni  
láttam érzéketlen sárga az arca  
megigazítottuk a székét  
én állva maradtam az illendőség miatt  
valaki a felső sorokból leszólt  
*ugye nem jobboldali ez az ember*  
Öcsi oda se nézett  
epés választ akartam adni  
visszafogtam magam  
elmondtam egy háromsorosát  
*remélem nem hiszi hogy oldalakra gondol a költő*  
*amikor a verset írja*  
innentől homályosul a kép

tágul a tér tűnnek emberek székek  
valószínűtlennek érzek mindent  
mint nyolc évvel Öcsi elmente után  
álltam kórtermed nyitott ajtajánál  
kezemben nejlonszatyrok  
néztem az áthúzott ráncatlan ágyat  
a szemem belefáradt a torkom égett  
aztán elindultam a folyosón  
nyárból a télnek  
télből a nyárnak

## MA EZEK

egy valaha-volt film bűvölete  
egy telefon a kórház felé vezető útról  
egy agyonvert kutya emléke  
a szerelemáldozatok  
a kell-e virágot bort vinni lányos házhoz  
első vizitkor dilemmája  
ahol egy elszart életű anya tart erkölcsi előadást  
szigorúan vallásos érzelmektől vezérelve  
a filmről eszembe jut  
a moziban jó lett volna megfogni a kezed  
dédelgetni akár egy csillagot  
a telefonról a kemoterápia  
a mindent felörlő rettegések  
a kutyáról  
hogyan valami romlóban volt és  
nem segítettek a virágok a bokrok a szépülő kert  
kitapinthatuk mind a ketten  
az elsősáldozó lányról  
aki fehér ruhában térdel nyolcvan éve az  
imázsálmolyon  
s az elfeketedett kép sugallja  
az úr komoly elfoglaltságai miatt  
soha nem törődött csip-csup ügyekkel  
a pusztulásról  
hogyan hiába tűnik el minden  
nem tompul a fájás nem múlik semmi  
nem halványul a kutya-emlék  
s bár nem érzem kezéd remegését

látom ujjaid ritmust dobolnak az üvegasztalon  
dúdolsz egy dallamot

simogatom a székkarfát  
ezek lesznek a zárójelentésben

## HAGYD A FENÉBE

*az álmok nem hazudnak*

csak nem igazak  
tegnap fél négykor aludtam el  
a sejtek kikövetelik a rendes ellátást  
nem gondolnak a gazdatestre  
ültem a gép előtt  
mába ért a tegnap este  
nem kezdem újra  
hiszen magam sem értem  
mit kerestem Óbudán hol egy  
újracsempézett konyhát megdicsértem  
pedig leokádtam volna az  
uralkodó fürdőszoba-kéket  
amit nem dobtak fel a levélmintás betétek  
és az a kertesház-mozaik a hátsó falon  
egyszerűen röhejes volt  
állt mintha a levegőben a négy színes darab  
nem akartam elrontani az örömeiket  
hogy giccses az egész nem is lehetne szarabb  
a földes belső szobába

*micsoda hülye ötlet*

hisz ablaka sem volt beültettek négy tuját  
lelkendezett a kertészmérnök  
hozatnak asztalt úgy lesz remek  
romantikus természetes  
valami a torkomat kaparta  
nem feleltem  
hét fele járt  
éreztem folyik az orrom

pár perc múlva már szólt a harang  
nem akartam a reggelt  
zárt ajtók redőnyök nyugtattak  
maradj  
de a tülekedő fényfolt  
mutatta  
a zsebkendőre vér folyt  
meg kell alkudnom a jövő nappal  
kilenc óra  
nem én fogom kimondani hogy elég volt

## PÁLYÁZATOT ÍRT KI A KARDIOLÓGIÁN

a holnapért alapítvány  
beneveztem

nem vagyok túl optimista  
mindig másé a jövő  
legalább végy szelvényt  
mondta a szent  
ha nyerni akarsz  
rajtam ne múljon  
utol ne érjen a vád  
ha kérni akartál  
mért nem nyitottad ki a pofád

megértem sok ezer holnapot  
ékesít két méternyi vágás  
itt vagyok majd hetven éve  
minek a rinyálás  
mindent fölírok a lapra  
kezdve az  
anyámtól-vérátömlesztéssel-t a születésnél  
a sérvműtétet  
mert kiugrottam a lépcsőházablakból  
mielőtt ad akta  
hogyan éltem boron zsíros kenyéren  
volt jobb sorom  
de az se volt érdem  
viccelődhetnék aranyéren  
de snassz már  
ne kínlódjon velem az égi kasznár



még kéne egy frappáns sírverset írni  
de kértem szórják szét a hamvam  
tehát csak olyat érdemes  
mit dúdolgathatok pormagamban

búsongjon kinek sírja van  
itt röpül Ferenc sírtalan

## A HARMADIK

grátisz-karácsonyra készülődök  
vettem egy banya-taxit  
azzal indultam piacnak  
pár nap és ünnep  
kedden a tüdőgondozóba mentem spriccereket felírtni  
aztán a patikában vártam a sort  
mindenki pánikolt a nyitva tartások miatt  
álltam a köhögők közt és nyugtattam magam  
milyen mákom van hogy beoltott Ildikó influenza ellen  
utána bementem egy-két boltba is  
nem igazi bevásárlás  
pár apró marhaság a kínaiból  
amikről úgy éreztem hiányoznak a boldogsághoz  
hideg volt  
fáradtan érkeztem haza de valahogy azzal az érzéssel  
a holnapi napon is túlleszek mert eldöntöttem  
idén is lesz fenyő  
bár a piac túlsó végén vannak az árusok  
a múlt héten vett kerek kocsival megyek  
viszek kukás zsákot amibe belefér egy kis fa  
s valahogy ráerősítem gumipókkal

*maradt pár darab miután eladtam az autót*  
halat múlt héten Zselykével vettem  
*ő beszélt rá a kerekestáskakocsiszörnyre*  
jó volt ahogy megrakodva hazahúztam

mielőtt elértem a faárusokat  
vettem maréknyi ikrát a léhez

és örültem hogy a halas szó nélkül adott  
nem reklamált mást miért nem  
boldog volt a lelkem  
s mint első látásra lobbanó szerelem  
egy kisgyereknyi fa rögtön szembe állt velem  
*olyan sok úgy sem lehet* nem is érdekelt az ára  
fölemeltem szemmel körbecirógattam  
hálóba fogta az árus becsúszattuk a zsákba  
s ráerősítettem a nyanya-batárra  
Balázs kérdezte szilveszterkor lesz-e kocsonyája  
de ha lesz halászlé szenteste  
évváróra kocsonya hogyan lenne  
s csak pakoltam mindent a feneketlen zsákba  
fület farkat orrát bőrét két mellső lábat darabokba vágva  
csülköt és persze darabnyi füstölt combot nyúlját  
almát krumplit tormát káposztát a vecsésiektől  
s bár nehezült a kocsi nem szegült ellen nekem  
gurult utánam szépen engedelmesen

egy nő megszólított  
*csak sejtettem kenyérre kért*  
adtam egy kétszázast vegyen *kenyéért*  
nem tört le bár jobb se lett a kedvem  
az ország jobban teljesít  
s ma még nem nekem kell fáznom kéregetnem

a fát a káposztát kivettem az erkélyre  
begardróboztam a táskát  
húsok tasakokban tisztán ahogy a rendje  
besorjáltak az Electrolux-jégverembe  
dél lett mire leültem a géphez

hazafelé kicsit *szúrt* a szívem  
de mi az a majd hatvankilenc évhez  
Jézusnak vacakabb volt  
az én fájdalomam az övéhez mérve semmi sem  
meg különben is a húsvét már tavasz  
bár senki nem gondolt feltámadásra

addig minden csoda  
a kis fekete kocsi  
egy öregedő költő  
fekete zsákban utazó karácsonyfája

## TELEM

ma minden tervezet marad  
hiába elhatározás  
nem írom le  
erről a zakkant januárról  
szürke  
hülyén bámulnak a házfalak  
a massa-ég  
nem sír szép havat  
szakadt ingét Csepel  
rossz gatyájába tűrte

ma minden marad tervezett  
túlélés-stratégiámban  
berúgnék  
inni sem lehet  
bámulok világra hánytán

süket duma így öt felé  
bár nincs egész sötét még  
hosszabbodók a nappalok  
jobb lenne hogyha élnék  
időm kopik elpereg  
öt múlt  
hat óra  
fél hét

## ÜRES CSOMAG

a csomagot  
az ágy mellé teszem  
az iratszekrényé lett lisztesládára  
napjában többször elmegyek mellette  
éjjelente látom kontúrjait  
a digitális óra fényénél

miután kivisznek a szobából  
bontogatjátok a papírokat  
egyiket a másik után  
de nem találtok semmit  
bennük volt az életem

# BARBÁRMENNYORSZÁG

## MÁRIÁS

olyan egyszerű minden mint bővített házunk  
lambériatimpanonján a faragott sokszögű  
facsilag alatt gyermekét ölelő mária

mikor a vevőnek mondtam a szobrot elviszem  
magam faragtam egy évekig őrzött ágból amit  
guyon richárd utcai lakásunk  
villanyóraszekrényében találtam  
sokáig nézegettem  
aztán fölismertem benne az asszonyt  
azt felette máriácska nélkül nem áll az üzlet  
végül rábólintottam  
maradjon a csillag alatt az asszony a gyermek  
legalább őket ne háborgassa a rengés

minden olyan egyszerű csak az ember néha  
megbonyolítja a dolgokat  
azóta se jártam arra  
hallomásból tudom az összes fát kivágták  
fenyőket az ablakok előtt  
a mandulát dédelgetett magnóliát tisztafát  
odalett az örömszerző anyuformájú ciprus a  
szemgyönyörködtető

egyszerű minden  
elszakatolnak az évtizedek  
többé nem hoz dunaszagot a szél  
tehetetlenség lendíti az évszakokat nyarat hamis telet



ma ünneptelen a kedvem

miért jut eszembe az asszony  
ahogy kilép a lambériatimpanonból  
s vár a mahagóni-sötét keretben

## MINT MIKOR AZ AUTÓBÓL KINÉZTEM BÉCSBEN

s megláttam a hundertwasser-házat  
olyan körülöttem minden

az elvarázsolt kastély volt ilyen a ligetben  
szobáról szobára járva  
dülöngő padló  
titkos belsőm tükrök mutatták

persze a szemem is rossz már  
hiába nyitom a valóra  
valamit mindig elcsal  
valami mindig szebb a voltnál

most egyszerű  
nyugodt nyár van  
régén azt mondtam volna reménység  
mentőautó sikít  
galambok szállnak  
holnaptól július  
süt a nap  
fél hét

## SZÜLETÉSED MÁSNAPJÁN

megint túl vízkeresztben  
nem érdekelt soha  
miattad megszerettem  
azóta január vagy  
szedegetem a tűleveleket  
tegnap lebontottam a fámat  
talán ez a tél is meghagy  
elereszt a csendből  
gondolsz-e még rám  
én hiába menekülök szemedtől  
rigóleánykám

## AFRIKA

olyan ez az ősz mint a portól vörös ég  
kapkodod a betonról visszaverődő forró levegőt  
tiltakozik a tüdőd afrika ellen

olyan ez  
olyan cefetül kegyetlen  
mint idegenként egy turistacsoportban  
nem érted a szót  
nem értenek  
bazársor  
nem találsz ismerős szegletet  
idegen test vagy  
üvegszilánk a kézben  
idegen szagú házak  
sikátorok fölött  
nem látszik a portól vörös ég sem

olyan ez az ősz  
valóságba lép az álom  
lát a szem de a szív nem érti  
mit keresel a sziklás sivatagi tájon  
semmi varázslat  
zötyögsz egy rossz buszon  
neki az éjszakának

olyan ez az ősz mint akárhány éve  
mindig afrikába érkezel  
nézel a porfátyolos égre  
hét nap hét éjszaka all inclusive  
szemedben  
mintha a vörös tenger égne

## BUSZ MENT A HÁZ ELŐTT

ma megint hallottam a lépted  
a nyikorgó kerti kaput  
láttam anyut ahogy  
arcát fordítja az égnek  
belém nyilallt valamit elfelejtek  
ami fontos lett volna  
anyu szemében látom a könnyeket  
és valahová mennem kellene veled  
szóltál de busz ment el a ház előtt  
nem értettelek  
*megint nem értettelek*

nem a kapu volt  
a lépcsőházi rácsos ajtó  
és anyu se anyu csak a hiányérzet  
a félelem  
*hogy idő előtt felejték  
arcokra is alig emlékszem  
állok gondolák között a közértben  
és nem tudom mi az a fontos amit  
és azt se mi miért nem*

a hangod tiszta volt akárha tegnap  
rég meg kellene kenni a pántokat  
de egyedül nem merek nekiállni  
vasajtó  
nem tudom leemelni  
nemrég ilyenekkel hamar végeztem volna  
és nem értem

miért kísértesz akár a többi nincsem  
és igen néha bánt  
miért romlott el minden  
hogy épp indulnék és belém hasít  
káprázat körülöttem  
a hangok  
elmaradt dolgok a könnyek

## ESTI OLAJSZAG

hogy döntsem el szép verset írjak-e  
a hirtelen beúszó sülő krumpli szaga  
bármit eszembe juttathatna rólad ezen a kora estén

a faddi víz füzes túlpartját látom  
hullámtalan a holt-duna  
a strand felől halk zene szól  
eszünkbe se jut  
valami félelmetes úszik felénk  
a zöldesszürke vízben  
mikor szellőtlenül elaranyló a fény  
olyankor indul a gonosz lápi lidérc

ülünk árnyék lopakodik a stégre  
mi marad a költészetből  
hogyan írhatnék verseket

ilyen az emlékezés  
sülő krumpli idéz egy szerelmet  
tekerem az orsót  
ma sem járt erre az aranyhal

ha nem mentünk volna afrikába  
sokkal szegényebb lennék  
nem érezném ezt a sós ízt a számban

## EZ ITT A

Most mit mondjak Yorick  
szar ez az egész  
szar itt  
nem vagyok több nálad  
ne mondd  
tudom a választ  
kezemben tartom üres koponyádat  
és igazán nem érdekel a sorsod  
csontkupádból hörbölt bor  
zsibbasztja a torkot.

Olyan egyszerű az egész  
tiszta  
feltesszük a kérdést  
mint megnyúlt pulóverében  
Kormos Pista  
Cicelle Párizs  
nem hülyéskedett  
csak bámult szegény Yorickra.

Az ifjú dán  
puffasztott rizs lett  
tűnnek a koponyák az asztalokról  
megöregedve se lettem bölcsebb  
valahogy nem jön soha a jobb kor  
remélve élünk napra nap  
királyfi  
belőled is mi maradt  
To be or not to be  
ha a kérdésig eljutunk  
már az is valami.



## BARTÓK 70

*volt hatvanegy napunk  
a közös ég alatt beleborzongok*  
[Bartók, 2006]

élek a számok bővületében  
ezerkilencszáznegyvenöt július  
ígérő fényvel jött értem  
a rommá lőtt budapestre

józsefváros széle amerikátlan  
történetem érdektelen volna  
mikor elért a szó  
nem gondolhattam new yorkra

nem tudom számomra mikor lettél  
télhidegben a kályafénynél  
otthontalan bús székelyeknél  
szívemig hogyan értél

mit mondhatok a hetven évre  
nem vagy azóta  
én épp annyira ide ítélve  
allegro barbaróra

mi az időtlenség  
az ember megretten  
rám égett hangjaiddal élek  
hetven éve kitüntetetten

## CALIFORNIA BLUES

miből lesznek emlékek? buta kérdés. mindenből amit megélünk ami nem hal túl minket. és kezdünk kutakodni. sokasodnak, tágulnak a fehér foltok. eltűnik egy arcél, egy illat ami hozzá tartozott, a hangok. előgurul egy szivárványos üveggolyó, hatalmas, gyönyörű. belobbannak a fények, fölcsendülnek a rég-úrbe szaladt hangok, nevetések. érezni a készülő vasárnapi ebédek konyhaablakon át udvarra úszó illatát. élesedik a botlás az úton mikor kiesett kezedből a kenyér és gurult, gurult hazafelé. érzed kezeden egy kéz melegét szikrázó hóesésben, látod a bádogtányéros lámpák alatt villódzó kristálypelyheket, mögöttük az angyalokat és szentnek hiszed az estét. mert az az este szent volt, s marad míg élsz, míg le nem zárja, mögéd nem rekeszti egy utolsó... mik tudnak emlékké lenni? nevek bukkannak elő a semmiből. az óvoda kerítésén át nézel jacola után, és egyre gyakrabban jut eszedbe, írod le, vagy inkább mint mágikus ábrát a barlangrajzokon vésed az emlékezet falára, mert nem szabad elmúlnia. megidősödvén az ember könnyebben érzékenyül, torkát kaparják az indulatok, száradó szemét az indulni akaró cseppek.

ma egy gyűrűre gondolok. nem temették be az évek. varázsereje volt? talán pár másodpercig éreztem a tenyeremben, rajta az ujj melegével. fénye beragyogta a füstkoszos galériát. tőled volt szép, a szerelmetektől? mindegy. besorakozva a

halhatatlanok közé, emlékké válnak. miért?  
a mondattól? – még senkinek sem adtad oda,  
az ujjadról se húztad le eddig. azóta sokszor  
gondoltam rá, ki volt a varázsló? persze igazán  
nem akarom megfejteni. olyan lenne mint egy verset  
magyarázni képletekben, fölfedve titkait. butaság.  
a kaleidoszkóp, minden mozdulat után, mindenkinek  
mást-mást mutat.  
emlékek. titkok, mint az óceánt ölelő fiú szeme mögött  
a véglegesség, egy késő szeptember-vasárnap  
ujjlenyomata.

## VERS VERSEKRŐL

fogalmam sincs miért az ugrott be  
mikor hévvel utaztunk cinkotára sárgabarackért  
a fényaranyvarázs  
miért engedtem magamnak  
együttőben végigolvasni a kötetnyi verset  
mikor az ötödiknél félredobtam volna  
valami mégis továbbkényszerített  
magamat értsem végigolvasni az egészet  
belebonyolódtam barackostól cinkotástól  
mégis segítséget keresve olvastam tovább  
míg a nyolcvanötödik oldalon taglóként jött a két sor  
*benőtte a gaz,*  
*az árvacsalán és a vadzab*  
majd száz oldalnyi vers  
felidéződött cinkota a kerekés kút a sárgabarack  
egymásra találtunk

## SZAKMA-VERS

miként szoknyát lebbentő szélben  
lépked a bondorhajú condra  
riszálom magam a kornak  
vagyok a bolondja

nincs nála szebb  
kívánatosabb asszony  
billegek mint ő  
kerülgessenek a placcon

néznek nincs merszük lamúrra  
nekem szerelem a szakmám  
irigykedik sok ócska kurva

*kell a mulatság a népnek*  
megyek nem nézek semerre  
fütyörészek

## ÉPOSZTALAN IDŐK MASKARÁJÁBAN

*Tisztelgés egy nikkelszamowágnér előtt*

Előregedetten ne indulj nagy idők nyomait föl kutatni.  
Hiába a seb, begyógyítani már értelme se lenne.  
Írányvonatai az emlékezésnek olyan messzire visznek,  
mintha pókfonalakra vetítenénk a legyek halálát.  
Mindenki útra kel, kegyetlen űzők a remény pillanatai,  
amikor a háborúk már rég utolérték, gázolnak át a  
mindennapokon,  
és ónszínű pengéket, gyűlölet-kígyókat ragyogtat az  
álmodozó Nap,  
gyerekemlékeket füstölögtetnek a letérdelt házak,  
de hiába imádkozás, az istenek betapasztott fülekkel  
rég nem hallgatják a jajgatók kórusait.  
A zenekarokat evakuálták. Interkontinentális a  
süketség.

*Európa sötét ölésén most könnyet pergetnek  
a sápadt, szomjas ajkú asszonyok.*

De hát a dolgok rendje ez. Válladra veszed a terhet  
– ugyan mit is tehetnél –, és nekiindulsz megint, újra és  
ezredszerre,  
vigyen akármerre az út.  
Vándorolsz, hogy megtaláld az ametiszt színű hajnalt,  
a reménnyel köszöntőt, nem riaszthatnak el démonok, s  
*mint hervadt sárga rózsák  
porba hullottak a néma, repedt kelyhű harangok.*

A szerelem vak katonáit vezető mindent feladó  
antigonék mennek az elnemérhetőbe.  
Ringó lépteiket kordában tartják a tántorgó bakák.  
Kik első, kik végső jajaikat töltik az útba.  
Nagy erő kell a nememlékezésre.  
*Kánikulás csöndben sátoroz az este.*  
Kicsinynek érzed magad, menthetetlennek.  
Lovaikat behajtják az égi csikósok.  
Ilyenkor lenne ideje a szerelemnek, asszonyok  
ölmelegének ideje van ilyenkor, de a vak katonák  
nem hallják  
a vágy sóhajait sem, csoszognak megkopott saruikban,  
mennek elnemérhetőbe

Tépett pipacsok az elvirágzó versek,  
nem vázára teremtette őket a szívakarás.  
Lebukó fejüket hiába próbálsz újraemelni,  
a halál befészkelte magát közétek, egysorsúak közé.  
*Kék tengereket énekelnek a fiatal lányok.*

Egyszerű képlet: a fiatal lányok mást nem tehetnek,  
s te sem.  
Elbűvölve hallgatod mint szirénvarázst.  
A szerelemmel nem lehet mit kezdeni, csodáld  
gyönyörrel,  
de szárát ne tépd, magad maradsz örökre.

Minden nyárban ott az utolsó.  
Nem kell okosság, bölcsék nagy igazságait se keresd itt.  
Indulsz ameddig felkeltenek a harmatvarázsos reggelek.  
Indulsz, mert az út te vagy, s mást nem tehetsz

míg felállít, továbblendít az élni-kényszer.

*Mondom bizony, ma fáradt és nagyon szomorú vagyok,*  
de a hajnal kiűz az álmaim közül.

Kelj föl Nap, fogadj melegeddel.

Ha megérkezem, meghajtom a fejem,

ahogyan illik, mikor a porondról kilép a bajnok.



## VERSÜNNEP

sokasodó múlt  
fogyó holnap  
tangóharmonika-szó  
lesem a lány tenyerét  
tétován járó tollat

ujjaira ér a verssor  
szempilláin rezdül a ritmus  
áradó líra  
vers  
tenyerébe írva

tizennyolc lehet  
félprofilból látni  
titkot rejteget  
szerelemről  
szebb világról  
nincs nála senki szentebb

egy lány egy toll a versek  
hangok a harmonikából  
tudsz-e gyönyörűbb napot  
keservesebbet

# JÓZSEFVÁROSI ETŰD

*Kérégyártó Ferencnek*

omló vakolat gyürkőzik a fénynek  
ablakban levegő után kapkodó  
párnák paplanok  
a tündérmesék itt beégnek  
minden szép és elbaszott  
a pinceműhely zárva  
kukák bámulnak húgyos  
patkányszagú lépcsőházra  
kicsi lány  
üsd össze varázscipőd sarkát  
talán egy ciklon elröpít messzire  
hol nem csatornából jön az ózon  
s hetente kétszer is van  
csirkefarhát

# VAKFOLT

*Dukay Nagy Ádámot olvasva*

a csendben  
valami készül ellenem  
nem akarom elszomorítani  
hogy megtaláljon  
lennem kellene valaminek  
ahhoz kellene lennem

## ELEFÁNTRONGYTORONY

a betonból hamisított elefántcsonttorony  
hetedik emeletén  
ahol a beázás esélye kisebb mint az alsóbb szinteken  
de azért a veszélyt még hárman dédelgetik fölöttem  
ahová a mentősök a hordággal nem jutnak fel a lifttel  
hogy hajnali órán  
kiszerecsétlenkedjenek velem a dél-pestibe  
ebből a szeparált de a körülményeket figyelembe véve  
mégiscsak magánbirodalomból  
félkörben látom e kies hont  
s mindennapjaimat hozzárendeztem az elmúláshoz  
csak egy út visz akárhogy cifrázom is a dolgot  
de ez a rész a történet utószavához fog tartozni  
amihez nem lesz semmi közöm  
ahogy a szomszédokat se fogja érdekelni  
matatok-e még e hivalkodásoktól mentes  
ötvennyolc négyzetméteren  
legfeljebb ha túl bűdössé válik a helyzet  
s tiltakoztak a köjálnál  
azután törik be az ajtót  
ezért mindig a legegyszerűbben zárom magamra  
a tizenkét biztonsági pontot  
bár igazából semmi jelentősége nincs  
a történet szempontjából irreleváns

ehhez a hamisított toronyhoz  
na de ez marhaság mert a beton igazi  
én ragasztottam a hetedik emelet negyvennégyet  
elefántcsontból

ahol a filozófia esztétika és a metrumok  
lépdelik finoman a szőnyegeket  
s bármennyire vigyáznak időnként kiporszívózok utánuk  
itt ebben az álbirodalomban csak a betonfúrók  
agyzsibbasztó-csikorgó zshivaja a hívatlan látogató  
ahol tizenkét éve mint egy buddha ülök és merengek  
mi a bánatos faszt akar tőlem aki  
itt megtörik a mondat  
mert a kérdés feltevése is képtelenség  
ellentmond az életemnek megnevesíteni aki messziről  
*akárha fölöttem szállna gépen*  
nem tudok csak magamra hagyatkozni  
pedig milyen jó lenne szidni bárkit  
de az isteneknek több eszük van annál  
hogy kiszolgáltatassák magukat  
bebújnak láthatatlanná tévő köpenyük mögé  
mi meg szívhatjuk emlőikből ócska kis meséiket az  
örökkévalóságról

ez az én tornyom a hetediken  
ahonnan visszatekintek amíg lehet  
ahol magamnak osztom az észet mantrázva hitről  
szeretetről  
nem engedem be jehova tanúit ha évente rám  
csöngetnek  
a vasrácsos ajtón keresztül váltunk pár szót  
és alig várom hogy menjenek a picsába  
*ne zavarják a köreimet*  
reggelente szellőztetek  
beengedem a rám koszosodó falak közé az internetet

és azon gondolkodom vajon engem érnek-e utol e  
hívások  
vagy én diktálom-e innen a csak-bennem-létező  
velem-halót

én aki azt hazudom magamnak  
költő vagyok  
és nincs semmi ami fontosabb lehetne ennél  
és hetvenévesen ugyanolyan kicsinek érzem magam  
mint aki először leírta  
*egyedül vagyok*  
azóta ezen a szűk bohócporondon ugrálok  
tudva senki se vevő ilyen ostobaságra  
pár múmia figyel de az is szemfényvesztés  
üres tekintetük mögött az arc lakatlan  
mégis olyan abszurd hogy egyszer kiürül minden emelet  
megáll a lift és menni se le se föl  
se sehová nem lehet

## A MÁSODÁLMOK

azok rohadtak  
indulsz félébredés után elveszettbe  
keresgélisz minden mocsárvilágban  
hiába tudod  
már semmi fölött nem rendelkezél  
szárnyalsz zuhansz kapaszkodsz  
elváltoznak az arcok  
kifordulnak ismerős fák a földből  
árgyógyók sziszegve indulnak nyomodba  
rohansz egy troli után a hungárián  
behatárolt minden  
nem írsz *determináltat*  
ne legyen visszahallás-íze a sornak

azok a rohadt másodálmok a trolikkal  
el otthonról  
valaki bántott  
keresed az öreg költőt  
csak tud mondani valamit  
még majdnem üres a terem  
leülsz  
valaki néven szólít  
újságot ad  
csodálkozol rég jártál ott s emlékezik rád

várni kell mondta tartanak a próbák  
belátsz mintha valaki vezényelne  
egyre többen ülik körbe az asztalokat  
belenézel a lapba

az első annak a szerencsétlennek a verse  
elolvasod  
próbálsz beleélni magad a helyzetébe  
*itt kellett volna elsűtni az empátiát*  
az a kis hülye mindenütt ott van  
ezek szerint az öreg költőhöz is elmegy  
mi a szart akarsz  
tényleg azt hiszed megoldhatja a dolgot  
hiszen csak keresgél matat a versek között  
reználtan köhécsel akár a bölcsek  
de ilyen semmi dolgokkal megtömni egy lapot  
már elnézést ostobaság  
fölállsz kimész a teremből  
keresed a megállót  
egy busz épp elindul  
bassza meg mérgelődés  
arról is lemaradtál  
de megnyugszol  
semmi se fut el  
semmi  
reggeli fény türemkedik a redőnyrések között  
rohadék másodállok  
nem emlékszel a versből semmire  
pedig voltak benne jó sorok  
*szerencsétlen kis hülye költő* gondolod  
egyedül ébredsz  
nem is bánthatna senki  
csak a szokásos másodállok  
mire magadhoz térsz el is felejtet  
hogyan kell szeretni



## MATEK

amikor két valamit egymás mellé teszel  
és tudod attól továbbra sem egy  
mondhatod  
nem törődsz a matematikával  
két alma az asztalon kettő  
nem néha  
mindig  
míg az egyiket valaki felzabálja  
vagy egyik a másikat  
*kis képzavarral*  
egyszerűen elfogy úgy evidens  
vagy legyinthetsz  
menjen mindenki a francba  
ha te akarod a kettő neked egy  
nem számít az almák véleménye  
nézel az égre  
a magad világában játszol istent  
persze maradhatsz a realitásnál  
a kettő nem egy darab  
valaki jön  
és beléd harap  
borul az elmélet  
mi marad  
egy csutka talán kettő  
az = jel is csak kitalált  
kis hülye párhuzamos  
mindkét egyenes tudja  
örökké egymás mellett  
reményt hazudva

a matematika is esendő

piszok bonyolult tud lenni kettő

## MARKETING

a menedzseléssel van a gond mondta akcentusos  
ismerősöm a facebookon  
de mi a bánatot csinálhatnék ha nem vagyok csak a  
kontra-barrierben  
és valójában rég nem érdekel ez a rohadék  
patkány-futam  
nyeretlen kétévesek tapossák egymást  
nem törődve ostorokkal  
így is az az érzésem amikor versért egy könyvért  
pénzre várok  
mint szerencsétlenné alázott prostituálté esőben  
hóban nyárban  
aprócska szoknyája alól fehéren virít a segge hátha  
valaki megkívánja  
milyen elegáns lenne azt mondani engem ezek a  
dolgok nem érdekelnek  
de így élek mennyi ideje megalázva leértékeltlen  
mint karácsony után a téli ruhák  
amik nem kellhetnek csak a pancsereknek  
és hányok a körön kívüliségem ismétlésétől  
hogy végül is az milyen jó nekem  
francokat kitalál az ember mindent önvédelemből  
talpon maradjon bármi áron  
széthazudva évtizedeket vagánynak bölcsnek látszani  
misztikus köd vegyen körül a mindentől távol maradót  
pedig olyan egyszerű lenne az egész bebújni  
az akolmelegbe  
elhempередni a közös langy-húgyos pocsolyában  
és föl se tűnne

rakás szar az egész ami itt van  
boldogok vagyunk elégedettek  
senki nem játssza a szólót mindenki lapít  
hamis hangjaik összemosódnak  
élve a marketing adta lehetőségekkel  
külön ólakba kerülni  
legyenek áldottak a kondák a csordák a nyájak  
nekem nem ezt a zslugát osztották mit amerikázzak

# HONVERS

Eperfa bólint:  
Balassi Bálint!

körbe üres várak  
sehol az ellen  
tatár török muszka  
huszonegyedik század  
cirkusz van  
se kenyér se munka

vitézséget harsogó rendek  
szurkot forró levest a falakra  
teremtünk labancot  
fialunk cenket  
eldöntik kit illet  
a jó honfi rangja

ki erre ki arra hajaz  
nem kell portyára menni  
kard ki kard  
vérzik a nyak  
jól tudunk temetni

reszket a róna  
a bércek messze

koppány vajk  
int európa  
ne a múltat  
a jövőt nézzétek  
lesz-e

## ESTE, SZOMBATNAPON

keresek valami versformát valami praktikusat  
amiben rávilágítok a lényegre bölcsen  
a haiku kiesik a fentiek alapján  
akár a mora a tanka  
és ebből a szögből már jól mérhető  
opusom se szapphói se shakespeare-i nem lesz  
vagyis újra kell gondolnom a tanultakat  
forma-tartalom kölcsönhatását  
ezután miként definiáljam  
tartalmat keresek valami meghökkentőt  
elérve a papír szélét új sorra váltok  
ha beesik egy-egy rím nem tiltakozom  
tisztá haszon szon-szon  
ja ne felejtsem  
a hozzáértők  
ilyen tájt húzzák a pofájukat  
*a verstan jó uram*  
*valamit arról is illene tudni*  
de ha az én orromról szólnak  
gondolkodhatnának szebben is  
kecstelen otromba krumpli  
s bár nem tudom mennyire bölcs  
a lényeg ebben a szótömegben  
jobb ha az ember óvatos ha olvas  
mielőtt önön képétől visszaretten

## TÖRTÉNELMI JELEN

a világ egy tepertős pogácsa  
paradicsomleves minek a realitása  
pillanatnyilag  
megkérdőjelezhetetlen

helyezd el egy egyenesen az estét  
menj jobbra balra akárhány ezer évet  
egyértelmű a lényeg  
nem kaphat oda a rántás  
a pogácsa meg nem éghet

## MÁRCIUS JÖN

megint tavasz jön  
megint tavasz  
ibolyaszép  
visszapörögnek az évtizedek  
és kisfiú vagyok  
újra kamasz a simogató márciustól  
hiába tudom  
semmi sem igaz  
kigombolt ingembe bújó szél se  
mégis megbolondulok érte  
a rigóénékéért  
gerleszóért  
a mandulafa  
rózsaszín-fehér díszben  
olyan egyszerű tiszta  
szinte elhiszem van isten  
bár kókler módon csinálja  
minden tavasz ugyanaz  
semmi dráma  
nézed ahogy jön  
lányhaja leng  
elfelejtesz káromkodni  
mert mégiscsak ő  
ő a drága



## OKTÓBERI MELANKÓLIA

úzik az embert úzik  
nem nagy ügy  
porig ég ez a tűz is  
ez az este

annak se könnyű aki üldöz  
szügyig empátiával  
asszimilálódunk a fűhöz  
ahogy a rendje

kegyelmet ugyan kitől  
jön a láncfűrész  
minden kidől  
mi gondunk keresztre

persze jó amíg itt vagy  
csak ne rendezkedj be állandóra  
ketyeg az óra tik-tak  
nem ér az egész egy felest se

ez az ősz is deprimál  
kékülnek vörösödnek az árnyak  
az ember még párszor bepiál  
aztán irány a végtelenbe

## AZ JUTOTT ESZEMBE

zenehallgatás közben  
az orvosok nyitott mellkasomban látták-e  
a vér a szikék és érfogók közötti tolongásban  
félelemtől reszketően hol rejtőzködnek a versek  
vagy csak bevarrták a szerelem sebhelyeit áthidaló  
darabokat  
mint hegyi patak ha új medret választ  
s marad a hordalékarany  
mind a múlhatatlanok  
csak frontvonulásokkor hasít belém a fájás  
vagy mikor a zene manipulál valamit  
ilyenkor érzem hogy a műtét  
mégsem lett tökéletes

## ENYHE TÉL

ma havat álmodok fagyot  
csillagtalan jégzikrásat  
kegyetlen telet álmodok  
hol senkik se várnak

ne maradj itt nálam  
vagyok éj sötétje  
denevérszárnyú kabátban  
sodródok az égre

nem akarok tőled tavaszt  
halálkönyező-jégcsap  
számold ujjadon mi maradt  
száz év egy óra hét nap

## ADVENTI LEVESKE

míg fő míg fő a csontleves  
a szobában ülni kellemes  
zöldség illata szálldogál  
körbekereng és megtalál

bors forgolódik fokhagyma  
mondhatsz-e ennél jobbat ma  
zeller krumpli és karaláb  
egy csípős paprika legalább

időnként kimegyek megnézem  
sósságot kóstolok feltétlen  
lesz majd tészta is kisorsó  
az egész délelőtt vigyorgó

s persze lesz benne aprólék  
csirkefarhát hát nem jólét  
tányérba merem szám tátom  
sutyorog advent a naptáron

## AHOGY RÁKÓCZI A FÁKKAL

jézusnak megint van harminchárom éve  
viszik a jászolból egyiptomba názáretbe  
heródes aprószenteket csinál  
józsef tanítja milyen az ácsnág  
*rákóczi is elvult rodostóban a fákkal*  
mestergerendát farag imazsámolyt  
kereszteket a rómaiaknak  
mostohaapjával eljár a gyülekezetbe  
nem gondol vallásalapításra  
ácsnak készül nem messiásnak  
mária sem érti mi a lényeg  
hol az apja rejtélyes szülöttjének  
hogy mi hírt hozott az angyal  
mit akar tőle a szentlélek  
és tessék  
eltelt kétezer-tizennégy év  
és megint a csillagok  
barmok-lehelte jászol  
ismétlődő mese  
egyisten fiáról

## HALÁSZLÉ SZENTESTE

mi a titka  
nem tudom  
talán az emlékek  
várakozások gyönyörűsége  
fényszikrázó fenyők illata  
ahogy évtizedek alatt rögzült rítus szerint viszed  
tisztítod  
ahogy eluralkodik a fazékban a piros ragyogás  
ahogy kis időre elfelejted a nyomorúságot  
és arra gondolsz  
micsoda szerencse  
hogyan ezen az estén is jut  
tányérnyi a szeretetből  
s hogy minden konyhában  
máshogy és máshogy alakul  
utánozhatatlanul szentté  
a csoda

a recept lényegtelen

## A BEBARANGOLT

város kőküklopszai mögöttünk  
a hajnali locsolóautókra emlékezni fogunk  
gyermekleheletnyi szellő járt  
ébredtek a kirakatok  
nem gondoltunk elmúlásra  
nyitottak a kocsmák  
nyár volt  
lábunk nyomát a pocsolóárból  
kiradírozta a nap

őrizheted-e emlékeinket  
ezzel a titokkal küszködöm  
tudod-e milyen az ittmaradás  
olyan lettél akár a távolság  
szomorúan figyelő platánsor  
nem rezzen a halálelőtti csönd sem  
misztérium vagyunk  
isten szeme oltárok fölötti  
háromszögben

## SÓS SZÉL

ha *szemben állnék a tengerrel*  
nem érdekelne mi van mögöttem  
néznék az alábukó horizontra  
nem lenne jelen se múlt  
hagynám cserezze bőröm a sós szél  
olyan lenne mindenki arca mint a hullám  
riadtan partra simulva

a *tengerrel ha szembe állnék*  
gondolnám  
milyen esendőek a partra szakadtak  
nem tudnék dönteni  
lépjek-e rábízzam-e magam  
vagy maradjak reménytelenben  
mögöttem megannyi széppel  
mik idesodortak  
s már magam se tudom  
én  
vagy amivel szemben állok  
az-e a tenger



## KEATS

Fanny megsiratta John-t.  
Te fogsz-e sírni, mondd?  
Olyan balladás a kedvem,  
nem romantikus keretben.  
Itt ez a fura hetven év,  
majd háromszor annyi mint a tiéd,  
s mégse tudom mi lesz velem.  
Eddig kísért a szerelem,  
botladozva, fájva-fájva.  
De nélküle ugyan mi fájna?  
Mi a szál közted és köztem?  
Nem tudom, eddig vért se köptem,  
bár volt sok rossz napom,  
nem germózzom a holnapon.  
Fanny téged, én más-t sirattam.  
Ő érted, s ki sír énmiattam,  
ha kisöpör a szél a múltba.  
Nem kamuzhatok visszaútra.  
Bámulom a filmet, elpereg.  
Isten velem John, Isten veled.

## FÉLREOLVASÁSOM

pszichológiai magyarázatát nem vállalom  
félek egészen máshova vinne az út  
a *műrepülést* valami átváltoztatta *méllyé*  
bár mostanában kevésszer ajándékoz az álom  
mi valaha sokszor engedett az égnek

*gyerekkoromban mennyit röptültem  
pár karcsapás az égbe vitt  
most vonatok autók törnek össze  
visszavágták az angyal szárnyait*

*mint albatrosz kit matrózok röhögtek  
vonszolómat szárnycsontjaim  
ég ura nem hagyhatom el a földet  
ez a mélyrepülés mondogatom  
de semmivel nem lesz semmi könnyebb*

## CINKESZONÁTA

némuló kabócahang  
mintha róka lépne  
érkezik a szél

avarszagú temető  
hunyt játszó holtak  
múltba roskadó jelen  
senki se jön elő  
élő áldoz a voltak

csiganyál hulló levélen  
csillog a messzi nap  
eltűnünk angyali télben  
halottak alszanak

itt vagy a kő alatt  
megsimogatlak  
érezd-e kezem melegét  
néma kabócák  
néma az ég is  
tőled koldulom még a reményt

fekszik a lomb  
tűnik az ősz  
torokra ütés  
krizantémragyogás  
ennyi az egész  
percnyi varázslat  
élet a lomb az ég meg a föld

karcos szonáta  
cinkecicergés  
hantok pásztora  
reszket a tölgy

itt vagy a kő alatt  
mindenki itt van  
a cinke az isten a tölgy meg a sár  
itt vagyok én is veled-magamban  
vörös levélre húlt csiganyál

## ESZTER

reggel öt és hét között kerültem a guyon richárd utcába  
a prosterid és az alfetin-uno addig ad garanciát  
bódult utam a vécéhez s vissza az ágyhoz vezet  
az álmofolytatás nem egyszerű  
életszerűtlenek a helyzetek

mostanában pasarét  
nyíratlan fagyal orgonák  
a nagy füves kert

*a bokrok közül léptél ki színes kartonruhában  
hülye helyzet  
ugyan mit mondhatok  
olyan voltál mint  
mikor hoztátok az esküvői meghívót  
egyenrangú útkereszteződésre írt nevetekkel*

fáj hogy kitöröltél az életéből  
kerülni akartam de szóba hoztad  
bólogattam  
az élet teletűzdelt tragédiákkal  
s másé fájhat-e jobban a miénknél  
küszködtél a szavakkal  
láthattad bennem nincs harag  
de a húsz év szakadéka  
akkor már bogár is ott volt  
ugrándoztál körülöttünk  
mint lepkekorodban  
kérdeztem merre laksz

a horánszkyban  
vetted oda  
gondoltam apud temetésén történtek miatt  
mert nem kondoleáltunk  
a csokrot miután elmentetek vittük oda balázssal  
ez magyarázhatta a horánszky utcát  
a rejtőző kéziratokat

*közben rohangálsz tarkaruhásan*

*minek magyaráztam volna  
lehetsz bármедdig akárhol  
azok közt őrizlek  
kiket gyöngülő szívem gyászol*

## MÉG EGYSZER KATIRÓL

egy régi vers idézett a lét-nemlét peremére

vörösesbarna hajad hosszan lógott át válladon  
meglepett a szép feketére emlékszem  
altba hajló hangod melegére

*miről ismerni fel az álomalakokat  
nem foglalkozol vele  
majd az ébrenlét lehámozza róluk a múltat*

a krisztina buszmegállójánál álltál  
a lökött kölkkel kit zsigerből utáltam  
eszembe jutott az a délelőtt az utolsó egyike  
a *kispostában* magyarázgattuk mi ez az egész  
sört ittam vermutot de nem volt értelme  
akkorra eldőlt a dolog  
az is egy volt meneküléskísérleteim közül  
te bolondpékferit emlegetted  
*ő lett a férjed*  
nem tudtam buszra vártok-e  
vagy ott laktok a megállóban

*átöleltük egymást  
megvastagodott a derekad  
régii illatod se maradt*

figyeltem felszálltok-e a beérkező buszra  
közben kértem öt doboz szimfóniát  
de az árus mondta vegyek románcot

csak annak tudja az árát  
mire visszamentem eltűnt bolondpékferi  
álltál csapzott vörösesbarna hajjal  
nem értettem minek beszélsz szenvedésről  
és mi lett volna ha akkor  
de sose fog kiderülni mit akartál  
üres volt a tekinteted a hangod  
kérdetted kaptam-e cigarettát  
*sose cigiztél én is abbahagytam*  
széthúztam mellemen az inget  
*látod a vágást ezt csinálták az évtizedek*  
ja a régi vers

*Elmentél hát.*

*Ballagsz lefelé a barnahátú dombon.*

*Megkövülten bámulok utánad.*

*Még mindig nem értem mi ez a játék.*

*Várom, hogy visszafordulj,*

*Bizonytalanságot keresek,*

*Tépdesel-e virágot az útszéli bokrok ágairól.*

*Alakod egyre kisebb, szertefoszlasz.*

*Figyelem, riadt fűszálak*

*Remegnek nyomodban.*

*Nézek utánad.*

*Reménytelen visszaidézni arcodat.*

*Mereven állok akár egy nagy oszlop,*

*Nehogy az emberek eltévedjenek.*



## MENNYBŐL AZ

tűnik az ős nyoma sincs a nyárnak  
rémült pózban gunnyasztanak a panelházak  
rövidülő nappalok december árad  
fekete ruhás jehova-tanúk járnak

közeledik a mennyek országa gáz van  
ismeri istent kérdik mondom itt lakik nálam  
mutatom pelyhedző tollasodó szárnyam  
maholnap röppenek a magam egét szálljam

mire behavasul a világ fent keringek  
őrjáratózó angyalokkal rójuk köreinket  
figyelik röptünket alant a linkek  
sebaj behódolnak ők is a nincsnek

mikor ideér az acélszeges szél  
s már azt kívánod bárcsak ne lennél  
felhangzik a stille nachtot zengő jeges tél  
jajdul a csengő menj nyiss ajtót menjél

## ÉS JÖN EGY ÚJ ÉV

ablaknyi keretbe zárva  
tavasz-nyár-ősz-tél éjszakába  
hol nem változnak soha a fények  
kicsit meghal az ember kicsit ébred

nem számít napsütés se köd  
állok csukott ablak mögött  
szél susog avar zörög

ablaknyi keretbe zárva  
várok óra várok sárra  
öltözöm fekete fehér szárnyba

ne gondolj a régre kérlek  
a vers csaló s csak sírok érted  
ki becsapott megcsalt elszökött  
kit hiába várok a zárt ablak mögött

## HAVATLAN JANUÁRFÉNYBEN

hintázó kopasz nyárfa  
kéményekből a satnya füstöt szél ráncigálja  
ezek már nem azok az évek  
fekete gomolygása az ócska szén füstjének  
kazánok sunyi konvektorok  
huszonegyedik századi január  
s még itt vagyok

új év elmúltak az ünnepek  
nap cicomázza a kék-fehér felhőkkel szűrt eget  
becsapós akárha tavasz lenne  
a zúgó pécé ventilátora piszkít a csendbe

tegnap leszedtem a fáról a díszeket a cukrot  
föltornázva a gardrób felső polcára a cuccok  
már kicsit nyugodtabb vagyok  
ha hagyják egy évig nem zavarnak angyalok  
bedobozolva szeretet jószág  
a hűtőben kocsonya tüntet az ország

az új naptárba beírtam mikor kell orvoshoz menjek  
nincs más ami fontos rendnek kell lenni rendnek  
éjfélkor nem bontottam pezsgőt ahogy évek óta  
vártam pár telefont fél pohár bor szóda

meghallgattam a himnuszt az elnököt  
legyen jobb év mondtam gyerekeimnek semmi több  
behúztam a függönyt kint rekedtek a fények  
gondoltam jó lenne ideírni téged

de rájöttem inkább századszor bekattant  
a mindenhiába magamra húztam a paplant

kondenzcsík szeli átlósan az ablakot  
ha ott lennék a gépen nem a rám fagyott  
betonhideg üresség  
készítené elő a talán mindennap-utolsó estét

járja meztelen táncát a nyárfa  
beleöregszem ebbe a januárba  
szökni sehová nem lehet  
cipelem szörnyű elátkozott testemet  
aki öleltem ölelve voltam  
süket kölyök mindent eltékozoltam

tegnap lebontottam a fát kidobtam  
nem oldódtam fel most sem a titokban  
pedig próbáltam a vaníliaillat  
megvárásol elhiteti itt vagy  
de a gyertyák hiába égtek  
a led-izzó-sziporka nem hozott vissza téged

januárfény nyárfahinta  
évek zúdulnak álmainkra  
jó lenne imádkozni érted  
de szar az egész égető miértek  
barmolják késeikkel a testem  
krisztuskoszorú szögek nélkül kell elvéreznem  
és megint az ég megint új repülő megy  
itt vagyok mégis minden messze visz tőled  
hány éve már hogy sírom a tested  
megyek ki tudja még mennyi vízkeresztnek

nyárfahintajanuár meztelen tél  
nincsen rá megfejtés hova lettél  
hogy számoljak el negyvenhárom évvel  
ami nélküliség az a huszonhét kell  
angyalhajasan égő gyertyákkal a fánkon  
vaníliaesténkre lobogó fenyőgyantaálom  
a csendes éj amikor mellém fekszel  
te lettél rajtam az örökös keresztjel  
én lettem titok a melledbe zárva  
mellőlem raboltak el a halálba

ezek már nem azok az évek  
fekete gomolygás  
hintázó kopasz nyárfa  
huszonegyedik századi január  
még mindig itt vagyok  
a satnya füstöt szél ráncigálja

## KÉT NAPJA ESIK

január vége szenved  
letelik a hónap  
ez megy egész budapesten  
bár mondják  
egyre nagyobb esélye a hónap  
kifehérednek az utcák a terek  
este van  
de holnap felhőkkel tömött ég alatt  
varjak kerengenek  
figyelem évek óta reggel merre  
s hova sodorja őket a fenyegető este

előttem rég papírtalan az asztal  
gépzümmögés  
pohár konyak  
mit kezdhetek magammal  
*esik esik megyek megyek*  
dünnyögöm ezredszer  
tisztá sor  
ezek a rohadt napok zelkesek  
azt mondták így esett akkor  
vagy talán mégse  
beletörettem hetven évbe

isten végez az ember tervez  
két évtizede itt  
s lófasz közöm sincs csepelhez  
volt dolgaim is csak lettek  
próbálok összerakni

mi mikor miért esett meg  
az örök-juranicson a logodiban  
erkélyünkről nézek a délire a várra  
kristálytisztának tűnik minden  
mégis valószerűtlen ami van

szerelmek mindenütt  
szép volt  
mi mindent széttapostam  
amit az élet elém szórt

két napja esik január vége szenved  
holnapra havat jósolnak  
szakadjon engedd  
óbudán is a hetediken laktunk  
mennyire hittem benned

van-e jó válasz nem tudom  
mit végigcsináltam rossz szerep  
holnap ha hó hull  
befed  
éjfél tájt elalszom  
most még csepeg

vajon rám ismersz-e  
megérinted-e arcom  
ha újra találkozom veled  
vagy észre sem veszel  
nyomtalan megyek a havas tájon  
minden gyönyörű lesz  
mint parányi csillagok  
kék pongyoládon

## REGGEL

van január nyolc óra múlt  
eső esik  
még éles az utolsó álom  
a margit körút és mechwart liget sarkán  
várunk a villamosra  
mondom szálljunk a következőre ez túl tömött  
mire körülnézek nem vagy sehol  
sokára jött valami villamosszerű  
de bemondták nem megy csak a hentes térig  
nem értettem hisz nincs más csak a széna a moszkva  
valaki kérdezte is merre van az a tér  
és felszállt a fura villamosra  
végül megérkezett a másik  
a sarokban gyógyszeres üvegek halomban  
beértünk a moszkva térre  
*visszakeresztelték széllkálmánra de nem lett kalef*  
közben beesteledett  
*a lépcső alján egy sötét fotográfus*  
*állványostól nejlonnal takarva*  
*mintha hosszúra időzített képet csinálna*  
indultam tántorogva mint a részegek

a logodi eleje mint régen  
de a mátray utcánál valami megkeveredett  
lépcső se volt a sziklaira  
jobbra nem láttam a vérmezőt az attilát  
egy nőt kérdeztem hova keveredtem  
meg vagyok zavarodva negyven éve jártam itt  
akkor ismertem minden követ és ez nagyon nem az



belém hasított  
te már biztosan ott vagy

megint összetúrt területre értem  
egy dombon félhold alakú koszorúfonásos kőív  
mint egy temetőben  
balról ló jött egy megint-mátray felől  
nem volt mellette senki  
elfordult mielőtt hozzám ért volna  
bal hátsó lába hiányzott

akkorra nem tudtam kivel indultam a régi lakásba  
az egész értelmetlen  
a negyven év  
de te nem hagytál volna a megállóban  
képtelenség  
kivert a víz

nem érem el a házat  
a nemtudomhanyadik mátray utca mellett mentem  
és nem volt senki semmi ismerős  
akivel oda akarhattam menni  
akkor mi indít újra és megint

sok év után marika felvitt farkasrétre  
akkor is esett  
azonnal megtaláltalak  
odaügyetlenkedtem a gombra a csokrot  
pár percet töltöttem veled

felébredtem  
hallottam eső kopog  
eltűnt a logodi utca  
a háromlábú ló kicsit teátrálisan  
elém formázta életemet

## JÉGSZONETT

Tekintettel a hóhelyzetre, télre,  
leengedem a redőnyöket, ne fázzak.  
Mondjuk úgy, készülök a szegénységbe.  
Nem dőlök be a termosztátnak.

Nem tekerem följebb az elérhetőnél.  
– *A kényelem nem költőknek lett kitalálva.* –  
Hiába ordít csontőrítő szél,  
csak a lekvár emlékezik a nyárra.

Minden rendszerűen kegyetlen.  
A mínuszokat nem üti el a tik-tak.  
Léptek alatt sír a hó, reccsen.

A lélek elkóborol, itt hagy.  
Menjen. Az ajtót csak betettem,  
nem zártam kulcsra, hátha benyitnak.

## ÚTSZÉLI VERS A SZERELEMRŐL

szép vagy és veszélyes  
tüskés ruhájában a számártövis  
mi hozzád hasonlítható  
szeretsz te engem

nem tudom a válasz fontos-e  
égek veled vad szerelemben  
lila ruhádat  
irigyli a búzavirág

kezem alatt elbódulnak a tüskék  
amikor szeretsz engem  
dallá kovácsolod  
a hold ezüstjét

## MÁJUSVÉG

vázában török szegfű  
egy másikban búzavirág  
szeptember végi május

tíz éve mióta itt lakom  
egyfolytában fúrnak a betont  
ha felejteni akarok  
kinézek az ablakon

ezek az öreg napok  
oly búvalbaszottak  
pedig virágokkal kezdtem  
meséltem tegnap  
a piacról hoztam  
csak úgy magamnak  
legyen jobb a kedvem  
emlékszel  
a szomszéd üres telken  
vadvirágot szedtem  
ha morzsával lementünk  
kinézek az ablakon  
minden hegy eltűnt  
fúj a májusőszi szél  
hajlong a jegenyék lombja

te hová vagy zárva  
én ide a vasbetonba

a holnap már lehet napsütéses  
lejegyzem elmesélem  
de semmi közöm nincs már  
ehhez az egészhez

## TALÁN TUDTAM

Gyászolón, akár egy varjú szárnya  
– *milyen rövid a mindörökre* –,  
rejtőzöl belém mintha ködbe.  
Így viszlek el, szemembe zárva.

Volt mennyi titkunk, mennyi drága.  
Mennyi bánatnak vagyunk szököttje.  
Mi az, mi elszakít, mi köt össze?  
Porunk se lesz, mit őrizne a márga.

Miért jöttem erre a világra,  
talán mert tudtam, jössz te,  
pacsirtahang a tavaszcsöndbe,  
ne légy magad, hogy ne legyek árva?

## MA RÉGI

nézegetem a régi könyveket  
ismerős illatok ismerős helyek  
hallom hangosan olvasok neked  
még minden jó és minden még lehet  
merész álmokban szárnyalok veled  
szőjük a szivárványfényű terveket  
látom biztató barna nagy szemed  
még velünk voltak az istenek  
pereg sok sárgult lap pereg  
beborítják a szobát az eget  
seholsincs nincset kergetek  
fekete könyv 12 forint 1969  
szerettelek



## PRONTO

*...tudom már semmi se úgy lesz  
ahogy azt reggel kitaláltam  
de végül is halasztott dolgaimtól  
terheltek rég a holnapok*

mióta ilyen kripli lettem  
egyre több megalkuvással megyek a napoknak  
elpatópálosodtam  
millió indokom van mikor azt mondom  
holnap  
esélyem sincs  
már nem leszek edzett  
végiggondolok mindent  
nem megy könnyen hogy bárminek nekikezdek

nem ok nélkül jutottak eszembe a fönti sorok  
lefektették régen  
okozat nélkül nincsen ok  
pár nappal karácsony előtt  
mikor Zselykéék a kicsi fámát meghozták  
*tán ez az első amit nem magam vettem*  
s az erkélyen vár a főszerepre  
gyötört a gondolat micsoda kosz van  
s lelkifurdalással feküdtem le este  
fáj a derekam  
de mikor nem fájt utoljára  
kicsit szaporázom a levegővételt  
mégis be kell osztanom valamit mára  
tegnap letudtam a piacot  
fújtattam szuszogtam

de hazahúztam a tele kocsit  
mintha egy évre  
megrakottan  
öt percet pihentem  
várt a konyha  
rakodtam a pultra mindent halomba  
s nekiláttam  
a kocsonyahúst tisztítva zacskókba tettem  
dél lett mire valamit ettem  
de a halszeleteket az ikrát  
muszáj eltenni  
dugig lett a fagyasztó  
s még hátra volt az alap-lé

délután ha felkelek nekiállok  
addig várhatnak a halfarkak-fejek  
hoztam hagymát kell rengeteg  
mert mondanom se kéne  
a székelykáposzta is trendi nálunk  
meg minden marhaság amit hátha megkívánunk

aztán reggel csak rákényszeríttem magam  
elővettem a portörlőket  
rongy pronto meg valami antisztatikus kefe  
annak idején libaszárnyal törölgettünk  
persze még nyúlláb is volt a cipőtisztításhoz  
anyu csak nézne ez a sok vacak mi a fene  
de megváltozott a világ  
az egész  
nálam hiába keresné a súroló vagy vikszelő kefét  
nyomát se lelné a padlóviaszknak

újságpapírom sincs attól tisztulna az ablak  
porszívó felmosás holnapra marad

ahogy törölgettem a port  
hallom anyu hangját  
*ne csak ahol a papok táncolnak*  
*az egészet csináld ne a nagyját*  
milyen mélységből jönnek ezek a dolgok  
ezerkilencszázhatvanhatban  
fogta magát és elment  
azt hittem  
végérvényesen magamra maradtam  
marha nagy átverés az egész  
azóta is itt van hangsúlyban mozdulatban  
figyeli hogy törölöm a port  
mikor teszem a köménymagot a rántott levesbe  
nézi koszos-e a nyakam  
mosakszom-e rendesen este  
*ne csak ahol a papok*  
sose gondoltam végig  
fújom a prontót  
illatosodik a lakás  
teleraktam a hűtőt  
és fejemben kavargog egy rakás valami  
amiről kiderül mire végzek  
verssorok amikkel ideidézlek  
*ne csak ahol a papok*  
nem maradhat semmi félbe  
hiszen ki ha nem mi adunk tartalmat a hitnek  
hogyan jön a kétezer tizennegyedik este

## AZ ÉN NYARAM

nyitva az ablak. gyerekek kiáltoznak, sikongatnak.  
csak a hangfekvés ismerős, az önfeladtság,  
a mindenből kiszakító álmvilágé.  
emlékszem éliás nénire:  
csendesedjetek!  
s ahogy kórusban kántáltuk: éliás, tóbiás, egy tál  
dödölle.  
nem értem, mit kiabálnak.  
a tavaly nyáriak elcsendesednek, s jönnek újak,  
semmi nem változik,  
a hangfekvés, a nyáröröm ugyanaz,  
a megismételhetetlen.  
ülök a gép előtt az ablak mellett,  
nem hallgatózom, csak hallom őket  
és fölismerem a hangomat

## AMBIVALENS

virágzó hársakról  
nagyhatú barna csigákról  
a lépteim alatt zörgő avarról  
a denaturált szesz szagáról  
az első körönd utáni menedékházról  
a huszonnyolcas végállomásán  
korlátok csatarendjéről  
a búfelejtő pohárcsörgéséről  
lélegzetvételnél csendről  
a döglött kolhozdobozról a konyha falán  
zsebkendők fekete csíkjairól  
a gyémántkemény bánatról  
könnyáztatta arcon  
a halál-hosszú sírkövesek utcájáról  
a gyerekkor jut eszembe  
hogymég nem pusztultam bele  
hogymég mindennel dacolva  
boldogan éltem

## BOROSS BILLIÁRDTERMÉBŐL

a Százados útról  
igazából csak a barna asztal zöld posztójával világít  
a mába  
a fekete olajjal kent hajófa padlószağa ér ide hozzám  
s távolból hallok az annyiszor csodált falióra hangját  
negyedóránként ütött egészeknél amennyit illet  
sötétbronz ellensúlyok jártak föl-le úton  
az asztal körül a nagyok a dákót krétázzák éppen  
Háni néni pultjánál mértek sört bort szódavizet  
voltak sütemények és nyáron a télre letakart  
vaníliás csokoládés fagylaltos tégelyeket megnyitották  
s ha sikerült kunyerálni szaladtunk az ötvenfilléres  
egytölcséresért

hogya miért vitték el a biliárdasztalt és hová tűnt Boross  
több mint hatvanöt év fedí  
maradt Háni néni a pulttal  
sör se volt csak málna  
és fehér tekert zacskókba lapáttal mért cukorkák  
voltak sütemények egy tíz volt a krémes  
nagy ritkán mignont tortát is ettünk  
de semmi nem ért a fagylalt nyomába  
a padló sötét olajos maradt de a sörszag hiányzott  
ahogya eltűntek sorban a nagyok  
nekik biliárd nélkül okafogottá vált az egész  
jött ötvennégy a géppisztolygolyó  
akkor már nem nagyon akartam arra járni  
mindig Sanyit láttam a seholsincs asztal körül  
ahogya fontolgotva nézi az állást  
kezéban kréta dákó de nem mozdul nem néz felém  
hiába ácsorgok az ajtóban darizva az egygombócosért

# EZERKILENC SZÁZÖTVENNÉG Y JÚLIUS NEGYEDIKÉN

hatvan éve

egy farkasréti

*valahai úri nyári villa* kertjében ülünk  
szávuly erzsi nénivel pista bácsival  
velük a *papp* gyerekek zoli és zsuzsi

*a szakadék szélén vettek telket  
szemben az ördög-órom  
esténcént kiült valaki tárogatóval a sziklákra  
síró hangokkal tölteni meg a völgyet*

hallom erzsi néni szopránját ahogy hívja őket  
hosszan kitartva az íket  
nagy mulatós volt mondták anyuék  
a rádióba is hívták de nem ment  
néha halkán dúdolgatott magában

*kreiszékkal voltak társbértlők  
a közös konyha nyitott felsőablakán beszéltek  
fészket raktak a fecskék*

ülünk a kertben  
ablakba rakva szőlő a világvevő  
körben diófa szilva nyári alma

a hatodik percben puskás a kilencedikben czibor gólja  
a rimet-kupa sorsa eldőlt

*illetve*

nekem nem volt szokatlan a sírás  
sanyit húsvétkor temettük  
anyu fekete ruhában járt  
volt egy fényes lakkridikülje  
zsebkendőnk széle feketével szegve

a mindennapos sírások közé beleillett az akkori  
mért dramatizáljam  
mi vészett el svájcban

ülünk a vadregényes kertben  
sírunk nyár van

pár nap múlva jönnek értem  
mindigégő cigaretta apunál  
anyunál a fekete táska

eltelt így-úgy hat évtized  
jövőre bontják a népstadiont mit épülni láttam  
alámerül egy nyugtalan nemzet álma

én meg itt vagyok  
és volt ami volt  
nem lehetett hiába



## REMINGTON

ezerkilencszázötvenkilenc nyarán  
apu hozott a minisztériumból kölcsönbe  
egy kétszegrényes íróasztalt  
a nagyszoba ajtótól balra tettük  
teleraktam könyvekkel füzetekkel  
széket is szerzett  
ha odaültem  
mágikus tisztelet vett körül  
mint lacit ha tangóharmonikázott

a szobrác utcában merényi jóskával  
lányoknak tettük a szépet  
nekem a feketehajú mari tetszett  
a szuterénban laktak  
józsinnak ildikó a szőke  
ő vívni járt hetente kétszer  
beszélgettünk a ház előtt  
amikor hazai géza jött  
apu üzeni menjek

a népstadion mögötti  
szobrok közt vágtam át a juranicsra

anyu apu a konyhában ültek

eredj a szobába úrfi nézd meg

az asztalon láttam meg az írógépet

alig mertem kihúzni a széket  
oda kellett ülnöm  
írni valami nagyon szépet

nem tudom mért hittek bennem  
ősszel lakatosinas lettem  
és sorjáztak fekete betűkkel a versek

## REALISTA VAGY

galamb rigó a fák fölött  
fúj a szél  
egy kémény se füstölög  
ilyenek várjuk a tavaszt mindig  
jó a bent  
de vágyódunk már a kintig  
még reménykedünk  
most minden lehet  
aranyfény mossa át  
a szürreális kék eget

lassan a mezítlábos napok jönnek  
olajozott földút melegíti a talpat  
végtelent játszunk juranicsi kölkek  
orgona akáczivatar nőszírom  
fekszünk kamillaszőnyegen  
és minden örökfény és istenbizony

jaj mennyi év  
ha az ember révbe érne  
realista vagy  
jön a semmi vége  
nézed a galambot rigót  
szállnak a füsttelen égre  
látod kérdeném  
de nincs válasz  
se senki sincs  
ki hangomra visszanézne

# RÉSZLETEK AZ ELEGÁNS NAPPALI KÉPEIBŐL

*esemény-leírás egy délutáni rémálomlövés periódusairól*

egy szép medika és a szülei  
fiam  
lányom  
lányom barátja-családja *emlegetve*  
anyám apám *feketében*  
anna  
egy fontos *elegáns városias* ember

\* \* \*

nagy a nappali  
ékes  
ablakain dől a fény  
nyugalom szigete a háznak  
barokk bútorok  
gesztenyebarnák  
te meg én vagyunk és  
a fikuszok a pálmák

\* \* \*

érkeznek a szüleid  
kellemesek mint te  
szigorú arcú apád is fagypont fölötti  
próbálok fesztelen lenni

\* \* \*

bejön a fontos ember elegáns városi viseletben  
*olvasmányélményekből tudom hogy olyan*  
barátságos  
igyekszik közénk tartozónak látszani  
kobzot vesz elő leheveredik  
anyád bársonyos-rekedten énekel egy verset  
amiről nem tudom kitalálni kié lehet  
a múlt század első évtizedeire tenném  
de néhány szava megzavar  
az ezredforduló tájára hajaz

\* \* \*

anna nem tudom mint került közénk  
  
amikor anyuék belépnek az akkorra szűkülő szobába  
valahol oldalt ő már ott van  
fontos lenne a ruhájáról írnom  
de nem figyeltem meg igazán  
fekete csíkra emlékszem a gallérszegélyen  
anyuéken is minden fekete

\* \* \*

anyu azzal kezdi  
beszéltek erdélyben zselyke jövődóbelijének szüleivel  
az esküvő nem akármilyen  
fontos rögzíteni a dolgokat  
*zselyke a kanapé másik oldalán tavaszba öltözötten*  
az egész természetes

balázs is nézi anyut  
akinek fontos mi lesz az unokákkal  
apunak nincs cigi a kezében  
bár nem hinném hogy az illem miatt

\* \* \*

közben elócskásodnak a bútorok  
a sarokban téglarakás  
ilyen mostanában minden álmom  
hülyén hangzik a dal de pengeti végig a kobzos  
mint görög pihenőligetekben a babérkoszorúsok

\* \* \*

elfelejtettem ma lenne a születésnapod  
kiesnek fejemből a dátumok  
önvédelemből  
ilyen hülye magyarázatokkal próbálom  
helyettesíteni a demenciát

\* \* \*

párizs  
az álmok városa mondom félhangosan  
mint aki marhára érti a dolgot  
kétszer is átrepültem fölöttem láttam a *tornyot*  
de hogy fogsz helyettem is barangolni fájós lábbal

\* \* \*

hamarosan kiderül milyen a laborletet  
napok óta bort se iszom már  
a részletek tisztázva a kiadóval

csak az óraátállítás miatt zavarodik össze minden  
bútorok téglarakások  
tegnap a mával  
egy elegáns nappaliban  
dögszagú délutánon

## ÜRES KATTOGÁS

reklámkockák amit csak tudatalatti észlel  
valami kényszeresen megjelenik  
élni kezd a zsigerekben  
olyan volt a tegnap esti film után  
szagok keserű íz sírásra szorult torok  
nem tudom megfejtani  
a kórházi estmagányig jutottam  
ezerkilencszáznegyvenkilencben  
mikor reszketve hüppögve bújtam meg az ágyban  
a hangos sírást már szégyelltem  
nem tudom miért ez azóta sem változott  
mintha kéz szorítaná nyakamat  
szemem alig tudja tartani a könnyet  
rohadtak ezek a rejtett filmkockák  
a zsigeri kényszer

pedig semmihez nem volt közöm  
az amerikai tucatgiccsben  
talán a rasztás hajú fekete gyerek  
*anyjához simulva nézett a kamerába*  
riadt tekintetére reagált bennem a lélek  
fülemig húztam a paplant jóval éjfél után  
nem mertem elaludni  
nehogy becsukódjon anyuék mögött a kórteremajtó  
s magamra maradjak a klórszagú csöndben

aztán pörgés csattogás  
mint rég a mozikban ha véget ért a film  
üres kattogás  
vakító fehér fény maradt  
a varázslatból ébredők szemében



## SZILVESZTER FEBRUÁRBAN

hogy kinek mit jelent  
az újév hajnalán sparheltre tett fazék  
nem tudom  
nekem a konyha gőzmelegében anyut  
ahogy ilona nénivel nevetnek  
a maradék székelykáposztán  
mint változik át korhelylevessé  
apuék bent góbé nótákat énekelnek  
isszák a hígború fröccsöt

persze buta kérdés kinek mit jelent  
nekem a még felhőtlen gyerekkort  
hótakarta kerteket  
mikor még minden tiszta jó  
sütemény- ételillat családmeleg

vidámság  
izzó kályhacső  
és megint egy boldog új év  
hó ropog  
fényesre bokszolt bakancsban  
csúszkálunk a papp-domb jegén  
minden szikraragyogás  
és minden költemény

mit jelent egy ételillat  
egy semmiből jövő  
a múltkor savanyított káposztából  
*bár lassan fogyóban volt*

maradt még  
eszembe jutottak a szilveszteresték  
minden  
a melegség  
hogy semmi sincsen

hagymát vágtam  
feltettem a maradék káposztát  
marék rizsával  
darabka kolbászt szeletelve  
csak visszajön kicsit a régi este  
ennyi kellett  
megkívánnom  
kimegyek a fokhagyma összezúzva  
a levest berántom

egyedül vagyok de nincsen semmi baj  
kis káposzta egy régi illat  
és megint anyuval  
fejemben halkán szólnak a nóták

másnak mit jelent  
nekem ez a valóság

## ÚTBAN CSILLAGHEGY FELÉ

visszagondolva már tudom  
a szagok illatok mélyen vésődnek az emlékezetbe  
legtöbbször rejtve a titkokat  
miért lappangnak évekig s mi az  
mi egy pillanat tört része alatt  
kiélesítve nekünk szegezi őket

a hév-ablakból láttam egy pillanatra  
a kép szinte elmosódott az alak lényegtelen  
csak az aktatáska  
ahogy súlya a kezét lehúzta

mondtam balázsnek  
érthetetlen  
nálam is volt egy könyvekkel rakottan  
és ezt a rómainál láttam messze csepeltől  
a kettő közt nem volt azonosság  
mégis ahogy a szemem befogta  
szomorú-keserű szag csapott meg  
azóta a régi bőrtáskára gondolok  
hogy mennyire vágytam egy hátra akasztható újra  
a zsíros kenyerek illata is benne volt  
egy redőnyös tolltartó utáni vággyal  
az elefántos rádiók elérhetetlensége

leckehiányos füzetek lapítása  
a kopott megtört bőrhöz ahogy a kezem tapadt  
a csatok a szíjak  
a négyrétegesen hajtott tenyérbe simuló fogantyú  
mind benne volt a pillanatban

bementem valami kocsmaszerűségbe  
ahogy csillaghegyre értem  
pohár sör stampedli rézangyalos szilva  
tudtam ez lesz a vége  
de elkerülhetetlen ha költővel esik meg  
előbb-utóbb versbe lesz írva

az est jól sikerült jobban mint reméltem  
borral teával jutka-házi-süteménnyel  
mondhatnám ült az egész  
figyeltek  
de nem látta rajtam senki  
egy aktatáska  
akkor kezdett bennem verssé lenni  
hogy ott se vagyok  
valahol hatvan évnnyire  
kezemben elnyűtt táská  
belegyűrve gyerekkor  
csillaghegy csepel juranics telep  
megyek elszámolásra

## DE SZÉPEK VAGY TOK

mint szent pál az oláhokat  
sok régi május itt hagyott  
hiába álmodom őket  
eltűnnek mind a kiscsajok

jól tudom sosem nővök fel  
orgonás esték ha jönnek  
csöpp meleg kezeket érzek  
fölékszerezik a csöndet

istenem de szépek vagytok  
harisnyásan tarka blúzban  
nincs mi tőlem elvehetne  
vén gyerek hetven se múltam

szemhunyás és jöttök újra  
tavaszremény gerleszárnyon  
röpülésünk újrafestem  
nélkületek nincs világom

## ROZSDASZIMFÓNIA

és akkor megállok  
mert nem tudom merre kell mennem  
az utak már nem mutatnak semmi célt  
se erdők se tengerek se otthonok  
visszanézek  
látom körben minden ugyanaz  
se indulás se cél  
nézek az égre  
nem tudom odaképzelni istent  
rég kihúztuk a listákról egymást  
és ezredszerre is leszögezem  
az egyetlen vagyok  
kalapács emlékét zengő üllőacél  
hittem  
jöttömbe a világ belerengett  
de elrezeg a hang az üres csarnokokból  
a sarkokban a pókok éhen döglenek  
hallom vasoszlopokról sír a rozstda  
hegyikristály-tiszta rend  
a kimondhatatlan bizonyosság  
mikor anyám ölébe vett  
visszanézek  
fülemben kalapácsok szimfóniája  
hogy kiszolgált hetven tél tavasz  
ilyentájt illene okosnak lenni  
de nyakamra tekeredik a csönd  
értelmét veszi a szónak

## SÚLYTALANUL

botorkálok mint szélütött  
nem-lenni készülök  
egyszerű mint kedd után a szerda  
hogymenni kell  
eznem kivégzésnem keresztfa  
azévek túrnakegyre túrnake  
nemkell senkimás  
biztosított hogymagad feszülj meg  
nemkell tartanod naponta szemlét  
mivan fogyóban mit tehetsz  
olyan egyszerű lesz a nemlét  
akár az egyszeregy

régbe fordulsz egyre többet  
miket rontottál el mikor  
ritmusosabbak a csöndek  
köp rád a múlt nem válaszol  
tebenned az egész világod  
hihetsz mennyben nirvánában  
régóta nincs kire várnod  
ősz van tél van tavasz és nyár van  
egyik megy a másik jön újra  
kopik fogy az ember teste  
az egésznek nincs semennyi súlya  
voltage délután megeszi az este  
megérteni a végtelent  
hogyminden mögött ott a másik  
és nem tudhatod meg mit jelent  
a mögött mögöttjéből milliárd hiányzik

ez a léted mint hinta lendít  
szédülsz emlékezz rég is így volt  
semmiből jött hogy érhetnéd el a semmit  
a csönd a minden a csönd a sírbolt



## MÁSNAPOS VERS

kavargó versek szerelmek káromkodások  
lerobbant kórházfolyosók  
beteljesítik önmagukat az átkok  
hitegetem magam nem adom olcsón  
de borzalmas fejét a szörny fölemelte  
menekülnék csak a *kívül-belül*-t elírták előlem  
van ki istent figyeli mi lehet a terve  
az ilyen remény kihalt belőlem  
csalogató rím egy *könnyű álmot ígérő* este  
ma enyhébben hunyorít a nyár  
ez nagy szerencse  
túl a hét ikszen milyen király  
versek éltetnek szerelmek  
s még nem mordult fel az utolsó rohadj meg se

## ANUBISZ

a kutyafejű lány háttal állt  
fekete sörénye vállára omlott  
vártam félrefordítsa a fejét  
sötétbe szűrődő fény  
rajzolta sziluettjét  
a konyhaablakból néztem  
jó lett volna valakinek elmesélni  
de moccanni se mertem  
féltem észrevesz  
kezében ott a kés  
kiveszi gyöngülő szívem

nem bírok el még egy megmérettetést

## PSZICHO, TRÉNING

nem tudom mit kezdjek ezzel a helyzettel  
napok óta jár a fejemben és borzasztó  
hogyan olyan dolgok amik teljesen idegenek tőlem  
és rettegve kell beismernem  
ha annyira azok lennének  
fel se merülhetne a sok gondolat  
ezt meg ezt kellene tennem mondanom és azért ez  
túlzás  
és napok óta próbálom legyűzni az indulatokat  
bennem a folyamatos félsszel  
biztosan ilyen dolgokat akarnék  
hogyan az egész filantrópia lazúr  
farkasfóján mosoly  
nem akarok bárányokat simogatni  
hülyét csinálni magamból  
széttépni mind  
az egyetlen megoldás  
miközben rettentően szégyellem magam  
honnnan kerültek belém ilyen gondolatok  
de tartok tőle ez projekció  
nem vagyok különben kikben mindezt elítélem  
nyelem a frontinokat  
aztán pár nap múlva ahogy közeledik a télvége  
eszembe jutnak az orgonák tulipánok a nyár  
lekenem leragasztom az egészet  
elfér a többi seb közt ha kérdezik  
á csak egy bagatell mondom  
de továbbra is bennem a rettegés

# KÍNVOKÁCIÓ

*felhő szomorítja arcát az égnek  
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek  
betesz az éjszakának az este  
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste*

nézem a beretvátlan arcú holdat  
hittem ezüsttallér  
isten pénztárcájából gurult az égre  
s kuporgatott gyerekillérem mellé képzeltem  
az agyagmalacba

minden széttörik millió darabra  
s úgy tűnünk el a roppant egészben  
ahogy csillagparányok tejútködökbe  
hűlő reggeli nyárfény  
csak a pillanat létező  
az mindenünk örökje

bölcsnek hittem magam  
megvilágosultnak mint fa tövén buddha  
de a levelet se értem mi ölembe hull  
s már azt se tudom hogy van-e ki ért

miért volt minden jaj miért  
s mit ért az egész ha senki se tudja

fognak a káromkodások  
kamu lesz betlehem a kisdoddal  
csillagpor lepi a világot  
telnek az árkok a nincsekkel

## NEM EZT ÍGÉRTEM

itt az ősz  
integetnek a fák  
ágakról olvasok  
süket a világ

felhő figyel  
zivatart álmodik éppen  
mi lesz velünk szerelmem  
nem ezt ígértem

elment a tavasz el a nyár is  
botorkálok emlékek között  
kerülném a rímet de olyan banális  
az ismétелhetetlen örök

itt az ősz  
hol vagyok hol vagy  
olvasd számról hogy szeretlek  
maholnap levelek záporoznak

a szél nevedet zsongja  
utánad-lépteimet  
festi a gesztenyék bronza  
élni minek

itt az ősz  
készül a fagyszeles tél  
vedd fel meleg cipődet  
jöhet a hajnal a jeges dér

## VANNAK ROSSZ DÉLUTÁNOK ESTÉK

nem tudok elszakadni  
akartam mondani de semmi értelme  
már kétszer kellett újraváltani az urnahelyet  
micsoda hülyeség az egész  
ugyanaz mint a sosefelejtünk  
az örökkébennemélsz  
mit hazudozzak  
mély álmaimban ér csak utol a hangod  
arcodra alig emlékszem  
megfoghatatlanná  
szivárványmesszivé lettél  
hogyan mondhatnám  
nem tudok elszakadni  
rólam válnak le a dolgok  
lavina a hegyről  
ahogy gleccser sírja sziklába a fjordot  
és beletűnik a tengerekbe  
olyan ez az egész  
értelmetlen a megmaradni  
van a ma talán a holnap  
üres mögötte minden  
utaztunk bolygók közötti fények  
hangokra esnek a mondatok  
nem tudok elszakadni  
de tudod-e hol vagyok  
s van-e titok mi tudja hol vagy  
mi újra hozzám vezetne téged

## KIS ÉJI SEMMI

nem gondol semmire  
halni élni gyáva  
fejét nem vették  
csontját se törték  
feszül az éj ablakára

nem gondol semmire  
élni halni mindegy  
néz az éj ablakába  
karjai csupasz csontok  
sose volt szárnya

nem gondol semmire  
hunynak a fények  
minden pamutpuha csendes  
nem kell sehova menni  
áll mozdulatlanul  
míg megérkezik a semmi

## BÁTORTALANUL

mintha barátságos űrlény  
körüölölő szűrt fény  
bátortalan por-ködös  
a félállapot az közös

van ami tűnik van ami éled  
pókhálóárnyhalál-képek  
aranyecsettel javítva  
a remény ajtaja nyitva

kicsit elveszett világ  
mint kint hagyott gyereklapát  
csipkeszép álom a volt kor  
főnixként kelünk a porból

a ringató délelőtt-selymes  
vetkőzik a szerelemhez  
benéz a koszos ablakon át  
pirul és neked adja magát



## MEGKÉSETT IDILL

fúj a szél  
rángatja a fákat  
fárad a sok levél  
elereszti az ágat

avarszőnyegen  
lépdél az őszvég  
összébb húznánk a takarót  
néznénk

## EGY SOSEMVOLTRÓL

*Ha látnak, elfutnak a farkasok s gyűlnek a lepkek*  
T. Tzara – A város szélén

annyi vagy mint kutyaszerelemben a hűség  
elérhetetlen célok felé meneteltünk  
hosszú fekete kabát rajtad  
szerelmes mosoly a szemedben

egész éjjel esett rám izzadt minden emlék  
olyan egyedül voltam  
ahogy pattogzott zománcú lavórban  
a párjától elszakított koszos zokni

légszomj gyötört de nem tudtam  
kiszakadni mellőled torkomba fújni a ventolint  
mossa le rólam az arcod  
mit kezdhettem volna veled

ez a gyűlölet anyja  
fuldoklása az elásott magzat-szerelemnek  
ami ott lebeg a kertben  
és lezuhan mint fészek őszi viharban

## HA HIDEG VAN

megy az ember mit tehetne  
peregnek az évtizedek  
reggel este

nyár múlik hócsillagos tél  
nem hallom üzeneted  
hova lettél

köpök a hamis prófétákra  
 eget hazudnak  
itt vagyok árva

hullt levél sodródva szélben  
dértakaróban  
ki vacog értem

tengődöm semmivé degradáltan  
stricibandában  
vagyok hazátlan

pedig voltak álmaim szépek  
aztán este reggel  
az ember ébred

a csikóremények szétszaladtak  
pergő évtizedek  
mindig magad vagy

érdemeltél-e jobbat  
hülye fölvetés  
minden rothad

mit tehetne meg az ember  
deresen-zúzmaráson  
egyszerelemmel

## ILYENKOR ÜNNEPTÁJT

közelednek az ünnepek szaporodik a szívverés  
nagyon oda kell figyelni a szeretetre  
ilyenkor a pénztárosok is érzékenyebbek  
és a szupermarketekben helyén kell legyen az ész  
mit bízunk az angyalokra s mi amit feltétlenül venni kell

amikor közelednek az ünnepek  
elővesszük a régi szaloncukros dobozt  
ellenőrizzük elegendő-e a gyógyszer  
vagy inkább most menjünk patikába  
mert ügyeletem váltani úri luxus

ilyenkor jobban figyelünk a szeretetre  
próbáljuk felejteni sérelmeinket s talán eszünkbe jut  
kiknek okoztunk bánatot  
ilyenkor a pénztárosok érzékenyebbek  
próbálkozunk maradék félmosollyal  
legyen huszonnégy huszonöt-fokos az ünnep  
ahogy mondani szokás kellemes  
diszkrétan hallgatunk  
mi van a ráncolódó homlokok mögött  
ilyenkor amikor közeledik az ünnep  
nem teregetünk ki bánatot félelmeinket  
szaporodik a szívverés ami jó  
talán könnyebben észrevesznek az angyalok  
körberöpülnek a tisztaszobában szárnyasuhogásuktól  
megnyugszunk kicsit  
de készenlétbe helyezzük a nitromint  
felkészülünk *a kis gyufaárus lányból*

azokból kikhez ugyanúgy közeledik mint hozzánk  
de mégsem jut el az ünnep  
akiket dérral takar a reggel  
s a hajnalban a siető pénztárosnők sem vesznek észre  
kik fölött varjak köröznek  
mert magukra hagyták őket az angyalok  
ilyenkor nagyon oda kell figyelni a szeretetre  
mert közelednek az ünnepek

## DECEMBER, DÉLELŐTT, SZÉLCSEND

*A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,  
Leejti kétfelé fehér szárnyát az árva*

Taknyos szürke ég. Tudom, nem győzhetek.  
Feszülök szobám börtönablakára.  
A messzi jegenyék szoborcsöndesek.  
Ma véget ér, érzem. Minden hiába.

Innen úgy látszik, kicsi szél se lenne,  
de foglyul ejtve, lent a kopasz nyárfán  
egy tescós szatyor mintha meglebbenne,  
s én, akárha az ő bánatát fájnám,

itt remegek a decemberi csöndben  
versre szögezve. Már nem csap be advent.  
Barázdált arcomra rég nincsen könnyem.  
Távol-jegenyék vannak, rideg rab-rend.

Ki azt hittem, ura vagyok a szépnek,  
lengek, nejloncafát vak nyárfaágon.  
Egymást űző évszakok, mit reméljek?  
Széjjelvacogtam minden álmom.

## TORZÓ

a dolgok valahogy ott maradnak  
mint a húsvét-szigeti szobrok  
willendorfi vénusz  
találgatjuk  
a szfinxnek hogy törhetett le az orra  
karjai a milóinak  
a lényeg egy az anyaggal  
értelmetlen a múlt miéértje  
csak egymásban maradhatunk egész  
csillagködben pulzáló végtelen



## HIDEG HOLD FEBRUÁRRAL

volt *egy álmom*

leéltem vele egy életet

mosolyogtató

talán

de olyan szép volt mint a ma esti hold

erzsébet felett

olyan állandó olyan pillanatnyi

nézem a hideg februárból

milyen messze van az első kép

nem is tudom

csak látom

és ezerszeresen

nem csak kitalálom

hószakadósos december-estén

amiről annyiszor írtam

ne figyelj a részletekre

annára se

ahogy keze rásimul kis tenyeremre

ahogy ránk borul a karácsony este

talán azon az éjjelen

volt *egy álmom*

hogy muszáj boldognak lenni

mint parázsban sült krumpli melegét fújni

szívemre tenni

olyan gyönyörű volt

nem tudom mondani szebben

mint erzsébet fölött a hold

olyan elérhetetlen

ez a hideg februári este is azt sikoltja

minden minden hiába volt  
hogy elvesztek és kiürültek az évek  
ahogy eltűnt anna a többiek  
ahogy elveszítettelek téged  
s csak vonszolom magam hét évtizede  
volt *egy álmod*  
és mondd mi lett vele

állsz a hideg erkélyen nézed a holdat  
ennyi az egész  
nem látod milyen bolond vagy

volt *egy álmod*  
szerelmeid is voltak  
kifordított üres zsebek  
ne hazudd azt hogy kiraboltak

volt *egy álmod*  
merd kimondani végre  
legalább most a hideg februárban  
ahogy nézel az erzsébeti égre  
valami nagyot szerettél volna valami szépet  
de elveszett semmivé lett  
üres fényesség minden  
mint erzsébet fölött az ég  
sötét

ne mást okolj  
álmodat ki szedte szét  
hisz ott volt mindig benned  
lenni akartál

nézz a holdra  
lettél amivé kellett lenned  
varázsló ügyetlen kókler  
legalább ma este hidd  
erzsébet felől  
neked üzen a hold-jel  
mutatja  
volt *egy álmod*  
ami ma is veled van  
olyan valóságos  
hogy megálmodhatatlan

## A BOLOND TÜDŐORVOS

a délutáni álmomba költözött  
a nővérke behívott  
tisztán érthetően mondta a nevem  
arcán széles mosollyal fogadott a főorvos úr  
kérdezte hogy vagyok  
nincs különösebb gond feleltem  
időnként a levegővétel  
magához ölelt ezt szereti nem a panaszkodókat  
elővett két faragott papírvágó kést  
látszott a csomagolásból valami szett maradéka  
és két ollót ami szintén repiajándék lehetett  
oldott volt a hangulat  
közben valaki más is bejött a rendelőbe  
búcsúzáskor megkérdeztem  
mégis mi legyen ha rosszabbodik a helyzet  
csak nevetett hát visszahozza ezeket a vackokat  
oké mondtam akkor igyekszem meghúzni magam  
végül is mindig akad egy kis levegő  
és ha végleg  
hát adja valaki másnak  
de már nem figyelt rám  
kitakaróztam nyitva volt az ablak  
nem éreztem légszomjat  
tehát van két késem két ollóm  
aztán szerezzé vissza ha kell neki  
amikor lezárja a kórlapot

## ISTENEM

kiról az én szívemben lelkemben az a kép alakult  
hogyan nem vagy  
akihez esténként nem tudok fordulni megértést keresve  
kinek sose tudtam bevallani semmit  
mert hamisnak éreztem másra lőcsölni a szart  
mert naponta szembesülök azzal  
nem másokban kell keresnem a hibát bűneimért  
akinek nem tudom miért adatott meg  
hogyan lassan mindenkit lekörözve  
rangidőse legyek egy egyszervolt szerelmes családnak  
én akit csecsemőként jobb lett volna veszve látni  
úgy beleragadtam ebbe a nemtudommineknevezembe  
hogyan szégyenkezve nézek a múlt  
váltjaimra lehetjeimre  
kikre úgy épült a sok évtized  
mint árulóra a titkon nyitott rács  
mert érdemekre gondolok büntetésre és rád  
akit akár akarok akár nem meg kell szólítanom  
pedig nincs szomorúbb  
várni a felmentő megbocsátó biccentést a keresztről  
de ne haragudj  
rohadtul nem hiszek az elrendeltetésben  
az eredendő bűnben  
ide születtem  
ezek között a folyók hegyek istenek között kell lennem  
hiába akarnék szökni  
bevésődtek a képek  
mosolytalan szomorú arcod  
amin egyetlen lélekmelegítő rezzenést se láttam

szerinted hogy gondoljak a megváltásra  
hogy higgyem bármit is képes lennél tenni értem  
ha a vagyommal se tudsz mit kezdeni  
hogy jöhetsz utánam mikor szétszórattatok a szélben

## A SZÍV HÁTSÓ FALA

orvosnál várva kiderülnek titkok  
laborlelet kinek miért kell  
mit mond a szomszéd kinek volt egy ismerőse  
telefonba merült arcok fontossága-rémülete

hurcolom kilencedik éve  
mióta zselyke elkísért az emlékezetesre  
a *nemenjenhazasemmiértjönamentő* óta  
jó poén jut eszembe a *mentőőtő*

hogya a szív hátsó fala  
*fel kell dolgozni majd*  
nem értettem minek a cirkusz  
itt jöhetne a kórleírás  
hogya flott legyek  
megszívtam mint bárki más

mikor elért a sorszám  
s a pisit leadtam  
*vérvételre majd szólítanak*  
láttalak meg  
melletted pont egy hely volt szabad  
röhögtünk boldogújíévezve  
kívántunk jobb szerencsét  
te műtét miatt én ahogy a rendje  
aztán a családok az ország a mit tehetnénk

mégis csak jobb volt ötven éve mondtam  
mikor likőröket kevertünk szilveszterre

a padlástéri laborban  
föl ne tűnjön  
a triple secet vízzel öntöttem utána  
és sose hittük volna  
ahogy a hölgy kérdésére válaszoltam  
*sokáig kell várni a sorra*  
á megy gyorsan mint az élet

észbe se kapunk minden semmivé lett  
erről már veled beszéltem  
szorítva vénámra a papírvattát  
mindjárt téged szólítanak  
puszilunk mindenkit  
majd összefutunk újra  
ahogy annyiszor fél évszázad alatt  
te mész az urológiára  
én kiváltani a gyógyszereket  
*és persze igyekszem ahogy lehet*  
*és te is tartsd magad*



## MARI MA TELEFONÁLT

már tavasszal beszéltünk róla hogy majd ősszel  
november előtt  
nem amikor a tömeg  
fényképeket szeretnék  
aztán elfelejtettem az egészet olyan rohadék volt a  
nyár  
cétékkel hőségriadókkal  
a besötétített lakás akár egy kripta  
forró hetek hónapok  
csak gyógyszerár az orvos  
olyankor a spár a piac  
hazaérni mielőtt gyilkos szándékkal  
rám nem ront a nap

mondtad utaztok gibraltárra  
de nem amiatt hívsz  
hanem megyek-e veled októberben ha megjöttetek  
igen az tényleg nagyon jó lesz  
és tudod Európában – Magyarországon kívül –  
kizárólag Gibraltáron honosak a majmok  
nagyon szép lesz én is jártam az Ibériai félszigeten  
Portugáliában  
a kontinens sarkáig elvittek busszal  
akkor láttam az óceánt miközben laci meghalt a  
kút völgyiben  
biztosan jól fogjátok érezni magatokat  
hívj ha megjöttetek mikor megyünk  
kicsit letakarítjuk a sírköveket  
csokrokat viszünk mécseseket

tényleg jó hogy eszembe juttattad  
van másfél hónapom készülődni  
és megcsinálom végre a képeket az okostelómmal  
és érezzétek jól magatokat  
és köszönöm szépen előre is  
és én ezért akarom hogy szórjanak szét a francba

## **BUX BARNABÁS BOLDIZSÁRT KÖRÜLVETTE A SEMMI**

a végtelen történetek közepén kezdődnek  
annyi látszik amennyit a köd enged  
titkokat lengő kopasz fák  
messze szirénák sebzik a csendet  
a januárok közül ez sem ígér újat  
bordáimon fűrészes  
röpül a csontszilánk  
a szívet kell kézbe venni  
fekszem templomhidegben  
ennyi a történet ennyi  
zeng az orgona  
kórus áll fegyelmezetten  
feszülő ideg a karnagy háta  
árnyékvilág  
a köd bezárja  
kereslek  
nézek a füstszínű égre  
semmi  
néha villanó varjak feketéje

## EGY KANKALIN EMLÉKKÖNYVÉBE

Eltűnik ez a február is.  
Kartávolra ér a voltság.  
Már semmi, senki nem hiányzik.  
Engedj el, barbármennysország.

Én nem akarok angyal lenni,  
teszek az összes kerubra.  
Semmiből leszek örök semmi,  
míg világ a világ, újra.

Lélegzem minden kankalinban,  
ameddig tavaszt mondanak.  
Beleszédülten eddig bírtam,  
boszorkányszoknya-forgatag.

Úgy röpülök el mint a táltos.  
Holdon túlra, túlra a Napon.  
Barbármennysország, szivárványozz!  
Szórd elém csillagabrákom.

## A 17-ES

*Bocsásd el, Uram szolgádat, szavaid szerint békében*  
Lukács 2,29

*már ha az igazságot (és az Életet)*  
*az Írások valóban megmondják nekünk*  
Birtalan Balázs: In fine

vasárnap az úr megpihent de azért hagyta  
járjon a hév meg a metró  
kinyitva fekete ernyőm elindulok kies csepelről  
lágymányosra  
kiengedett a tegnapi ónos eső maradéka  
de óvatosan araszolva *a csigolyatörés emléke*  
*meghatározó*  
odaérek tíz órára  
*nem tudom mióta nyomaszt a kényszer ne késsek el ha*  
*úgy ígértem*  
*megérdemelne egy emlékmélyrétegi bűvárkodást*

halálról beszélgetni  
*ha nem szakmai fórum a helyszín*  
*s nem ezerkilométerekre halók az alanyok*  
*ülve egy fehér ágynál*  
*infúziós állvány hánytál a korán behozott*  
*ebédes tálca mellett*  
*amire a praktikum miatt a vacsorát is odarakták*  
próbálva szalonképessé tenni a dolgot nem egyszerű  
a lét és nemlét határán másként működnek a dolgok  
és akarva nem akarva megjelenik  
*(vagy mindig is ott van) isten*

nem működik a kincstári mosoly optimizmus  
és egyre gyakrabban kap főszerepet a múlt idő  
nincs mód elkerülni a szemkontaktust  
*a sunyítás mindennél árulkodóbb*  
és elhangzik az igazított kérdés  
*bocsásd el most szolgádat békességben a békességbe*  
mintha korbáccsal ütnének arcul a 17-esben  
és tudod nem te vagy simeon  
de a kiválasztott fekszik az ágyon

## ARMAGEDDON

töltsd ki az utolsó cseppet és rohadj meg  
akár vagy akár nem mindegy  
menj tőlem kincstári kegyelmeddel  
nem kellettél soha nekem az én fiam kell

számolj vedd elő mindkét kezed  
mit tettetek velem ti istenek  
állok nyakamon rakás évtizeddel  
vedd el a keserű poharam vedd el

ne félj én békén hagylak  
de tudd szerintem link alak vagy  
cifrázhatom színezhetem bárhogy  
itt a piros hol a piros a háromságod

én csak kérdezek hogy engedhetted  
de rezzenését se látom szemednek  
csodákat nem tegnap kell tenni  
a kör bezár nekünk nincs másik ennyi

nem vígasztal a leplét ejtő lázár  
ha te vagy az élő miránk kell vigyázzál  
mert így csak semmi vagy kő se a szegleten  
és nem érdekel hogy nem bocsátasz meg nekem

## A KÉRDÉS

...de mi van mögötte  
tettem föl a kérdést mikor az eget néztük  
hátunkat a ház falának támasztva  
próbáltuk megfejteni a végtelent  
a végtelent ami nevében hord mindent  
s minden korlátját az értelemnek  
az okosak beszéltek ősrobbanásról  
neveket említettek kik megfejteni hitték  
tér-idő görbülettel a relativitást  
néztem a messzi csillagokra  
és kérdeztem hol a végtelen és mi van mögötte  
sok év keserűség élét vette a dolognak  
szűkültek álmok ébrenlétek  
a filozófiát sunyi kanyarral kikerültem  
a távolsági beszélgetésekre félretett idő fogyóban  
meggondolandó milyen kérdéseket kinek teszek fel  
megyek a megfejthetetlenek után és azzá leszek  
s látom helyünkön már az új kérdezők  
hol vagyunk hova lettünk  
néznek távoli csillagködökre  
...de mi van mögötte



## ARÁNYOK, GYEREKEK, AZ ARÁNYOK

a fegyvergyáros a fegyvergyáros  
fegyvert gyárt  
legyen mivel foglalkozzon a fegyvercsempész  
a földművesek marihuánát meg a fasz tudja mit  
ültetnek  
legyen miből gazdagodjanak a droghercegek  
a bérgyilkosok ölnek ők ahhoz értenek  
s a munkájuk viszonylagos jólétet biztosít nekik  
ezek a dolgok károsnak mondhatók  
a dolgok egyik oldalát tekintve

de ha a fegyvergyáros abbahagyná a munkát  
a bérgyilkosok kényszerülnének nélkülözésre  
a népirtások antihumánusabbak lennének  
a földművesek otthagynák az ültetvényeket  
amikre visszanőnének az erdők  
hazamennének alultáplált gyerekeikhez  
odacsapódnának egy megváltót váró szektához  
időnként föl vágnák a torkukat ereiket  
amitől termékenyebb lenne a föld  
a drogherceg nélkülözne családotól

ahogy a fegyvergyárosné és a bérgyilkos-ivadékok  
mert képtelenek lennének felfogni  
nem ők a fő gondja az emberiségnek  
hanem az estélyi ruhás szakállas énekesnő  
mert azért az mégis felháborító  
ezt a szomszédasszonnyal is megbeszéltük  
neki is mondta a fia az unokája

hogy fertő az ami itt van  
ahol olyan jól ellehetnénk mindannyian  
csak legyen készenlétben a zsilettpenge

## „ÉS LE FOGUNK GYŐZNI”

*Ab urbe condita*

Feledve a Város messzi születését, Livius,  
ennyi ezerév múlva ideidézlek, lásd mivé lettek  
a győzni akarók, hogy feledték szívükből ki a békét,  
zsarnokok büszke harcosainkat mint tették kutyákká,  
s lett romlott a valamikori szép-akarát a jóért.

Hiába újrázik a pilátusi kérdés, a nép hangja  
Krisztus nevét átváltoztatja Barabásra.

Mondd, Titus, szolgálkká lettünk mind, mi a büszkék,  
emberi jövőt nem érdemlők, fényes babérra  
érdemtelenek?

A hősök még tudták, megcselekedték, de rólunk kik,  
hova viszik a gyávaság hírért, hogy hagytuk, a zsarnok  
nyakunkra tiporva arcunkba röhögje: ő a király!  
Belepiszkítva hullagödörbe rohadnak az eszmék,  
erre képes ez a város, ez a gőgös, múltba meredő had.  
Valahaiak, kik védtük e hazát mindenek ellen,  
magunkra, testvéreinkre emeljük ma a fegyvert.  
Sírunkon új évezredek gyalognak, s hogy  
lábaik alatt fekszünk, elfedi gyógyítón majd az idő.  
Lesz-e mondója történetünknek:

*Itt reszkettek a gyávák,  
kik nem merték szavukat, dárdájukat felemelni.  
Szolgahad volt. Ne emlékezzen rájuk a Város,  
kik hagyták, ócska Nérók lantszó-kísérve  
rájuk gyújtsák az otthont, ennyit ért náluk  
az egyakarát!*

Méltón a városalapítókhoz, ébredni kéne,  
elűzni e senki hordabagázst.

## MÍG A HEGYRE FÖLÉREK

egyre nyugtalanabb a lelkem  
nem vittem föl izsákat  
jönnek új megpróbáltatások  
beleszórsz a csillagködbe  
porszemet égi mandaládba  
s csak te írhatod azt: örökre

hagytál egyiptomban  
nincs egy égő csipkebokor sem  
a beígért föld hol van  
a semmit járom eszebomoltan

tudod nem hiszek benned  
de te vagy az út  
valamit kellene tenned  
az elültetett hittel  
én csak föld vagyok  
a magokat te hintsd el  
vagy marad minden köves puszta  
s tántorgó népednek nem lesz kiútja

## MINTHA MESSZIRŐL

a kerti tó partján  
fűzfa sápad  
haja elomlik  
nézi a vadkacsákat  
játsszó gyerekek a nyárban  
fény ragyog az útra  
virágok díszszemle-rendjét  
hófénnyel kíséri a murva  
muskátlizuhatag az ablakokban  
pillangó szárnya rebben  
vasárnapillatú béke  
lehet-e szemérmesebben  
betakarni a múltat  
kardvirágvitézek  
a fekete földbe szúrnak  
mintha messziről  
marlene hangja szólna  
letakarítja köpenyéről a vért  
a suhanc-katona fölkel  
a kerti tó mosolyáról ne sejtsetd  
bombatölcsér



## DZSIBUTI

A tengeren túl is ez a Hold világít?  
Magukkal vittek a csillagok  
az éjszakával egy messzi világig,  
hol nem hallhatók a tam-tamok.

Elmentetek, beszél a dob.  
Halálidéző árva fák.  
Ott túl is ez a Hold ragyog?  
Létezik-e az új világ?

Eltűntetek, éjszaka vitt messze.  
A tengertől szemünk kiszárad.  
Közénk szégyenkezik az este.  
Kis reményt a Holdvilág ad.

Az ős-dobok hiába hívnak,  
a tenger mindent elsodor.  
Könny nem maradt. Hold vakít csak.  
Állunk, sok lombtalan szobor.



## MŰSZAKI ZÁR

Mindenütt drótakadályok.  
Milyen isten akarta ezt?  
Miért gyalázzák meg, ami áldott,  
mért hagyja Mohamed, mért a kereszt?

Méért kussol Buddha, a néma, a bölcs?  
Acélfonalat fonnak a párkák.  
Sírunk csak, nem otthonuk ez a föld.



Jaj, csak nyugalom, béke ha lenne...  
Ki vigasztalja a rengeteg árvát?  
Lázás homlokod hajtsd tenyerembe.

Hallod, kaffognak a fegyverek egyre,  
hogyan védhetlek meg kicsi fiam?  
Csuklyát húztak gyászoló fejemre,  
de a világ az ami sötétbe' van

## A CSÖNDHÁZ ABLAKÁN TÚL

szót találni a bedeszkázott ablakú ház csöndjére olyan  
mint szerelmet idézni fagyos januári estén  
amikor hófelhők mögé bújnak a csillagok  
s havat tipró talpunk alatt ropog a fájdalom

bedeszkázott csöndház ahonnan vakon néznek  
az ablakok  
reménytelen mint visszatalálni egy valamikori  
szerelembe  
mikor fényragyogásban forrtunk össze a nyári zenében  
s csak a tücskök a fű az ég kéklő koronája zengte  
a nászunk

vakon néző ablakok csöndház a deszkák  
mint megromlott szemem mögött az álmok  
jönnek-mennek évszakok de kilopni belőlem téged  
hiába próbálkoznak sátánpofájú tolvaj évtizedek

hallom a hangod mintha te is és ma is azt mondanád  
elvesztette hatalmát az idő ne félj  
deszkák mögötti sötétben nem múlik el a szépség  
mert kell a hűnek-maradás a néma szobákban

a bedeszkázott ablakok mögött soha nem múlhatunk  
egyszeri hűségpecsét életünk-halálunk őre  
barnult szemfödéldeszkákra néz a január is  
és csak a csönd a zene a hűség

# **BODZA ÉJSZÍNŰ KAVICS**

## SZÉP NAP EZ

akár a lány futása  
haja jobbra balra lengve  
hagyom a mosogatást egy pillanatra  
bevésem gyöngyvarázsát a csendbe  
öröm van minden mozdulatban  
éreztem ilyet régen  
daloló nap április  
és minden mindegy  
elég hogy múlt-szépet megidézzen

jó nap ez  
hiába tudom jön az este  
de nézni hosszú haját  
röpül ring a teste  
megérte már

elhagyja a satnya fákat  
újranyitom a csapatot

még hallom ahogy  
lépteit ünneplik  
a panelházak

## FÖLLAPOZVA AZ EGÉSZSÉGÜGYI NAPTÁRT

holnap megint orvos  
a tüdőgondozóba megyek  
fölríratni háromhavi gyógyszeremet  
csütörtökön szemnyomás-mérés  
kapok ott is három receptet  
a patikában kiváltok egyet-egyét

telefonálnom kell időpontért  
mikor megállapítják alkalmas vagyok-e  
mozgásszervi rehabilitációra  
vagy menjek érsebészhez  
aki elküld szívkatéterezésre  
ne érje őket meglepetés a műtőasztalon

belegondolva a körforgásba  
ami tíz éve elkapott  
*s kicsit is pozitív a hozzáállásom*  
lényegében nem rossz dolog  
orvos ismerősömet idézzem  
*az igazi infarktus jön és viszi az embert*

lírai anamnézisembe elég lenne annyit  
*a költő hetven éve*  
miért kellene kibogozni  
ami a mai állást tekintve lényegtelen

maradnak a lapszél előtt kifulladás sorok  
egy-egy messzire visszanező sánta rím  
*lásd hat sorral föltebb*  
az ismétlődő huszonnégyórás reményre

## FÖLÖSLEGES EGY DÉLELŐTT ÍZÉT MAGYARÁZNI

semmi gond mondtam  
bár éreztem számban a keserű ízt  
amit nem tudtam mihez hasonlítani  
sem a testemen átfutó hagyd-abba érzést  
a régi időkből  
mikor még nem volt trendi a depresszió

nincs jelentősége mondtam  
mert tényleg semmi nem változott  
minek is beszélnék hosszan  
mikor egyikünk sem tudja a frankót  
benne minden más színű mint bennem  
ami kizárja a harmóniát

nem kell magyarázni  
rám tapad a délelőtti szantálfa-illat  
érezni fogom mikor már messze leszek  
emlékszem  
mint a denaturált-szeszláng árnyjátékára  
nehéz fekete drapérián

lényegében ez minden  
nem kell ügyet csinálni belőle  
groteszk lenne mint  
hugo boss öltöny egy gyárudvaron  
minek magyarázni a gyászt  
úgy sincs jó válaszom

## EGY HAJNAL HALÁLA

minden szereplő én vagyok

ha átfordítható ébrenléti nyelvre  
a kivégzéskor magamat láttam arcodban  
bár így hozzávetőleges  
ezek a dolgok nem írhatóak le  
matematikai állandókkal

mi lehetett az eredendő bűn  
nem beszéltünk róla a kollárét viselő hóhérrel  
ahogy sétálgattunk a lejtős pusztaszeri úti telken

miért szabadtérre tervezték az egészet nem értettem  
sem a krómozott kampót a mennyezeten  
ahová a karabinert kötik  
öt vagy hat sorba székeket padokat tettek a fűre  
hiába kerestem ismerősöket  
majdnem mindenki idegen volt  
laci próbálta tompítani a helyzetet  
időnként sírás szorította a torkom  
tenyerembe takartam arcomat vigyázva  
ne ránduljon a vállam ahogy értelemszerű

átkaroltam magam vigasztalólag  
mondtam lacinak biztosan benyugtatóztak  
a mozgásomon is látszik  
az emelvényre mentem  
kötelet nem akasztottak a horogra  
akkorra a mennyezet is eltűnt

délelőtti nap volt fölöttünk  
nem húztak zsákot a fejemre  
reszkettem hogy tudom elviselni  
de képtelen voltam becsukni a szemem  
vártam kirúgják alólam a sámlit  
vagy meghúznak valami kart

csak egy kattanás hallatszott  
előre billent a fejem  
bal arcomon véraláfutások

a nézők szedelőzködtek nem volt drámai hangulat  
ültem egy darabig mondhatni összetörve  
mire fölnéztem kiürült a dobogó  
elvitték a testem a padokat a székeket

erőszakkal téptem el az álomszálat  
nem volt vizes a párnám  
megnyugodtam  
logikusnak tűnt a történet minden projekcióval együtt  
a te arcod az én arcom a kivégzésed az enyém

fölfűzhetném nejlonszállra mint egy karkötőt  
fejemen sildes sapka a szikláktól nézek feléd  
halálainkra



## EZ A NYÁR

nem tudom  
merre kell mennem  
bohóc-krisztus  
állok útkeresztben  
tapodtat semerre  
lépni nem tudok  
ver a zápor  
talán hó is eshet  
ki kit őriz  
engem az út  
vagy én az útkeresztet  
jöhetnek vulgáris szavak  
könnyebb szabadulni mondom  
hagyd magad  
nincs kit szidni rég  
nincsen kit szapuljak  
végtelen-üres az ég  
ilyenkor csillagok se hullnak  
merre kell mennem  
állok a nyárban  
bármerre nézek  
a forró út felett levegő remeg  
lehet ez a megérkezés  
közönyös fák

lehet

## RIA PUCCINIT

osztott meg *a tibi* című versem alatt  
– *miért jutott eszébe nem tudom* –

– *gondold magad a helyembe* –  
koszos kölyök  
megyek a vasvári moziba este

nem ilyenek indult a reggel  
nem ilyenek  
jó ideje a reggelek  
csak telnek  
torlódo idegen szavak  
ambivalens déjà vu  
vagyok-e még vagy épp sehol  
hallottalak vagy csak  
elgondolt alak vagy bennem  
és minden igen  
és minden ezerszeres nem  
– *költőnek hirdetem magam* –  
téblábolok lidérchideg lakásban  
nincs nálam esetlenebb  
nincs nálam senki bénább  
nem ilyenek indult a reggel  
nem ilyenek  
jó ideje a reggelek kegyetlenebbek  
összekuszálódnak a büntető szavak  
ha megszólal a harang  
döbbenek rá hol tart a nap  
nem lehet elmenni innen  
– *költőnek hirdetem magam* –

giacomo fázik a vékony kabátban  
nem panaszkodom  
hiába  
késő  
gátakat rak a mész ereimben  
szétjajdítja puccini a csendet  
benzinkút van a mozi helyén

nem ilyenek indult a reggel  
nem ilyenek

## AMIKOR HARMADSZOR ÁLLTAM

meg a konyhában mert nem tudtam mit akartam valami pótcselekvést azért mindig kitaláltam de a szobában újra eszembe jutott a teáért indultam mert a gép mellett üres volt a poháralátét újra kimentem elraktam az edényeket a csöpögtetőből ferdére állítottam a relaxát a tolakodó fény elől és hiába éreztem nem az volt amiért hát újra vissza mert az igazi megoldás leállni az origónál akkor eszünkbe jut az indíték és nézve a poháralátét még mindig üres felálltam és mentem a konyha felé akkor eszembe jutott apu a szőlőbefőttel amiben egres volt de nem vette észre mert már erősen romlott a szeme és hogy azóta hányszor mikor valami olyan dologgal jöttem haza amit józan eszem szerint nem vennék és nem csak az alkoholmentes sörre gondoltam ami a nikotex-cigiket juttatta eszembe pedig már közel harminc éve nem dohányzom és mindig sajnáltam az öreget sose mondtam meg neki az egrest csak amikor a pizske-kutyánk lett olyankor gyakrabban megkeserített egy-egy pillanatot aztán a kert valahogy megvigasztalt az a hamisciprus a rézsű alján a terasznál ahol mindig erősebben dobogott a szívem mert anyut juttatta eszembe szinte hallottam ahogy dúdolgat és olyan jó anyaillata volt közben a mosógépet is megnéztem többször hogy az időmet amire rajtam kívül senki se számít jól beoszzam mikorra teregetni kell letakarítottam a galambszaros erkélyt megtörölgettem a szárítóköteleket és a korlátot is mert jobb illatuk van a száradt ruháknak ha magukba isszák a napsugarakat a teám is ott volt a

gép bal oldalán tegnap megmásztam a három emeletet hozzád kérdeztelek nagyon fáradt vagy-e nem tudom ilyenkor mi más lehet próbáltam annyiszor és elkezdtem magamban sorolni istenem hanyadszor ebben a nyomorúságosan hosszúra nyúlt életemben meséltem részletesen a hév- és villamospótlós kalandomat azért nem fordultam vissza a borárosra a kürtöskalácsoshoz inkább elmentem kelenföldre a metróvégállomáson majd csak találok valamit emlékeztem múltkor kakaós süteményt ettél hát vettem pár csigát vaníliásat is mert hátha tudod mamával egész más volt a helyzet és igyekeztem kerülni a rossz híreket csak a frontokra panaszkodtam hogy persze azok egy egészséges embert is és szerettem volna vinni friss virágokat de nem esett egy árus se útba jövő szombaton megint de a szeptemberi könyvbemutatót nem említettem ahogy apunak az egrést vagy amin olyan jót neveltünk hogy két kiló bácskait és két nagy vödrös tejfölt rendeltem a tescósoktól és nem volt pofám azt mondani uram csak húsz dekát szerettem volna.

## MA NEM LESZ LEVES

korán keltem  
kilencre megsült a keksz  
a hús délre kész  
holnap viszek

mikor mosogatni akartam  
hörgött a csap  
borult a program a vízhiány miatt

gyötrődöm mi van veled  
rég nem vagy facebookon

lassan megsül a hús  
ma nem lesz leves

a délelőtt telne már  
a félelem  
az elzárt víz is deprimál

múlik a tavasz  
készülődik a nyár

várom a holnapot  
a holnapután

csak éljem túl a mát

## BÉNAFILM

minden sarok mögül  
jönnek az apró chaplinek  
ormótlan szétálló cipők  
nagy méretű nadrág  
– *hózentrógeres* –  
sétapálca  
keménykalap

ha nevet szétröhögöd magad  
ha sír törlöd maszatos arcodat

a vászon mellett zongorista

a toronyóra mutatója  
most éri el a negyedét  
nézem  
nézzük  
esetlen chaplinek

hiába láttuk ezerszer  
torkunk szorul  
az óra megy  
fönt harold  
csúszó kezek

## KAMILLAÉNEK

sínek közt hasalva  
lesem a kamillavirág sárgáján a bogarakat  
nyár gyerekkor meszes-domb  
nagy csavarokkal díszítve sok repedezett talpfa  
gyűjtögetem a kincseket valami ki ne maradjon  
úgyis vége lesz  
eltűnik a nagy cekkereket cipelő asszony  
ahogy el a mosolyod  
megnemérdemelt simogatások  
törökvész úti esték is belém halnak  
csókjainkból amit lehetett elmeséltem  
hányszor kellett azóta újraváltani a nyughelyed  
sírt se mondhatok  
vársz háttal a németvölgyi útnak  
nincs bátorságom megmondani félek  
rohadtul nem akarom az egészet  
pár marék por amivé visszalettél  
te aki voltál aki szerettél  
bennem éled a hiányperceket

fehér szoknyájú kamillasárga nyár  
hazudom jó ez  
de ujjaim közül kiperegnek az esték  
csak a hold a szél az igaz  
az álmok széthordják az ember gyöngülő testét



## A HETES HARANGSZÓIG

ülni ágyadnál  
és rettegve figyelni csukott szemed  
ezek a szombati percek

a szomszéd templomban  
nem tart fogadóórát az isten  
elérhetetlen mint gyerekkoromban a vécélánc

nem tudom mire várok  
elképzелhetetlen a nélküledség

\* \* \*

négy óra harminc  
párnámat meghidegítette az álom  
gyenge vagyok  
visszaaludni innen hová

a fél nyolcra állított órát lekapcsolom  
majd csak eltelik az idő  
míg indulhatok a kilenc-kilences hévhez  
a borároson ha épp nem jön a kettes  
felvászorgok a négyeshatoshoz  
tízre hozzátok érek

\* \* \*

sütöttem laktózmentes túróval pogácsát  
jénaiban rakott cukkinit vittem kis csirkemellel

gyötrődtem egész héten  
ezt tudtam kitalálni neked  
kiskabátban mentem  
bemelegedett április

\* \* \*

fölkínlódom magam a harmadikra  
fáradt vagy mindig ezt kérdezem  
beszélek ostobaságokat  
mit tehetnék

szébb világot hazudtam neked

figyelem csukott szemed  
a szent gellértben mással foglalkozik az úr  
lehet nincs is ügyelet

\* \* \*

hanyadik kudarcom ez  
ittmaradásaimmal telik az élet  
pedig jobban rühellem az önsajnálatot  
mint a legtöbb gazemberséget

nem tudok megbékélni magammal  
holt szemek kísérik  
futásomat spárta felé

\* \* \*

éjfél  
áttántorgok vasárnapba  
talán elrejt egy álom a hetes harangszóig  
félkábulatban a jövő szombatira gondolok  
jó lenne orgonát szerezni  
amilyet a negyvenkilencesen vitt egy fiú  
lilát bódító illatút  
mintha mesében

becsukom én is a szemem

## A LÉTHÉ PARTJÁN

sóhajtásodra riadtam  
pár perccel múlt három  
kemény volt a  
délelőttbe sűrült három év  
igyekeztem összeszedni magam  
hozzád hajoltam  
*szervusz fiam*

távolra került minden  
visszanéztem az előszobából  
dobpergés  
zúgó vér meszes ereimben

a délután nem adott álmot  
a léthé partján tántorogva  
hallottam sóhajtásod

kusza az egész értelmetlen  
semmire sincs jó válaszom  
rossz szavak forognak fejemben  
*isten igazság fájdalom*

közhely minden  
az élet  
csak sírni vagy röhögni lehet  
versbe merevítelek téged  
kérted ne bújjak el veled  
anyának is felolvastam a *nyárfást*  
kurva a költő rossz kufár

nem számít miről szól az ének  
kiterít mindent ami fáj

a szombat millió darabban  
rossz poén utánozni anyádat  
te is megragadtál a negyvenhatban  
számolgattad hogy körözd le őt  
rávertél három hónapot  
többre nem maradt erőd

nézem az órát  
egyre távolabb vagy  
hideg borús rohadt az ünnep  
hallom tegnapi sóhajtásodat  
aztán a hangok elcsöndesülnek  
halványul arcod  
*szervusz fiam*

## ÜRES ÚT

pünkösöd  
a te napod szentlélek  
hol vagy  
hideg kezét izzó homlokát  
érinteni a meghalónak  
vigasztaló szót súgj neki  
szeme a fényeket most veti ki  
ziháló mellének adj kegyelmet  
nem emmauszba megy  
halni készül  
ígérted találkozik veled  
a vágyódásba ajka belekékül

az a rohadt út üres  
nem jön szembe senki

szólok  
nem hallja már

nem tudok mellette menni

## MÁR NEM TUDOK

ne csöngessen senki  
ne szólaljon meg a telefon  
temessen magába a csönd  
rossz reaktorra dermedő beton  
akár a maginot-vonal  
szar a védelmi rendszer  
már nem tudok hazudni magamnak  
káromkodást sem érdemelsz isten

## KESKENYFILM

azon a nyolc milliméteres filmen a hajógyári szigeten  
*akkor május kilenc park volt a neve*  
kardoztunk és fociztunk a felvevőgépnek  
mert se te se én  
nem voltunk oda igazán az olyan dolgokért  
ha előásnám a szalagot  
mama is bevillanna fekete-fehérben  
indul az erkély felé szembe a hármashatár-heggyel  
óbudára is jutott két halott  
jóskát miután odaköltöztünk  
a körúton az üllői útnál ütötte el a villamos  
sose ért ki a filatorigáthoz  
harmincnyolc volt akkor  
mondta apunak neki semmi nem sikerül  
– *a népművészet mestere lett* –  
hiába vártuk mikorra megbeszéltük  
öcsi nyolcvankettőben mikor csomagoltunk  
ezt is elmondtam annyiszor fene essen az egészbe  
hogy lehettünk volna újra együtt  
pár hónap alatt intézte el a rák  
a negyvenhatalt legyőzted jóskát  
öcsit a mindigifjúbohóc költő-keresztapát  
kenterbe verted  
a kardot valami lécből faragtam  
tomahawkot is csináltam neked  
akkoriban kezdtek özönlenni az indiánok  
henrik mondta menjünk a szigetre  
ezeket a képeket választotta berna  
– *istenem milyen jól ittunk a riport alatt után* –



úgy találta ki a filmet  
beer atya fejét lehajtja a megrendülés  
annyi minden kavarog a fejemben  
majd múlik mondják az ostobák  
de én halálból doktorálni tudnék  
nem fogok fölsorolni megtettem százszor  
hisz erről szól mindenem  
ezerkilencszázötvenegy tavaszától  
mikor fél évig hiába vártam annát  
*nem vagy ő nem vagy zselyke*  
én nem vagyok ti  
betörtetek az életembe  
veletek lettem minden  
jöhetne kurva jelzővel az agyonkoptatott rím  
miközben kattog a nyolcmilliméteres a fekete-fehér  
fogalmam sincs hogy mászhatnék ki a szarból  
mikor mindent ellep torkomig ér  
látod a hosszú hajam harminc lehettem  
rúgjuk a labdát a szigeten  
kamerának pózolunk mind a ketten

itt ragadva semmiről nincs fogalmam

kiúszol a képből  
itt rekedtem

## ROSSZ IDŐK EZEK

február volt sötétedett  
a martinelli téri templom előtt  
isten járt eszemben jézus  
be kellene menni  
letérdepelni

nem ment akkor se ment

indultam az erzsébet híd felé  
talán dér szemerkélt  
vacak városi idő  
súlytalan voltam sehová-tartozó  
néztem a dunát  
nem volt szuicid készítemem  
mégis a mocskos hömpölygő víz lehetett csak  
elfogadni képes

híntalánc csikorog a játszótéren  
föl kellene állni kinézni az ablakon  
sikongatás gyereknevetés hallgatom  
magasan a hetedikén rosszak a gondolatok

újra ott a víz fölött  
vonszoló magam  
otthonom mintha volna  
*öt óra van*  
dől minden garcia lorca

feketében menekültél esztergomba  
én itt te ott  
hittél amíg tudtál  
a vérmezőnél már könnyem se folyt  
*elhagyattak*  
mindenki kurvára elhagyott

talán tévedtem talán a hinta

minden igaz és mégis hamis  
nem emlékszem álmaimra  
mintha a mélység hívna menjek  
de péntekig nem  
fekete kabátot kell vennem

virágok május  
sütni fog a nap

a kocsi mögött megyek  
arcomra deret szítál  
a mindig-február

magadra sose hagytalak

## HÉTKÖZNAPI DOLGAIMBÓL

és kedd lett  
az irodákban fölveszik a telefonokat  
az ügyintézők kicsit még indolensek  
a háromnapos ünnep után  
de igyekeznek megfelelni az elvárásoknak  
próbálom összerakni gondolataimat  
akár egy iratrendezőben  
mindig elkeveredik valami hiába az igyekezet  
majd előkerülnek a biztos helyről és találgathatom  
miért pont oda  
a héten itt lesz az új könyv láttad a borítóját  
még nem gondoltam bele  
hogyan fogom belopni a neved az ajánlásba

reggel előkészítettem a gulyáslevest  
csípős lesz belevágtam egy hegyes paprikát  
de ha kell van piros darált – nem erős pista –  
amit a piacon vettem a vecsésiektől  
a házi orvos délután rendel  
addig nem indulhat a gépezet  
még pár nap és mindent tudunk  
mikor mennyiért hol lesz a helyed

tomi mesélte szombat éjjel neked is töltöttek unicumot  
azóta ott van a pohárban mi legyen vele  
idd meg mondtam  
te is azt akarnád nehogy beporosodjon  
ilyen dolgokról is beszélgettünk tegnap  
még milyen színűek legyenek a betűk a kő

és jó hogy ezeket előre nyugodtan megbeszéltétek  
persze mi is ittunk unicumot én egy sört is  
mert azért ez kivételes alkalom  
bontottam egy üveg francia vörösbort  
száraz volt finom  
és ahogy kérdezni szoktad a konyhából  
púposra öntsem  
persze csak úgy van értelme mondtam  
majd leszűrcsölöm a tetejét  
egész jól telt az este viccelődtünk  
te is jót röhögtél volna  
végül is rólad szólt lényegébe véve minden

arról hogy rákoskeresztúron  
türelemmel fekszel a hidegben  
nem ejtettünk egy árva szót se

## CSAK A TELEFON OKOS

percek órák napok  
a teljesen mindegy hol vagyok  
hol érnek utol a mocskos szombatok  
szemem csukott nyitott rég nem álmodok

derült ha esni fog  
mindegy minden minden elbaszott  
részegen szállok miként az angyalok  
perc óra nap hét egy tűz már nem lobog

mit mondjak jól tudod  
ki lesz ki keres ki hívni fog  
hiába tudja fölvenni nem fogod  
a hívott szám nem-elérhető zokog

egy év vagy lesz-e sok  
válaszolni erre sem tudok  
de türelmesen még végighallgatod  
mért értelmetlen nekem a nemvagyod

## MENETIRÁNY

híreket kaptam szerkesztőktől  
azonnal telefonálni akartam  
írni a facebookon örülj velem  
mondanád  
ideje legyőzni a kishitúséged  
számtalan példa igazol  
a levelezéssel is baj van  
be kell állítani az outlookot  
és majdnem elfelejtettem az orvost  
későn néztem a naptárra  
utána bementem a kínaiba inget nadrágot venni

mindez egy másodperc töredéke

kikészítettem szandált két pár cipőt  
bármilyen lesz is az idő  
megtisztítottam kifényesítettem mindet  
és olyan marhaságon idegeskedtem  
az urnában nehogy  
menetiránynak háttal legyen a por

tegnap is voltak ketten  
ittunk  
az új könyvemből vittek ismerősöknek  
spórolják a postaköltségen  
beszéltünk rólad  
igyekszik mindenki  
szemérmes  
szar ez az elmúlás dolog

úgy hiszik tapintatosnak kell lenni velem  
átsegítettem őket a nehéz perceken

volt ki megjegyezte  
jó nekem  
nem hagy cserben az iróniám  
mit mondtam volna  
ki röhögni nem tud sírni se  
hivatkoztam rád  
példákat emlegettem  
az élet része  
e nélkül semmi sincs  
mikor újra egyedül maradtam  
gondoltam szólok neked  
nem tudom igazán mi a valóság  
valahogy nem fogom föl ezt a  
holvoltholnemvoltat

megyek a nadrágért holnap  
beadtam a szabóhoz  
sürgősséggel  
ígérte fölhajtja csütörtökig  
ma vasalok pólót inget  
választhassak mit vegyek fel  
bírní fogja-e a gyaloglást a lábam  
vigyek-e gyógyszert  
a kocsma elintézve  
már megint kapar a torkom  
lesz pár percnyi megilletődés  
aztán oldódik a hangulat



mama is te is odalátnál  
kőhajításnyira lesztek

hazaérek átöltözöm  
bekapcsolom a gépet  
szorongatom a telefont  
föl kell hívjalak  
hogy mindent elmeséljek

## A HALÁL EREKLYÉI

a bartók béla úti bűvészboltban  
első vásárlásod fő darabja a pálca volt  
a bölcsek követ eleitől fogva kerested  
nagy gondot a köpeny jelentett  
hiába a kézenfekvőnek tűnő megoldások  
leleplezett mindent a cété  
mára összeállt a kép  
aki érti érti  
aki nem  
annak sose lesz semmi egésze

## ARANYBA ZÁRTAN

nézz a ravatalra  
fekszem  
arca mögé halva

éltem öt és fél évet  
járok gyolcsba csavarva  
hangja  
a zuhogó földnek  
naponta öl meg  
szörnyet csináltak belőlem  
szörnyet

a többi ráadás  
lehettem volna szép  
ametiszt-tiszta más

rab vagyok  
aranyba zárva  
gyanútlan bogár  
a borostyánban

ki fénybe emel  
láthat  
ívet festek a  
szivárványnak

## PÓKMENET

nem tudom anyu mit szólna  
reggel bekapcsoltam a rádiót este a gépet

másnap reggeliztem extrudált kenyér kefir  
szennyesbe tettem a feketétet

mintha a tegnap meg se történt volna  
nem akarom sorolni  
mi az ami nem volt tegnap  
ami nem történt meg  
se két hete se soha  
figyeltem  
a katafalk terítőjén hova mászik a kicsi pók  
valamelyik virágról indulhatott  
elment a csokrok mellett  
megállt az urnával szemben mintha kondoleálna  
s ahogy jött lemászott  
eltűnt

hallottam a zenét a szavak eljutottak hozzám  
váltogattam fájós lábaimat  
fogom-e bírni a menet elején  
nem a lovas üveghintó mögött  
olyanok elvértve ha akadnak  
a nysákat is lecserélték kis játékkocsikra  
de a sofőr figyelt  
lépteimhez igazította az ütemet

nem tudom anyu mit szólt volna

addigra nagyon fájt a lábam indulni akartam  
üres volt a fejem  
pisilnem is kellett  
kiszáradt a torkom a szemem  
fölnéztem a virágokról  
láttam a kígyózó hosszú sort  
az első ember akkor ölelt meg  
mondott valamit

és sorban sorban sorban  
nem tudom anyu mit szólt volna  
ilyenkor szokták mondani  
szép temetés volt  
én meg  
ha nem lesz bennetek szó  
akkor járassátok a pofátokat  
de tényleg méltóságteljes volt  
akár egy ünnep  
a nap süttött  
és jöttek az emberek jöttek

kezem  
ahogy akkor szombaton  
homlokodra  
az urnára tettem  
vártak türelemmel  
amikor elengedtelek  
már száraz fölperzselt volt a szemem

a kocsmában törkölyt és sört kértem  
öcsit idézve hogy életben maradjak

igazán szép délután volt  
zsongással néha halk nevetéssel  
mindennek tudatában intézkedtem  
újabb italokat kértem  
nekem az unicum nem jött be igazán  
a pálinka a sör  
rengetegen voltunk a kocsmában rengetegen

nem tudom anyu mit szólt volna

álltam a sarat  
igyatok  
kínáltam a maradottakat  
ki kell használni az alkalmat  
nincs még egy fiam

## ZÁRÓRA

költőként figyelve  
pakolnak a temető előtti virágárusok  
– *a vendéglőből néztem* –  
mindenképpen valami fennkölt  
szép gondolattal akartam beszállni a versbe  
amikor zárták a vaskapukat  
– *neked ott kellett maradnod* –  
hiába a leküldött alkoholmennyiség  
üres volt bennem minden  
– *tudod bizonyos vélemények régóta nem érdekelnek* –  
beszálltam az autóba  
s egyre azt hajtogattam  
– *mert a hol-az-igazság eszembe sem jutott* –  
bassza meg a kurva isten

## SOROK A TEMETŐBŐL

Fölkérezkedni a halottas kocsira,  
egy-útnyi spórolás az alanyi jogon járó fuvarig.  
Nem elegáns más koporsójára ülni.  
A halhatatlanságra szóló vízumon nem a mi nevünk áll.



## CSAK A TÖRTÉNELMI HŰSÉG MIATT

négy hete másztam meg a három emeletet  
tomi elém jött a másodikig  
fölkészíteni  
már nem tudsz figyelni rám  
ennyit a most-szombat történetéhez

az árusnál virágokat válogattam  
mamához kacskaringósan de odataláltunk  
a gyalogút nekem már járhatatlan  
kidobtuk a régi csokrot  
te vihetted pár hete még  
vizet engedtünk a gagyi serlegbe  
s bele a friss tarka virágot  
memorizáltam a kolumbárium számát  
amit pár nap múlva újra elfelejtek  
figyeltem a sírkövesek hogy kitalálták  
ha jobbra a virágtartó balra írják a nevet  
egyszer néztem vissza  
vigyázva a töredezett betonon meg ne botoljak

öcsihez fehér gerberacsokrot vittem  
nem emlékeztem van-e váza  
ősszel esett amikor mentem  
s hiába kerestem

hiába  
elintézte harmincnégy év a fedlapot  
tegnap nyírhattak füvet  
az elszürkült kövön betakarták odahullt szálak  
az ólombetűket

pár lépésnyire  
amit nem hittem két hete  
megismertem a dőlt járólapot  
mit fájós lábammal kikerültem

nyoma sem volt huszonnyolcadikának  
fekete írás számok márványlapon  
elárvult bodza éjszínű kavics  
sütött a nap szikrákat szórt a murva  
rátettem a koszorút  
semmit ne takarjon  
kicsit balra  
alulra  
hangya mászott az évszámok alatt

számok betűk a neved  
abszurd helyzet  
hogy a lap alá képzeljelek  
ahogy nem a többi holtam  
lélegzetem sincs nélkületek  
belém költöztök mind ti voltak  
az örökké olyan megfoghatatlan  
mint a holnaputánal terhes holnap

## AZTÁN HA

lehet tanulni múlt időt lehet  
ha annyi évig mondod annyiszor  
a végén elhiszed  
csípőből könnyedén lazán  
nincs hördülés nincs szisszenet  
pillád megrezeg talán

aztán ha újabb este jön  
érezed még sincsen rendben így  
eddig dal volt  
a hintalánc visít  
akárha requiem  
próbálsz ujjal elkopogni  
nincs ütem  
mi visszahozni képes

a hiány csontig ég  
por és hamu  
utálom az egészet  
cifra színekkel gyászol  
kupacnyi földön  
pár koszorú

## TOP

siratóra bukik a nép  
a gyászjelentés jó dolog  
konkrét biztosított a lét  
szörnyülködhetünk istenest  
fönt fény odalent tűz lobog  
színes a tévé telik az est

hogy ma mi volt s tegnap se semmi  
kár komplikálni a helyzetet  
van innid is és van mit enni  
az élet nagy zshivaj bazár  
az ember lötyög ellebeg  
és minden-minden hügymeleg

## ILYENKOR

ami nagyon nem kell  
kutatni rohadó csokrok között  
a régi cipősdoboz se ajánlott  
a szürke képeken  
prédára leselkedők a szürke emberek  
elmaszkírozottak  
pedig köztük sok van ki ringatott  
és ne találj meg kiknek a matériája megváltozott  
olyanok mintha el sose mentek volna  
na ez az ami most nagyon nem kell  
a tavaszvég a nyárelő terrortámadása  
gazdátlan csomagokhoz ne nyúlj  
értesíts elbújt emlékeket  
segítsenek evakuálni az életveszélyes napokból

hová

nincs válaszom az értelem földaja  
ez az ami ilyenkor nagyon nem kell  
kerüld a nyitott ablakokat vonatsíneket és  
tudatmódosítókat  
maradjon a diszkrét alkohol konzervatív kiszerezésben  
agysejtjeid ha nincs szerencséd  
még tartják magukat  
összeköttetést találsz egymáshoz nem illő gondolatok  
között  
rohadó virágcsokrok és nyári táborból küldött fakult  
előre hazacímzett levelezőlapok útvesztőiben

a piros-fekete formavesztett só-liszt-gyurma  
hamutartó is  
életveszélyes ilyenkor nagyon nem kell  
ilyenkor nagyon nem kell a könyvespolc fele menni  
*nem csak ahhoz*  
ilyenkor mindenben ott a potenciális gyilkos  
ilyenkor ezek mind nagyon nem kellene  
ilyenkor csak nézz magad elé a nyárban  
akár egy hülye szelfin  
ilyenkor nagyon mert más nem tehetsz  
csak állsz rohadó csokrok előtt

lehajtod a fejed

## SZEPTEMBER OLYAN MESSZE VAN

akár egy csillagközi utazás emlékei az annalesekben  
ezek a távolságok pillanatnyilag elképzelhetetlenek  
s az éjszakai álmok bennem riognak  
nem jutok el fölfejtésükig  
szembesülve a visszafordíthatatlannal  
képtelen vagyok befogadásra  
a magam köré épített szarkofág működik  
képzelem autóba ülök villamosra  
sose tudom az útirányt  
a bennem lévő gps sehová nem navigál  
nem segítenek az ég fényei  
alattam óceánok  
mintha leállt volna a föld lélegzése  
rettenetes a szélcsend  
mély és a magas között lebegnek  
világos és sötét között  
galaxisok vándora

ezzel szemben  
naponta kétszer mérem a vérnyomásom  
délben eszem valami meleg ételt  
háromnaponta főzök  
mosni nyáron szinte alig van mit  
nem járok sehová  
éjfélkor kikapcsolom a gépet  
zenét se hallgatok tévét alig nézek  
az outlook archívumába tettem a levelezésem  
legalább a neved ne lássam  
bárrkivel beszélgetek

ami egyre ritkább  
ragyogóan elmagyarázok mindent  
talán nem túlzok  
mentálisan még aránylag egyben vagyok  
ez a szeptemberi dolog a misztikum világa  
nem tudok foglalkozni vele  
délben megmelegítem a maradékot  
ablakok nyitva szellőztetni se kell  
lefekszem  
próbálom kiüríteni a fejem  
nem gondolni semmire  
nem írok e-mailt  
nem telefonálsz te sem  
ebben a mobil-világban nem fenyeget mint régen  
hogyan elkopik elfelejtem a számod  
egyedi csengőhangot nem rendeltem mellé

minden hívásban ott lehetsz



## IGAZ

mondtam julinak  
kivételesen ne vágja túl rövidre  
másfél hónapja ennek  
s felkelés után nem tudom megigazítani  
valamennyire elfogadható legyen  
ma felhívtam holnap tízre megyek  
azt kérem nyírja egybe  
tolja át a gépet  
szakáll haj  
ne legyen sokáig gond vele  
ha jól számolom  
maximum két hónapra szól  
megint emberszabású lettem  
mondom a tükör előtt ha végzett  
elmosolyodik  
sose kérdezi mit miért éppen  
bajban vagyok a dátumokkal  
vagy öt éve hogy rátaláltam  
ha postára megyek és észrevesz  
kiinteget juli  
vörösés haja műkörme bokalánca van  
sose szólít a nevemen  
honnan tudná  
a múltkori vágás után temettelek

## TUDOD

a harmonikaszó  
a voltegyszeregyvadnyugatban  
*a képi megoldások nagyon bejönnek*  
mint a bagoly-folyónál észak-alabamában  
peyton farquhar himbálózó teste a híd gerendái alatt  
olyanok ezek a nyitottablakos nyári napok  
monoton jajgatása a hintahorognak  
senki sincs aki megkenné a vaskarikákat

a konyhából jövet föltűnik a csend  
harmonika nem bírta tovább  
a deszkáról leléptek a katonák  
hiába rohan peyton  
nem éri el a széphajú asszonyt

kiver a víz  
fák takarják a teret  
aztán újra a nyöszörgés

mély és ritmusos  
akár a marhamájkrém

## NARAJAMA

karjába vette ment a hegyre  
reggel múlt dél és jött az este  
könnyű volt minden hajnalálom  
izzó vércsöpp cseresznyeágon

ment a hegyre ölelte karja  
ne bántsa szél se betakarta  
múlt az éjjel és újra reggel  
isten elbújt a kegyelemmel

útját az ég kicsillagozta  
nem nézett föl a pengeholdra  
nehéz volt könnyű ment a hegyre  
vágakozta kireggedne

szorító karja meg ne sértse  
vitte nem nézett föl az égre  
könnyűek voltak mint az álom  
elröpültek keselyűszárnyon

## ÜZENET A VIRÁGÁRUSNAK

1036 levél  
Ennyi van a mappában.

\* \* \*

Cs 2016. 05. 19. 12:36

*Számlaszámot kérnék, hogy utalni tudjam  
a koszorúk árát.*

# AKÁR EGY ETŰD

## VANNAK AKIKET ÖRÖKKÉ VÁRUNK

Gréti nénit hiába kérdeztem  
Jacola mikor jön  
azt mondta: majd  
sose válaszolt igazán

elmúlt sok vasárnap azóta  
nélküle semmit nem ért az egész  
annyira hiányzott  
anyu kivett az óvodából  
sokáig kerestem  
így teltek az évtizedek  
hogyan egyszer csak mégis

ez jutott eszembe mikor olvastam:  
becsapódás

## SZÓ VIRÁG

egy szó mit formál meg a múltból  
akkor lesz mérhető  
ha hirtelen előbukkan  
egy fiók  
útkereszteződés  
vagy filmkocka takarásából  
nem érzed csak az iszonyú réget  
illatot egy délutánból  
ami a tudatalattidban titokká lett  
mint a forróság a melleken

ahogy kimondod  
lehullnak az évtizedek  
sok keserű tél  
ragyog a varázspillanat  
senki nem érezheti amit te  
mert megismételhetetlen

azálea

## MERENGŐ

nem emlékszem de délután volt  
odakint tisztas őszi  
avar közt varjak kotorásztak  
ami olyantájt indokolt

nem emlékszem ez így van rendjén  
de össze kell rakni ezt-azt  
mielőtt minden semmi lenne  
mielőtt *jön* és észrevenném

nem emlékszem csak szemed-szádra  
hogymiként izzott percre perc  
minek beszéljek szerelemről  
s miként lettem újra árva

nem emlékszem ez áttatás csak  
nem múlt el semmi semmi sem  
akárha tegnap minden itt van  
az élet *neked magyarázzak*

nem emlékszem arcod aranyból  
akárhon légy fénye tiszta  
látom ahogy hozzád hajoltam  
mit mondhattam neked akkor



## EMLÉKEZZ A BEGÓNIÁKRA

távol van minden  
távol  
halványulnak a fények  
a begónia sem lángol  
a balkonpárkány töredezett betonján  
istenem azok az évek  
havazások  
átázott cipős esték  
miért támadnak még  
most is  
elmenőben  
mint a mesehős testét  
felhőkkel takarja arcát  
a mindent hazudó hold  
havat sír az ég  
könnye nincsen  
a begóniák kiégtek  
az erkélyre nem ért napfény  
anyu nem ez volt az ígéret  
suhog a drágán vett orkánkabát  
most mi van odaát  
csak bennem maradt a balkon  
felvirágozva  
bennem visszhangzik  
fiam vigyázz magadra

ma kimondva  
milyen közhelyes minden  
az angyalvárás

a fölfoghatatlan nincsen  
villanásnyi a  
begóniák halála  
mint ostrom után  
nincs mit kitalálnom  
a csupa rom  
begóniaravatalon

## TÁVOLI ANZIKSZ

és megint a napsütés a nyár  
immár hetvenkettedik Bogár  
az jutott eszembe este  
pakolunk megyünk Sződligetre  
mint annyiszor annyi évig

kövek közt hűlő dinnye sör  
a Duna-víz körülcsobogja  
piciny szél száll a fák felől  
lepkét kerget a fűben Morzsa  
még minden előttünk reménylik

aztán sötét lesz nélküledség  
vakon jövő reggelek esték  
járok öregen elveszetten  
nincsen nyár nincsen Sződliget sem  
rendjén van de azért nehéz így

## ILONKA NÉNI

a kis salétrom utcában lakott  
ő hozott tojáscukrot miután sanyit temettük  
de nem tudom ki volt  
apunak valami rokona  
a cifra családhhoz tartozott  
már nem derül ki soha  
ki volt az apró öregasszony  
mindig hozott valamit a ridikűlben  
a kis salétrom utcában lakott  
együtt sírt velünk a temetéseken  
ennyit tudok  
apró törékeny öregasszony  
a tojáscukros húsvét után  
ezerkilencszázötvennégyben  
ülünk a nagyszobában  
erdélyről beszélnek  
a ridikült ma is látom  
de kinek volt kije  
nem emlékszem

## A FILATORIGÁTÁNÁL

eddig eszembe sem jutott  
hogy jött erzsébetről óbudára  
hozott bort  
csokit a gyerekeknek  
vagy a messzi piacról valami  
szerinte főzni érdemeset  
de nem kérdeztem soha  
milyen busszal villamossal érkezett

üldögéltünk  
csak úgy székelyesen  
vannak kik fél szavakból  
mi a csöndből is értettük egymást

a bor elfogyott s ha készülődni kezdett  
vele mentem a miklós utcáig  
a márkában ittunk egy búcsú-vermutot  
– na azt a buszt tudom –  
fölszállt az 55-ösre

1982-ben áthurcolkodtunk pasarétre  
az úri negyedbe  
akkor helyezték ki a végállomást  
a bogdáni úthoz

következő húsvétkor  
a felejtés házába költözött apám

én meg nem iszom márkavermutot  
és jobb hogy nem látja mi lett azután

## AKNAVETŐ

apuval mentünk  
a százados út és a hős utca kereszteződésénél  
– ezt egészen pontosan tudom –  
iszonyú sivítást és robbanást hallottunk  
hiába voltam edzett  
az semmihez nem volt hasonlatos  
filmekben látott bombázások jutottak eszembe  
görcsbe rándult a tenyerem apu kezében  
megtorpantunk a járda előtt  
apu járt a fronton  
nyugtatott  
aknát lőttek a kerepesi temetőre  
ott volt a becsapódás  
elmúlt a veszély  
megsimogatta a fejem és mentünk tovább

délelőtt  
ezerkilencszázötvenhat novemberében  
talán ötödikén vagy hatodikán

## MÁJUS FELÉ

Egy volt reggel, egy volt tavasz,  
sóhajnyi széllel csöpp eső.  
Annyi épp, föltámasszanak,  
emlékek közül lépj elő.

Akácos. Mézízű hársak.  
Régen-volt ízed érzi szám.  
Zümmögésben rád találjak;  
kezemet feléd tartanám.

Nem kell már semmi, semmi más.  
Kapkod a szív, roskad a test.  
A kert... Tudod, az orgonás,

hogy csaló porruhád leveds,  
hogy együtt induljunk tovább.  
Bogár, de szép, s keserves ez.

## MENETKÉSZEN EGY SZERELEMRŐL

azért mert nem jössz este sem  
várok még jöttödet lesem  
konyhaszag leng a jó meleg  
édeskés ahogy kedveled

minden klappol megterítve  
akár ötven éve szinte  
vázában vadvirágcsokor  
és főleg kedvemért a bor

tudom jól meg se kóstolod  
egyedül inni rég tudok  
enyém lesz mind a két pohár  
odakint varjú mondja: kár

odakint tél van nyár vagy ősz  
a tavasz itt már nem időz  
megöregedtem rettenet  
ki hűséget esküdtem neked

van papír róla rólad is  
valódi de az ég hamis  
a fény kialszik hűlt hamu  
szobám se túl nagyablakú

vegytiszta minden bámulok  
panaszra nincsen semmi ok  
várj a szavadat ne feledd  
pár sor és én is ott leszek



## NYÁRVÉG VARJÚVAL

összegyömöszölt lakások  
mondjuk lakótelepnek  
nyárfán rekedt varjú károg  
ugyan kinek üzenhet

értem én balladás jános  
együtt jár a baj a kár  
de hát közhely általános  
mit beszél a rút madár

néhány óra már a nyár csak  
az életből ennyi telt  
nyílnak a fekete szárnyak  
hagyunk-e itt bármi jelt

égre szállva is rikácsol  
rebben kinn a nyárfaág  
aztán semmi csak a fáról  
pislog le az árvaság

## VÉN RÓMEÓ

vadászszelek járnak az éjszakákat  
űzöttként bújni nincs hova  
eső ver égre növő árnyat  
csak ember lehet ilyen ostoba

riadsz akárha kint pacsirta szólna  
félelem huhog semmi más  
amid most van az vált valóra  
a holnap nem több mint lidércnyomás

kabátod összehúzza ez az ősz már  
rég-nyarakra emlékezzél  
a sötétség az égbe fölszáll

micsoda kaland hogy itt lehettél  
ne harcolj szelekkel múlik a köd már  
jön a szemenszedett tél

## NE FÉLJ

és odaérve látod  
semerre semmi nem vezet  
nem az a kérdés mi lesz ezután  
az elmúlttal nem tudsz mit kezdeni  
mögötted elbaszott életed  
próbálsz hazudni magadnak  
de benned van minden tévedésed  
tudtad és hagytad  
érektelen a fényes elme  
trükkjeiddel sincs esély  
de ne félj  
ki kurva volt a kuplerájban  
annak is jár az úr kegyelme  
odaérsz látod nincs tovább  
babér dicsőség balgaság  
ujjaid közül márga pereg  
homokszemek

## CSENDÉLET ROHADÓ RINGLÓVAL, GÖRÖGDINNYEDARABOKKAL

kerestem apu telefonszámát  
de akkor még nem volt mobilom  
be sem írhattam az öreget  
a nyilvános fürkénél egy fiúcska sürgetett  
keresztapa szükségem lenne a készülékre  
még kotorásztam mert 8 forintba került a hívás  
mondtam  
nem vagyok a keresztapád  
nem ismerlek  
akkor fordultatok az alsó út felé az  
uránbányász szanatóriumnál  
átlendültem a fehér kovácsoltvas kerítésen  
biztosan csak megkerülitek a tömböt  
aztán visszajöttök  
a telefonba a te új számod sincs beírva  
ültem az ágy szélén  
kell fél perc el ne essek ha fölállok  
sose volt ilyen sovány beesett az arcod  
majd lassan rendben lesz újra minden  
mi mást jelenthetne egy ilyen álom

## **SZELEKTÍV EMLÉKEZET** **(Amikor elhagytuk egymást Laci bátyámmal)**

nem a szupermarket előtti pálmák  
fényképezkedő turistákkal  
híd mögötti óriás krisztus szobor  
régi dokk sok fényes étteremmel

a szűk utca a vegyesbolt  
ahol a demizson vörösbort vettem  
jellegtelen ház picinyke udvarán  
magában álló hibiszkusz piros virágai  
maradtak lisszabonból  
és az élesedő kép  
ahogy a kórterem ajtajából visszanézek  
az utazás előtti délutánon  
mikor már nem voltak szavak  
aztán a telefon  
a büntudat  
hogy magadra hagytalak

## MÉGIS A MESÉK

álomban rút kacska voltam  
twist olivér  
nem volt anyám se apám  
családom utcasárban alvók  
krumplit böngészők  
rongyokba csavartak

álomban rohadék világban éltem  
féllábú ólomkatona  
a történeteket nem lehet  
csak úgy kitalálni  
gazt ecetfát könnyező  
komondortalan üres gyárat  
hol drónokról térkép e táj

álomban menekülnöm kellett  
tarkólövés  
nagy fürdőhelyiségekben a gáz  
minden hiába nem szabadulsz

álomban luther king voltam  
akinek volt egy álma

valami nincs rendben körülöttem  
nézem magam a tótükörben  
nem látni benne a hattyút

## GÉPCSERE

végül ki kellett cserélni a gépet  
megváltozott a word is  
telefonálnék magyarázd el  
persze nekiállok és  
találok megoldást  
ha már így kitöltél velem  
ezzel a meghalással

gondoltam előveszem az írógépet  
de szégyelltem magam miatta  
tudom mit mondanál a kishitűségről  
és igazad lenne  
neked kellene szenvedned  
ilyen nyomorult sorokkal

felkelek fáj mindenem  
nem találok ki erre a napra se semmit  
próbálok igazolni döntésemet a géppel  
ez a szemét word se olyan amilyet hoztál  
hánynom kell  
mint a párizsi-genovai szuvenír hűtőmágnesektől  
de nincs erőm lesöpörni  
se kihúzni az éjjel hívható számod  
amit nekem variáltál baj esetére  
egymás alatt a mentők az ügyelet és te  
és ha sikerül elmentenem ezt a versemet  
hova küldjem át neked

## ÉS MÉGIS LESZ HALÁSZLÉ

nem írtam levelet jézuskának

anyu éjjel főzött sütött  
nappal nem volt gáznyomás  
most az illatok se jutnak el hozzám  
rosszak a gondolatok  
mintha szabadulhatnék bármitől is  
persze mindent elmagyarázok  
miért esnek be a hivatlan rímek  
ez a jézuskás dolog is gyerekes  
magam-áltatás  
hogy békesség vonul  
szikrázó csendes éjszakára  
estére mosdás tiszta ing ruha  
asztalhoz ülünk  
ajtóm nyitva jöjjön ha jön  
a szomszéd házak ablakain  
fényesedik a várásöröm  
suhog az angyalok szárnya

mindenütt ledes fények  
angyalhaj sincs se gyertyaillat  
jobb ha befogom a szám  
odaképzelek még egy terítéket

neked kell emlékezni rám



## ELŐKÉSZÜLETEK EGY ÜNNEPSOROZATRA

szokások rabjaként várom az ünnepeket  
a doboz amire zöld filccel rajzoltam fenyőágot  
már szinte üres  
se girland se ezüstlametták  
pár apró dísz maradt  
egy gyertyatartó a rugós-lemezesből a csillagszórók  
miatt

de tavaly elő se vettem  
elfogyott a vágy a fényességre  
messze röpült nem szólal meg bennem a színes  
üvegmadár  
amit utolsóként te tettél föl a fára

ez a bevezető kerülgetése  
mennyit miből  
mi hogy legyen kevés  
– idén még márciusban is volt halászlé  
kocsonyát vittél  
de maradt tizenkét tányérral  
mostanában vacakol a gyomrom  
és mi lesz a székelykáposztával  
bejgli se kell se sóssütemény  
a pezsgőt nem szeretem jó a hétköznapi fröccs –  
de mennyi fül farok csülök köröm  
dőlnek a lábasok tálak  
gondoltam viszek halászlét  
de a szenteste működik-e a temetőben  
hogyan lehetek ennyire hülye  
huszonnegyedikén nem jár este villamos

a kocsonyát újévkor se bírtad megenni  
mentegetőztél  
mondtam majd máskor  
de tudtuk mind a ketten  
és fontos a lencse zselyke miatt  
és valami füstölt is meg sok fokhagyma kell  
december eleje van harmadika  
pittyeg a facebook a telefon  
holtomiglan ferencnapon  
vacak a gyomrom a sok idegesség  
az ünnepidőszakra gondolok  
összekötöm a patikával bemegyek a spárba  
csak hó ne legyen  
elővegyem-e a karácsonyi abroszt  
a csicsás szalvétákat  
ezekre nincsen válaszom  
veszek fél kiló fehér kenyeret  
ha zselykéék hazamennek elmosogatok  
bekapcsolom a tévét  
első napján székelykáposzta  
huszonkilencedikén előveszem a kocsonyahúst  
másnap lencsét főzök citromhéjasan  
lesz virsli torma mustár  
de karácsonyfát nem akarok a szobába  
az istenkísértés

## ELSŐ NAPJÁN

elmúlt az az idő mikor gyerekek visongtak  
az asztal üres összecsuksva  
tegnap volt szombat  
nem villódnak a fények  
estéről ragadt itt valami süteményillat  
– lefekvés előtt megnyitom az ablakot –  
és az is itt hagy  
letelik egy élet  
nem nagy ügy  
csingilingik jövőre is lesznek a fákon  
mária pelenkát cserél  
jön új karácsony

## EGY ELCSÓRT VIRÁG

eleinte az ember gyakrabban jár  
a megboldogultnak ugyan mindegy  
de a lélek csöndesül  
van aki átkozódik  
mert kussolt mikor még mondhatta volna

én három helyre vagyok hivatalos  
– ez farkasrétre vonatkozik –  
úgy terveztem  
– a múltkor voltam mindőtöknél–  
most csak hozzád megyek  
vettem egy csokor tarka virágot

nem tudtunk megállni ott  
ahonnan az út a legrövidebb  
kertészek dolgoztak a szokott helyen  
s mert arrébb kellett menni  
mondtam nézzünk el öcsihez  
a távolság köztetek harminc méter lehet

a követ pár hét alatt újra benőtte a tyúkhúr  
s bár a váza telve vízzel virágtalanul állt  
tomi a kocsihoz valamiért visszament

vártam napsütés az üres váza elszürkült neved

kibontottam a gumival összefogott csokrot  
s egy szálat a vízbe tettem  
kiloptam a tiédből

nem is mondtam  
a sírkövedhez nem adtak vázát  
vettem egy műanyagot és nagyon örültem  
a száras virág mégiscsak más mint  
a sírcsokrok kis koszorúk  
most már neked is van a kő mögött  
föl se tűnt az egy szál hiánya  
rég itthon voltam mikor eszembe jutott  
mamát két napja temettük harminchat éve  
de szerintem  
ő is fontosabbnak tartotta volna a hozzád-menést

azt az elcsórt krizantémot  
olyan jó volt most elmesélni

## AMIKOR FELSZÁLL A GÉP

kicsit ködösödik az este bár nincs még sötét  
jó időben ellátnék ferihegyre fél hat tájt száll fel a gép  
thessalonikibe nyolcra értek az időeltolódás miatt  
másfél órára saccoltam én is az utat  
küldesz e-mailt ha megérkeztek  
eddigre becsekkoltál a gépre fölengednek  
leszedtem a ruhákat összehajtogattam  
a vasalást mellőzöm egy ideje mit tagadjam  
kit érdekel a gyűrött pólóm pizsamám  
ha nem lennék ilyen fáradt... így elvagyok lazán  
kilencvenben mikor a magányt szoktam  
figyeltem ne lássanak romokban  
mára annyi maradt legyenek a szekrényben tiszták  
elraktam a szárítót a géped már izzítják  
valami nyom a bordám alatt jobbra  
néha eszembe jut miért nekem jut arossza  
de végigrágtam ezerszer az egészet  
tudom nem függnek össze a hogyanok a miérttek  
igyál az egészségemre egy bögre úzót kértelek  
de nem szereted az ánizsost poénkodtam veled  
behúzom a függönyt kezd embertelenedni a köd  
az étkezőablakból nem látni semmit farkasrét fölött

## DECEMBERÉG

tomival beszéltem telefonon  
mikor  
négy vadliba húzott át az égen  
előre nyújtott hosszú nyakkal  
délnek  
ennyi látszott az ablakképben  
és csak magyaráztam  
a kacsák nem ilyenek  
szárnyalásuk olyan nyugodt volt  
mint akik messzire

nagyon messzire repülnek

## ÁPRILIS 1

betettük a vázába a virágokat  
tomi rózsát vitt neked  
s biztos ami biztos  
másfél liter vizet  
aztán törölgettem a foltokat a virágpapírral  
s észrevettem billeg a lap  
ennyit a mesteremberekről örökkévalóságról  
bosszankodtam  
s nem bánja-e ha a maradék vizet  
– tőled balra a szomszéd sírkövén  
van egy parányi tó – beleönteném  
jobb oldalt megigazítottam egy cserepet  
élt harminckilenc évet  
valami gebasz ott is lehetett  
szintén jobbra fölötted egy vöröses kő  
a születési évet nézve a megboldogult  
egy irodalmi rovatnál lehetett szerkesztő  
más nem volt  
tomi kérdezte  
szeretnék-e veled egyedül lenni

túl nagy a gyakorlatom feleltem  
s különben is olyan esetleges  
ki kit előz ki kit követ  
április van napsütés meleg  
menjünk míg élünk  
a látogatási idő után  
hadd beszéljenek ki minket a sírkövek



## CORPUS DELICTI

az utolsó nap mikor minden elérkezett amire vártál  
nem lesz az annalesekben  
üres oldalak vésetlen kőlapok sorakoznak  
ahogy a főorvos mondta a sleppnek  
elhalt izomdarab irreverzibilis állapot  
te meg bámulsz  
akkor hanyadán is állsz az infarktussal  
amit lábon vittél a sürgősségire  
aztán igyekszel szokni a helyzetet  
a tény a zárójelentés-köteggben  
előtted bizonytalan másnapok  
a következő még egy  
de az utolsót nehéz lesz tetten érni  
a konklúzió egyszerű  
magad vagy a tárgyi bizonyíték

## BAZALT

Megbicsaklott járdakövek,  
hol anyyi láb haladt  
számolják az évtizedeket,  
volt, új utcákat, házakat.

Földbe rejtőztek, óceánba?  
Csillagrendszerek  
űrodüsszeája  
lett, ami többé nem lehet?

Sorukból kidőlvé  
fekszenek csorbán, vakon.  
Emlékeznek az elmenőkre?  
Rossz kérdés. Magam áltatom.

## ÚJ KÖZTEMETŐ, OKTÓBER

törött üveg mögött gyereklány arca  
temetőjárások ideje ősz van  
megyek rothadó avarban  
borostyántengeren  
krizantémzivatarban  
körülottem az örökre hazatértek  
nyugtató a béke  
takarítom a mohos köveket  
nem nézek föl az égre

## MIELŐTT ESTE ELHUNYOK

amikor nincs irány hogy merre menjek  
eltűnnek a kényszerképzetek  
az évszakok jelentősége megsemmisül  
kifejezhetném vulgárisan  
de egy ideje visszazökkentem a polgári etikettbe  
aminek nincs túlzott jelentősége  
és érdektelen a vallásos álszemérem  
befáradtam a donkihóteségbe ennyi év után  
s bár minden tiszteletem a hölgyeké  
nem baszódhatok egy cafka dúlszíneán  
marad a mindegy-merre menés  
mert semmi jelentősége az önálló akaratnak  
az útról letérni nem lehet  
játszhatok egy-egy bölcs gondolattal  
próbálhatom megtéveszteni magam  
a felismerés ilyentájt evidencia kellene legyen  
ám az örökkévalóság ivartalan  
hiába bámulom szerelmesen

## VÍZVÁLASZTÓ

hogy jutott eszembe reggel a kérdés  
miért kevés a tengeres versem  
nem tudom  
egy józsefvárosi gyerekek  
ne legyenek ilyen dilemmái  
de mesélik magukat a nagy vizek  
józsef áron és lászló ferenc  
nekiindultak 1908 körül az óceánnak  
bebukott a nagyfater amerikával  
én tizennégy évesen láttam először a magyar tengert  
a születésnapomon siófokon  
csak néha-néha keveredtem a népszigetig  
és a nógrádverőcei kip. min. üdülőig  
ahol megismerkedhettem annamáriával  
kisgyerekkori szerelmemmel  
portugáliában a kontinens-csücsökig jutottam  
fehérre szikráztatta a sziklákat a nap  
faddon a vörös tenger kísértett  
a sós íz hogy minden múlt idő lett  
azóta nem láttam tengert  
egyszer-kétszer még lementem  
a soroksári dunához  
de annak is betett az ekg  
a leltár azt mutatja  
minden tengeres vers fölösleges  
mégsem húzhatlak ki az életrajzomból  
akárhogy próbálkozom ott vagy  
rög a koszorúérben  
lámpa mütőasztal fölött  
porcukor-fehéren

## A HOLNAP

a ma is egy a többi közt  
lesöpröd mint a morzsát  
már mennyi volt és mennyi jött  
nem érdekel a voltság

hihetetlen hogy vége lesz  
fölfogni képtelen vagy  
csoda nem történik veled  
az örökké szöveg csak

pedig készülnöd kellene  
a végső elmenésre  
sumákolysz nem törődsz bele  
másnak de neked mégse

jönnek mennek a holnapok  
hiába bújysz halasztgatsz  
az idő köp rád egyre fogy  
bocsáss meg hát magadnak

## MINDIG

a szobaajtónál akad el  
a szereplők begörcsölnek  
mint gramofonkorong barázdaszakadásánál  
ismétlük önmagukat

újra a lemez elejére engedem a tűt  
– irgalmatlan a kényszer –  
egyszer jó kell legyen  
eltűnnek a retinába égett képek  
és folytatódik a dallam  
mikor a lépcsőházba kilépek

## VERSEKRŐL VERSET ÍRNI

marhaság  
kis örömök felsrófolt kudarcok  
jobbvilághittel kocsmaszagban  
cipelsz magaddal néhány arcot  
aztán egy ablak  
egy nem lassító vonat  
akár messzi rím ha visszacsenget  
örökléthazugságok  
díszruhába bújtatott szonettek  
önámítás ki áld ki áldott  
legyen akárhogyan is kőbe vésett  
eső veri jég repeszti  
és volt és nem  
és egyszer már nem hiányzott  
de úgy találták ki az egészet

hogyan ezt soha ne értsd meg



## ÜNNEPRE GYÜLEKEZÜNK

egy vendéglő belső termébe

húszan-harmincan vagyunk  
rólam szól a dolog  
a villanyszerelő intézhette az egészet  
mondja nincs ok aggodalomra  
borokat hoznak  
csodálkozom miért fehérét  
és minek a sok édes sütemény  
fölállsz mondasz pár köszöntő szót  
senki nem lepődik meg  
én sem  
a külső terembe akkor ér  
hosszú poros posztókabátban liszt ferenc  
beszól int nekem  
a költő úr jöjjön velem  
megyünk egy másik szobába  
nem látok zongorát  
topogok kisfiús zavarban túlhan hetvenen  
mivel kínálhatom kérdez a mester  
szekrény tetején dunsztos üvegekben állnak a borok  
de hiába magas ember  
mind fölötte van  
nem értem mi keresnivalóm van ott  
és honnan veszi hogy költő vagyok  
kották hevernek széken asztalon  
nem mondhatom feszültnek a helyzetet  
áll a szekrény előtt  
sárgás-zöldes borok az üvegekben  
nem látszik köztünk a korkülönbség

magyarul beszél  
vissza kellene mennem  
csak semmi izgalom mondja franz  
én százharminc éve járok ebben a kabátban  
néz végig magán alig áll meg rajta a por  
hallottam a fia szépen beszélt magáról  
akár egy etűd  
ne higgye akik kint vannak előbbek nálunk  
csak reménykednek a halhatatlanságban  
beszélnek számárságokat  
nekik a dísz a fontos a butéliák  
de a főúr régi darab itt már  
nem aggódik  
ő tudja  
mindenki kiegyenlíti a számlát

## SZEMBEN AMERIKÁVAL

az óceán partján néztem  
valahol szemben kell lennie amerikának  
a horizont érthetlensége úgy vágott pofán  
mint székely embert a zsiráfketreknél  
a sokméteres nyak  
mintha valakit visszavárnék  
ahogy a hajósfeleségek  
a reménnyel amit bennem hagyott egy isten  
néztem az óceánt bele se dugtam a lábam  
legyintettem  
fölszálltunk a repülőre

ilyen nagy nyaka nem lehet egy zsiráfnak

## AZ ÉN TÁNCOM

amikor megütik a dobokat  
berobban a poros útba a ritmus  
tudod ez a te táncod  
más lépésed nincs  
dübörög a föld  
a levegő remeg  
közel az isten  
a dal a ritmus  
a poros út  
senki ne magyarázza a táncot  
a tied  
egy élet álma  
éget  
mint anyád zokogása  
ez az ütem a végzet  
pordíszlettel a fekete zenének  
ne magyarázzák a táncot  
szavad isten felé kiáltott átok  
arcod sós ízű rom  
lecsorgó csíkok szemed alatt  
ahogy sír a korom

## KÉT AKVARELL

nem bonyolítom a helyzetet  
nem kell mindenre magyarázat  
viszek két kapott akvarellt  
nem emlékszem  
alszom-e vagy ébren  
foglalt minden akasztó  
már nem tudok betont fúrni  
cserélni kell kidobni régit  
tenni lomok közé  
tárgyak siralomháza a gardrób  
ahonnan nincs menekvés  
legyen másé a gond  
üveglappal takartak  
pasztellszínűek de honnan miért  
megbuknék bármi teszten  
viszem karolva  
minden csupa fény  
harminc körül lehettem  
az egyiken talán fa  
magas nem terebélyes  
a másikról nincs fogalmam  
egymásra fordultak a képek

## ELÉRVE FEKETÉBE

a szürke beletemetkezik az éjbe  
színek között  
csalás mindennek egyen-feketéje

mi körülvesz penészes rohadt  
betakar a szürkület  
ordas minden gondolat

nem számít mi volt azelőtt  
mindenek megtagadnak  
mint egykor fönt a hegyen őt

fölébredsz sötét reggel  
a színek nem tudnak visszatérni  
nem találsz senkire vak kezeddal

feketébe temet a nap  
érezed a lépések kifogynak  
te vagy a fekete magad

## ILYEN SOROK

hogy rossz az év hogy rossz az élet  
hogy hányni jár beléd a lélek  
s csak jönnek mind a vacak percek  
ócska kókler vagy jézus herceg

pedig anyád nem ezt akarta  
rettegve várt a bombazajba  
francnak se kellett még egy gyermek  
de kegyelmet kapott kegyelmet

nem volt ruhája nem volt ágya  
mégis eljött egy rossz világra  
helyet akart és meg nem hátrált  
akit csak anyja vére táplált

hogy rossz az év hogy rossz az élet  
amire szánták arra ébred  
megkapta viszi a keresztyét  
legyen amire fölszegezzék

tanuljon fájni ostorozták  
nem segítette égi ország  
vesztve mindenét ami számít  
megy egy seholsincs másvilágig

## KILENC SOR AZ ŐSZ ELÉ

fogyó erő mit sem érő szándék  
repedezik a gesztenye vértje  
utolsót mosolyog a nyárvég

kenyeret vettem mi gondom  
pár lépésnyi végtelen  
majdnem azt mondtam otthon

hajam frissen nyírt szalonképes  
juli szerint nyúzott vagyok  
közeledem az éghez



## HALOTTAS INGEK REGÉJE

apánk anyánk üres háza  
belefagy az éjszakába  
nincsen aki lángot vessen  
égre szálltak széleseben

évek teltek évek után  
mentek lányok fiak után  
mentek hegynek mentek völgynek  
gyöngy pataknak jártak zöldet

gyermekeik merre járnak  
mentek neki a halálnak  
rajtok hímes gyászos ingek  
idő rejti rejti mindet

apánk anyánk föl nem adja  
mennek égre mennek napba  
ahová a szem nem nézhet  
kutatják a fényességet

de sehol a fiak lányok  
anyánk apánk belefárad  
átalmentünk völgyön hegyen  
hogy szívünkben béke legyen

gyermekeink jaj ti szépek  
jaj hát hova rejteztétek  
ki öröklí meg a házunk  
ki ad hitet miutánunk

ki rak rendet itt a honban  
gyűlöletben harag lobban  
anyák apák árva lelkek  
nézik magjaik elvesznek

hiába volt volna minden  
feküsznek halottas ingben  
kiterítve hegyen völgyön  
otthonukból épült börtön

táltos fiam ékszer lányom  
miért kell a szívem fájjon  
apánk anyánk útját járva  
ez az egy szó cseng: hiába

gyász a csönd és gyász az ének  
gyermek sír a gyermekének  
de nem hallja senki senki  
ki-ki tanul semmi lenni

belebúni sírba fagyba  
minden álmot hátra hagyva  
minden apa anya bánat  
amit kap és amit átad

így épül haza a házból  
zokogásból és hiányból  
így lesz rege gyerekekből  
róluk szól nem istenekről

anyánk apánk apák anyák  
így építették e hazát  
tele könnyel sírral vérrel  
fölcifrázott ezer évvel

egymást ölve és gyalázva  
szégyent hozva a hazára  
díszszavakkal költő hallgass  
dobd el koronádat szarvas

## KIÉRT SZÓL?

Hol világok süllyednek el,  
mindig marad valami jel.  
Piramis. Betonba égett árnyék.  
Akna, mi áldozatra vár még.

Hol a hatalom eszevesztett,  
zsarnokok állítanak keresztet.  
Maguk akarják szabni a tórát.  
Mementók idézik, mi volt a valóság.

Ne kérdezzünk hát harangszóra.  
Mi fekszünk minden koporsóba.  
Sírcsönd. Mintha sose lettünk volna.

Hallgat Atlantisz, hallgat Angkor.  
Dzsungelmagányba bújó aranypor.  
Tűnik a napfény az alkonyatból.



## **MERT VALAMI NINCSEN RENDBEN ITT**

1969. január 16-án Jan Palach Prágában,  
Szent Vencel szobránál fölgyújtotta magát.

1989. június 4-én – állítólag – Wang Vejlin  
a tankok elé állt a Mennyei béke terén.

2016. július 9-én Iesha Evans Baton Rouge-ban  
megállított egy fölfegyverzett rendőrsorfallat.

És vajon mit tettem én?  
Igazolható-e ittlétem? –  
Jöhet-e jó halál azoknak, kik talmi holnapért,  
a fejlehajtottak máiból lopnak?

Itt szégyenkezem,  
nem amiért élek –  
Mi lesz velünk, ha elfogy  
az egymás iránti irgalom?

## NEMZETI BAJ

panaszszó nélkül élek itt  
bércei-vesztett medencénkben  
mongol vágású szem széles pofacsont  
mondhatnám magam alapmagyarnak  
a koordináták adottak  
nyugtatom magam  
volt s lehetne rosszabb

cigány zsidó rákóczi dózsa  
képtelenek a jóra

gyógyszerre költök alkoholra  
elföd a por a tél a fagy  
jön a száraz aszaló szél  
s kik hűséget fogadtunk máriának  
érdemelünk-e többet

eltaposták anyámat apámat  
gyerekeimnek se maradt semmi  
a többes számot annyira megszoktam  
majd lábjegyzetben elmondom  
hol az egyik a másik hol van

torkomig ér a szemét  
nem öltözöm díszruhába  
statisztálni ilyen teadélutánhoz  
ahol *az úri közönség* viháncol

élek ameddig élni hagynak  
proletárból lett bohóc  
aki ha kell szavazgat  
minden cserép egyszínű  
abból válogassak

elég a jó modorból  
kaszát egyenesítek  
kovácsolok fegyvert

rettenetes  
de büntetést érdemel az  
aki megvert



## CIGÁNYOK

mikor görgéyékét kitelepítették  
és makkaiék költöztek a két szobába nyolcan  
nem volt boldog a ház  
minyó bugyi nélkül szaladgált  
de nem jött a közös homokozóba  
mari esténként a népszínház utcába ment  
makkai bácsi a hegedűjével indult  
nádszál öregasszony felesége  
virágos kosarával járta a zenés helyeket

mondták ők hozták a poloskákat a házba  
de azelőtt is kellett gesarolozni  
bár az senki szerint sem egészen úgy volt

mikor a vári óvodából balázst tetvesség miatt kitiltották  
az orvos megnyugtatót  
ugyan megszokott dolog  
és az óvodavezető-nő is mondta  
ez amolyan járvány  
de kussoltak róla mikor kitiltották a közösségből  
a tanulság  
a tetvek a poloskák nem rasszisták  
egyszerűen csípi a helyzetet

jó lenne frappánsan bezárni a verset  
ezért nem cigányoztam soha  
zsidózás ellen anna franktól kaptam mélyütést

makkaiék mentek virággal hegedűvel  
a fiúk időnként kijöttek a börtönökből  
mari esküvőjén majdnem szétesett a ház  
volt cimbalom hegedű brácsa

hős utca  
gyerekkor

lehet hogy egy poloska a nemzet mohácsa

## ELŐZETES JELENTÉS EGY KERÍTÉSBŐVÍTÉSI TERVHEZ

ha azt mondanám  
lakatos-dinasztia tagja vagyok  
ükapám a kovácshegesztés elismert mestere volt  
öröklött tulajdonságom az üllő-zene komponálás  
nem mondanék igazat

apám góbé napszámosból lett bányász  
hajórakodó  
rokkantsága után tisztiszolga  
majd portás a könnyűipari minisztériumban  
ahol négy minisztert  
köztük nagy józsefné elvtársnőt lifteztette reggeli órán  
mikor csak nekik tartották a földszinten  
várakozniuk ne kelljen

anyám feladva a házmesterséget  
excenter-prés kezelő lett  
ahonnan átigazolt a fémbútorgyárba kárposnak  
sanyi bátyám vasöntőségét kell még említenem  
de korai halála miatt nem volt jelentős szerepe a  
vasiparban  
a hierarchia csúcsára egyedül kerültem

miért kellett ezeket elmondanom  
barátoméék döméje tíz év után rájött  
át tud bújni a kutyatávoltartó alatt s bizony

– *panaszkodtak* –

hátra jár szarni a kertbe

előző önfelszámolásomkor hegesztő trafómat rájuk  
testáltam  
náluk árválkodik használni senki se tudja  
már vettek zárt szelvényt –érthetőbben: *kamra-csővet* –  
amit jó lenne ha beillesztenék tervük szerint

rohadjak meg ha azt mondanám erről álmodtam  
mostanában  
de a barátság – *a majdmegmutatom magamnak* – miatt  
megígértem

feszengve várom a holnapot  
– *a koszorúér*  
*a hasi aortából átkötött dupla-bypass után*  
*se hajolni se guggolni nem tudok*  
*zárójelentések az íróasztal középső kis fiókjában* –  
mikor mégis megpróbálom a lehetetlent

az ügy kimeneteléről részletes jelentés várható  
kérem türelmüket  
mikor is beszélek a gyorsdarabolók lelki világáról  
és döme kutya pofáján a meglepetésről hogy  
a pihenő zónában már nem üríthet többé

## EMLÉKEZZ

a sárga ház belső terei belvárosi eleganciát idéztek  
hiába tudtam ott jutok át a hős utca házaihoz  
az udvar keramittal kövezett díszkutas szoborral  
mellette ismerős alak guggolva jegyzetelt  
jusztpista emlékszel a fémbútorgyárra kérdeztem  
együtt melóztunk negyven éve  
hogyne emlékeznék válaszolt  
majd a haverom kikísér bajotok ne essen  
itt semmi sem változott  
és folytatta a jegyzetelést  
egy férfi a kapuig kísért  
balra a lepusztult bérkaszárnyák  
mondta kerüljünk a kerepesi felé  
biztonságosabb  
a házak előtti korlátokon  
rosszul öltözött suhancok ültek  
zselyke hol előttem hol mögöttem önfeledten  
akkor színes esőkabátos gyerekcsoport jött zshivajogva  
s mire fölnéztem lányom nem volt sehol  
hát ennyit sem bízhat rám az élet  
a lábam már akkor is fájt hova induljak így  
reménytelen  
kiabálni se tudtam a rémület megnémított  
már biztosan észrevettek a suhancok  
ezek az álmok ezerszer visszatérők  
fölriadok kapkodva levegőért  
persze zselyke sohse járt ott velem  
balázssal is csak a telepre mentünk  
én párszor voltam borosséknál

egyszer-kétszer a félkarú jimmyvel is  
de valamelyikük mindig kikísért a hungáriáig

föld és ég között ott volt és ma is ott a határ

## HA FELIDÉZŐDNEK RÉGI DOLGOK

egy-egy pohár bort ittunk harminckét éve  
már nem emlékszem a helyre sem  
magyaráztad miért nem kellene a versek  
bár szerintem átsiklottál a lényegen  
már nem haragszom senkire a rég-időből  
a *történelmi pillanatokkal* nehéz mit kezdeni  
a hevület az úristen ellen is igazunkat védés  
az a két pohár bor nem adott megoldást  
ne hidd hogy haragszom  
bár keserű a szám  
elkérezkedtem a gyárból  
a gyomrom összeszorult  
nagyon kitalálták  
ki kit enged egy kabát alá

pár éve összehozott veled egy este  
konzolidáltak voltunk  
nem idéztük a múltat  
száraz vöröset ittunk majd-mindenben egyet értve  
csak a keserű szájíz nem változott  
s a kettészakadt országban  
a gyárat is bezárták

## VURSTLI

ha versenyeznek a bazári majmok  
őrrjöng a közönség ki lesz a bajnok  
csöngős süvegek csattognak a szélben  
micsoda parádé zeng zúg az éljen  
ha lendkerekes ha megfakult régi  
mindegy így is úgy is lehet zenélni  
de a jó bolt ha cifra és merész is  
cintányércsapások a magas éig  
a majmoknak végül is olyan mindegy  
mi van ott fent és mi van itt lenn  
hajtja őket a fő-duracell  
ennyi a vurstli más semmi se kell



## ZUHANYRÓZSA

legegyszerűbben úgy tudom  
szemléltetni a tegnapi reggel történetét  
ahogy akciófilmekben a rendőr-ügynök- vagy  
kommandós-csapat támadásba indul  
felemelt ujjakkal mutatva mi hány óránál merre  
miután harmadszorra sem tudtam  
beállítani erős sugárra a zuhanyrózsát  
az egyre gyakoribb depressziós ébredést  
megkoronázta az eset  
hogyan mossam ki a seggemet  
aztán az egész nap se volt jobb  
egy szerelvénybolt-látogatás  
már a megoldhatatlan feladatok közé tartozik  
végigzongoráztam a lehetőségeket  
de mindenki készülődött nyaralni ment  
amikor eszembe jutott  
jövő héten tüdőgondozó  
visszafelé leszálok a sétáló utcánál  
ott van közelben egy szaküzlet  
este az ideg-buzizó filmről elkapcsoltam  
nem akartam újra nézni az akasztós részt  
elég volt a játszótéri versben a síró harmonika  
reggel ahogy beléptem a kádba  
hergelve magam mi lesz  
ránéztem a zuhanyzófejre és rájöttem  
tegnap marhára elszúrtam a dolgot  
hiába forgattam a fejet kimaradt 3 óra irányba  
ott a vastag vízszugár  
visszafordítottam semmi baja nem volt

mikor törülköztem  
kissé megnyugodva  
ez a gond már nincs a listán  
különben is mit akarok  
ennyi évesen elfogadható  
ha az ember elfelejti  
visszafelé is lehet tekerni az órát

## ÁT A GÖRGEY ARTÚR TÉREN

az eperfára pisált  
láttam a tér közepéről  
mögötte a pad hova ülni szoktam  
jövet-menet az orvosokhoz  
és sütött a nap  
ünnepelet május  
s vártam elmegy leülhetek  
de ott volt a társa  
mellettük vacak motyók  
nem néztem rájuk mit tagadjam  
máshová ülni messze volt  
álltam a járdaszélen  
pár autó húzzon el  
mikor szólt a hang mögöttem  
– adj egy negyvenest fater  
nem gondoltam hogy nekem szánták  
csak mikor újra hangosabban  
s mást nem láttam ott  
szaladt ki számon  
mi tőlem nem megszokott  
– neked baszod nem adok  
mentem az úton háborogva  
és mondogattam magamnak  
de a hügyezés a hang ahogy lefateroztak  
aztán már halkulón ért utol  
– baszd a kurva anyád vén fasz  
május napfény  
a legszebb évszak  
keserű lett a szám

nem miattuk kik mindennek-kitettek  
nem is a durván kért pénz miatt  
– baszd meg  
hogy lehetett ilyen szavad  
ki vánszorogsz megrakott kocsiddal  
de mint ők ugyanolyan nyomorult  
ugyanolyan senki vagy

## EBÉD

jól elvagyunk ebben az afrikából idelátogató dögmelegben  
ma alig hazaárulóznak a véresszájúak  
valahol a trópusokon koktélt szürcsölve hallgatják  
mint növekednek az offshoreszámlák

ránk férne a szieszta  
ez most a legfontosabb a szenteste nappala mellett  
erre vágyunk miközben pucoljuk a krumplit rósejbninek  
söreink a hűtőben az uborkasaláta mellett dideregnek  
negyven fok celsiusban nyugodt a nyár  
jól elvagyunk uram  
lejárt a sirámok szavatossága jeremiás óta

elmúlik ez a nyár is  
forró ősz jósolnak a potentátok  
valaki nemzeti lesz valaki szociális  
ragasztgatunk új plakátokat  
csak a boltokból ki ne fogyjon a zsemlemorzsa  
vasárnaponként emlékezhessünk trianonra

különben hőségriadó kis civódások  
ki hogy készíti a nagymamáktól örökölt receptet  
süteményt – módjával – mert desszert kell  
aztán jöhet a sör a fröccs ezerrel  
rántotthús formájú honunkban  
a kárpátok alatt

## FREUD ÚR

a konszolidált arcú cigányasszony gyermekével  
ott ahol a kettős villamos fordul a parlament mellett  
miért lépett az áradó dunába  
még buborékok se jeleztek semmit utána  
épp ki akartam kerülni a gyerek miatt ne neki kelljen  
és mindenki ment mintha meg se történt volna  
kínlódtam hívjam-e a százötöt de mire kiérnek  
úgyse találnak semmit és engem néznek hülyének  
megint  
és miért nem segítettem  
botomra támaszkodva álltam  
jel nem maradt ki hinne nekem  
elő se vettem a telefont  
a délutáni alvás elhúzódott talán pont emiatt  
bokáig érő ruha volt rajta  
fején vállán seszínű kendő  
a gyerek testét is az takarta  
üres tekintetek  
anyutól tudom  
a zavaros nagy víz halált jelent

lehet ez volt az üszkösödő vágyak utolsó pislákolása  
kedves freud úr ezt fejtse meg

## JÚLIUS 3 VASÁRNAP

A Nap kel 3:55-kor  
Kornél Soma Napsugár

Hidegfront-hatás  
A hőmérséklet visszaesőben  
A konyhaablak alatt  
Színes kupacokat kotorászó szürke emberek

### HOLNAP LOMELTAKARÍTÁS

A Hulladékkirály emberei péntek óta ügyelnek  
Elsőbbségüket  
Vicsorgó kóbor-vadászok nem merik vitatni  
Nejlonzacskókkal játszik a szél  
Ablakaim nyitva huzat van  
Este a négy közé jutásért Franciaország – Izland

A Nap 18:28-kor nyugszik

Nem ferdül a Világ Gyémánttengelye  
Enyhül a canicula  
A Szíriusz idekacsint

Reggel jönnek  
A Köztisztasági Hivatal munkatársai

# A HALASZTÁS BŰVÖLETE



## ÓZ

amikor úgy gondolod nem jöhet semmi ami rosszabb  
minden kurva-szép versen túl vagy  
lecsukod a kalamárist hagyod kiszáradni a tollad  
elfogyott minden amiért maradni érdemes volt  
föltúrod emlékeid rejtett zugából  
a terepszínű kulacstartós kis hátizsákot  
hozzád nőtt mint az apró angórasál  
bepakolsz fontos dolgokat  
a bölcsességekkel teli könyveket hagyod a francba  
keretéből-veszett képet raksz össze  
egy délután halálszövetű fekete ingét  
pogácsára nincs gondod  
hagyod azoknak kik most indulnak az üveghegyen túlra  
királylányért vagy királyfiért  
marhaság hogy mindig csak a fiúk akarnak boldogok lenni  
sok legkisebb lány vág neki  
aztán a gyivibe jutva kitanulnak minden fondorlatot  
becsatolod a bőrszíjakat  
kiállsz a sárgakeramitos úthoz  
félsz bádog a tested fejedben szalma rubincipős lány  
semerre  
szar dolog rájönni hogy te vagy a varázsló

## MESÉK SZÜLETÉSE

a barlangban az esti tűznél  
mindenki elmondta történetét  
üszkös ágvégekkel fölrajzolták a falra  
volt ki kardfogú-tigrises kalandokat mesélt  
olyankor a többiek bámultak a lángokba szótlanul  
bölcsek voltak  
tudták a vakmerő vadászok  
általában nem térnek vissza  
és a nagyfogúak  
nem foglalkoznak őseposzokkal  
tüzük sincsen csak esznek

## GASZTROENTEROLÓGIA

várva az ambulanciákon sok minden marhaság  
eszébe jut az embernek figyelemelterelőként  
mert szembenézni várható esélyekkel nem kecsegtető  
a jövőkép a műtő- és boncasztal közötti térre lát  
a hős utcai kancsal eszterre gondoltam él-e még  
írtam róla verset tizenhat évest lángolóst  
ötvenhét nyár múlt azóta  
és most izzik föl egy neonfényes folyosón régi csókja  
várva türelmetlen félő emberek közt az ambulancián  
kirajzolódik törekeny keze fogom a vállát  
persze azóta sose láttam hát honnan tudnám él-e  
volt-e boldog vagy újraváltott sírja sincs  
csak én támasztom föl reszketve félve  
várakozva fehér fémpadon egy ambulancián  
s ha hív a nővér ott marad eszter  
a hős utcai kancsal a kedves a szép  
aki ha újra megfog többé nem ereszt el

## TÓCSATÜKÖR

Ülök, ahol a Kálvária térre beüt a Dankó utca.  
Figyelem a sötétben suhanókat.  
Apám most jön fel a Kerepesi úti borpincéből,  
s indul a 38-as villamoshoz  
vadonatúj irhabundájában,  
amire egy életen át vágyott.  
Tócsába huppan,  
én meg ülök a padon,  
fázós lábamat magam alá húzva.

Sárfoltos lettem, mint a kabát.  
Borszagú, rossz lehelet az este.  
Fölöttem simaképű hold,  
novemberbe szerelmesedve.

Az Orczy téri kis sarok.  
Italmérés. Lángosos.  
Szemben a rossz emlékű pályaudvart  
nagy ívben kerülik az angyalok.

Arról jön apám.  
Jön?  
Tántorog.

Ha a fényes csillag fönt remegne,  
lehetne Gáspár, Menyhárt, Boldizsár,  
de elfogytak a jézusok  
a Dankó utcában rá a semmi vár.

Elmegy mellettem, nem vesz észre.

Csönd van.

Este.

Avarszag-rekviem.

Itt már mindent szabad,  
csak lenni nem.

## APURA ZSILVÖLGYÉBEN

ráomlott a bánya  
nem látványosan de emlékként biccent a lába

aput hazaküldték a frontról a négy gyerekhez  
jobbat remélve körispatakról jöttek pestre  
hajókról hordta a búzát cementet

tüzelőt trógerolt szénporos volt az arca  
a családnak kellett a pénz  
s lett olcsó borok rabja

apu ha olvasott formát adott a szónak  
hangja a hargitát zengette vissza  
meséi küsmöd vizén ringatóztak

hat osztályt végzett kispapnak nevezték  
napszámosságnál nem jutott többre  
a bányaságon próbált szerencsét

aput maguk alá gyűrték a temetések  
poharából bora fogyott ki  
belőle elszökött az élet

kettőezer-tizennyolc idézem a múltat  
újságokból kivágott verseim  
briftasnijában lapultak

## ANYU DÍSZOKLEVELES VÉRADÓ VOLT

olyankor pár napig gondtalanabb volt az élet  
nagyobb adag lóhús nagyobb karéj szaftos kenyér lett  
olyankor könnyebbnek tūntek a dolgok  
olyankor mindenki többet mosolygott  
olyankor fagyira cukorra kaptunk filléreket  
olyankor azt hittük mindent lehet  
tömött cekkerek ragyogott a nap és  
föl se tűnt karján a leukoplaszt a géz  
nem tudom hányszor és mennyi pénzért  
járt a daróczi útra adni vérét  
malátasört és szendvicset kapott  
mint nekem neki is 0-s vére volt

## SZEREP SZEREP

arcaim próba után  
a tükörben maradtak  
nem ismernek a házak  
se az utcák  
sem a tengerek

elérem lassan a sztüxöt  
ami rendjén van  
de ez kamu  
azért mondom  
lássák milyen bölcs ez az ember  
pedig nagyon utálom  
a kharónosdit

megyek fölismerhetetlen arccal  
*füst milán értene*  
nincs is semmi baj ezzel  
csak a lüktetés zavar  
hogyan valami nagyon bennrekedt  
a vedlőfoncsorú tükör mögött



## A HALASZTÁS BŰVÖLETE

behozom kiviszem  
megcsinálom  
huszonötig ha igen akkor  
aztán még egyszer mert biztosan rosszul  
ha nem szólal meg a telefon a csengő  
ha megszólal  
ha föl tudom idézni az  
akárhány évvel ezelőtti délutánt  
ha annyi szemet markoltam  
ha annyi harapás a kenyér  
ha kimegyek ha visszajöttem  
ha megittam rituálém szerint  
ha az akác utolsó levele igen  
ha nem  
akkor rákattintok és elküldöm neked

## AMIKOR VIHART ÁLMODOM

téli vak napok ha jönnek  
ablakok rettegik a csöndet  
gyilkos hó szakad földtől édig  
minden megtagad utad bevégzik

isten tervezte vagy nem  
lehetne másképp nincsen  
elviharzó múlt időben  
nincsen jó szó mi védne tőlem

hazug a beígért fényes élet  
milyen mocsok ég vitt el téged  
milyen akarat milyen átok  
nem hallom szavadat nem hiányzom

üres az itten és üres a túlnan  
én aki hittem érted az újban  
őrzője lettem titoknak csöndnek  
te ki titok vagy bólints hogy könnyebb

## DÉLPESTI BALLADA

Ne higgy már semmiben, kincsem  
Átizzadt, véres az ingem.  
Mellemből szökik a sóhaj.  
Vergődöm, küzdök a szóval.

Bárhova, eltűnni innen.  
Lenni halálban, lenni bilincsben.  
Vissza már úgysem ad senki,  
bakfis szeleknek bolondja lenni.

Röpülni hegyeken, réten,  
teveled lenni, egészben.  
Mikor az éjszaka támad,  
látom a bevetett ágyad.

Ilyenkor gyilkos a szándék.  
Káromkodnék, sírnék, kiabálnék.  
Eltűntél tolvajmód innen.  
Nem hiszek már neked sem, kincsem.

## EZ IS EGY KARÁCSONY VOLT

üres december hótlan  
két lépés közötti csend  
vársz aztán újra koppan  
nem tudom mit üzen a szent

szemem törtfényű ablak  
máriaüvegretély  
hitetlen mit tagadjak  
szerettél nem szerettél

árvácskák sárga-kékje bennem  
más mit láthat helyettünk  
pillangó nincsen tenyeremben  
rég semmié a kertünk

a madarak mind elmaradnak  
nem jön rigó se cinke több  
őrzője búcsúzó szavadnak  
néma pók emléket szövök

## ESTI MERENGŐ

volt karácsonyom épp elég  
gyalázatos és mesészép

hófüggönyön át isten nézett  
hogyan örülünk a születésnek

aztán az angyalok elsuhantak  
jött a tél a magadra zárt ablak

fenyőkereszt szíved belevásik  
vársz betlehemtől feltámadásig

## RINGATÓ

mi lesz a télen túl  
a télen túl mi lesz  
a felhők messzire vonulnak  
nélkülük mire emlékezhetek

az égen túl mi lesz  
mi lesz túl az égen  
lesz-e visszanézni szem  
oda ahol éltem

mi lesz a fákkal  
mi lesz a fészkeikkel  
hol szól az ellopott madárdal  
ki kufárkodik lépteimmel

mi lesz a kezünk melegével  
szerelmeinkkel mi lesz  
mit kezdenek a lüktetéssel  
ha a szív nem kell semmihez

üres lesz minden vagy mindez álom  
és jön az ébredés az édes  
ma ezt sikerült kitalálnom  
január szürke reggeléhez

## HARDY

bogárt bevittem óbudáról a dr münnich ferenc utcába  
ott dolgozott a statisztikán az artexnél  
és visszamentem az alsó rakparton a dráva utcáig  
ahol egy káéfténél szenvedtem rövid ideig  
mikor félig beparkoltam a trabanttal  
szétszakadt a hardy tárcsa  
kezemben maradt a kormány  
ha a dunaparton 1981 kora tavaszán  
feltehetőleg megfosztottam volna olvasóimat  
erősen emocionális verseimtől  
a történet igaz bármit hozzátenni irreleváns

mindez hajnalban zuhant vissza egy álomból  
hogymilyen más lett volna negyvenegy évesen  
bogár kihagyhatott volna kórházakat  
mindennapi onkológiát

ilyenkor szokták mesélni a sorsot  
hogymilyen rendeltetett  
pedig egyszerűen arról volt szó  
egy ócska minőségű rugalmas tengelykapcsoló  
megadta magát

még kábulatban mindezek után  
valaki meg akarta nézni a  
a kanál-villa-kombó kentaurt  
amit a ligettől kaptam 2016 karácsonyán  
de kézbe véve széttört az egész  
kétségbe estem mit mondok a szobrász zolinak

nem tudom összerakni-forrasztani  
és balázs mihez kezd tizenkét évesen egyedül óbudán  
egy toronyház hetedik emeletén



## GYÁSZGYÁR

gyázmunka  
micsoda ostobaság  
műszakkezdetkor a gyászgyárban  
magadra húzod a formaruhát  
s ellenőrzöd  
ahogy egyre messzebb sodor a semmi  
és húz magához a *síri világ*  
de ami fáj  
nem tudod megüzenni